

5.03.1965 - 6.03.2015

50 / 02 / 50

Biuro Wystaw Artystycznych w Kielcach

Biuro Wystaw Artystycznych w Kielcach

25-011 Kielce, ul. Kapitulna 2

Filia Galeria Zielona

28-100 Busko-Zdrój, Al. Mickiewicza 7

Dyrektor: *Stanisława Zacharko-Łagowska*

tel. 41 367 64 47, fax. 41 367 69 83

www.bwakielce.art.pl

sekretariat@bwakielce.art.pl

Wydawnictwo BWA w Kielcach

ISBN: 978-83-941673-0-1

Druk: www.apla.net.pl

Wystawa: 50/50/50 - 50 lat działalności BWA / 50 dzieł / 50 artystów

Galeria Dolna i Górna BWA w Kielcach / 6.03-12.04.2015

Koncepcja i aranżacja wystawy: *Stanisława Zacharko-Łagowska*

Kurator wystawy: *Stanisława Zacharko-Łagowska*

Współkuratorzy: *Eulalia Domanowska & Jarosław Pajek, Jan Fejkiel, Bogusław Gradka*

Opracowanie merytoryczne katalogu: *Stanisława Zacharko-Łagowska*

Teksty: *Stanisława Zacharko-Łagowska, Eulalia Domanowska*

Tłumaczenie tekstów: *Radosław Nowakowski*

Fotografie: *Bogdan Ptak, Krzysztof Zajac, Stanisława Zacharko-Łagowska, Archiwum BWA*

Redakcja not biograficznych: *Izabela Łazarczyk-Kaczmarek*

Opracowanie graficzne, łamanie i skład katalogu: *Monika Cybulska*

BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH
W KIELCACH

50/50/50

Autorka koncepcji i kurator:
Stanisława Zacharko-Łagowska

Współkuratorzy:
Eulalia Domanowska & Jarosław Pajek
Jan Fejkiel
Bogusław Gradka

Galeria Górna i Dolna BWA
6 marca - 12 kwietnia 2015
Kielce

MIROSŁAW BAŁKA	12-13
NATALIA BAŻOWSKA	104-105
MARCIN BERDYSZAK	62-63
JAN BERDYSZAK	88-89
JOANNA BISKUP-BRYKCZYŃSKA	108-109
TADEUSZ BRZOZOWSKI	74-75
WOJCIECH ĆWIERTNIEWICZ	66-67
JAN DOBKOWSKI	64-65
AGNIESZKA DOBOSZ	94-95
STANISŁAW DRÓŹDŹ	10-11
ELŻBIETA DZIKOWSKA	80-81
STASYS EIDRIGEVIČIUS	68-69
WOJCIECH FANGOR	14-15
WIEŚLAW GARBOLIŃSKI	34-35
MAGDA HUECKEL	40-41
JACEK JAGIELSKI	46-47
ANNA JUSZCZAK	96-97
KIJEWSKI & KOCUR	70-71
AGNIESZKA KUCHARSKA	108-109
ROBERT KUŚMIROWSKI	50-51
KONRAD KUZYSZYN	42-43
NATALIA LL	20-21
MAGDALENA LEŚNIAK	48-49
RYSZARD ŁUGOWSKI	28-29
EWELINA MAŁYSA	100-101
ANNA NAWROT	26-27
ROMAN OPAŁKA	86-87
HENRYK OŹÓG	44-45
WŁODZIMIERZ PAWLAK	60-61
JAROSŁAW PERSZKO	52-53
MARIA PINIŃSKA-BERESĆ	22-23
RYSZARD PIOTROWSKI	106-107
KRZYSZTOF PIOTROWSKI	56-57
WŁADYSŁAW PLUTA	98-99
WACŁAW ROPIECKI	82-83
ANNA SADOWSKA	90-91
JADWIGA SAWICKA	18-19
WIEŚLAW SKIBIŃSKI	102-103
KAMIL SMUGA	36-37
MAGDA SOBOŃ	78-79
MAREK SOBCZYK	54-55
FRANCISZEK STAROWIEYSKI	32-33
ANNA SOBOL-WEJMAN	38-39
MARTYNA SZWINTA	24-25
MARIUSZ TARKAWIAN	30-31
SŁAWOMIR TOMAN	16-17
KRZYSZTOF TOMALSKI	84-85
ZBIGNIEW WARPECHOWSKI	58-59
WITOLD WARZYWODA	72-73
STANISŁAW WEJMAN	92-93
KAROLINA ZDUNEK	76-77

Jakkolwiek **5 marca 2015 r. minęło 50** lat od chwili powstania Biura Wystaw Artystycznych w Kielcach, zamiast świętowania jubileuszu i tradycyjnego rozpamiętywania czasu minionego, w dniu 6 marca, wernisażem wystawy 50/50/50, w galeriach BWA uroczystość celebrowany był pierwszy dzień 51- go roku istnienia tej instytucji. Ten symboliczny gest, wskazujący na priorytetową ważność terażniejszości i przyszłości, zawarty jest również w koncepcji zorganizowanej z tej okazji prezentacji. Składa się ona bowiem z 50 dzieł, autorstwa pięćdziesięciu dwojga artystów (dwie prace stworzyły duety artystyczne) – ale tylko tych, którzy jeszcze nie mieli w kieleckim BWA wystawy.

Założeniem tej koncepcji była też – w pełni uzyskana – różnorodność konwencji i dyscyplin artystycznych, od klasycznych: malarstwa, rzeźby, rysunku, grafiki, tkaniny artystycznej i biżuterii po obiekty plastyczne, instalacje, fotografię, wideo i performance. To założenie wynika z przekonania o nadrzędności idei i treści autorskiego przekazu zawartego w dziele sztuki, wobec formy, poprzez którą się one wyrażają, a której fizyczność i parametry estetyczne w znacznej części określa wybrana technika plastyczna. I o równorzędności sposobów wypowiedzi, najczęściej zdeterminowanych temperamentem twórczym i predyspozycjami artysty – w dużej mierze niezależnymi od jego świadomych w tym względzie wyborów.

Wystawa 50/50/50 – zgodnie z kolejnym założeniem – była tworzona jak dzieło sztuki: od ideowego impulsu, według ogólnej koncepcji, ukierunkowanej na główny cel: uzyskania efektu o wysokiej wartości artystycznej. Z dużą dozą spontaniczności, otwarciem się na pozytywne efekty przypadku i natychmiastowymi reakcjami na te negatywne. W równorzędnym dialogu z materia, którą tutaj były nasycone autorskimi treściami i emocjami dzieła sztuki i ich twórcy, także wiedza, wrażliwość i branżowe doświadczenia kuratorów, życzliwość prywatnych i publicznych właścicieli kolekcji – oraz czas, wyznaczony datą 6 marca 2015. Mimo, że kształtowana przez czworo (a nawet pięcioro) kuratorów (**Stanisława Zacharko-Łagowska, Eulalia Domanowska i Jarosław Pajek, Jan Fejkiel** oraz **Bogusław Gradka**) jest demonstracyjnie antykuratorska: nie posiadała założonego z góry tematu (poza haptycznością, naturalną dla bogatych w struktury i materię rzeźb) i nie poruszała żadnego wybranego uprzednio problemu. Te wyłoniły się niejako oddolnie – co było oczekiwane – ze zbioru niemal losowo wybranych dzieł, z których poszczególne grupy nawiązały ze sobą ponadformalny dialog, wydobyły – i podkreślony – aranżacją w neutralnych przestrzeniach galerii. Wyraźnie wyodrębniły się grupy prac dotyczących – każde w inny sposób – fundamentalnych tematów sztuki: tych związanych z cielesnością, różnymi aspektami kobiecości, martwej natury – w nowoczesnej interpretacji, i tych o charakterze metaforycznym. I kolejny – sztuki krytycznej wobec obecnej rzeczywistości. Osobną

Although on **5 March 2015 fifty years passed** since the Art Exhibition Bureau (BWA – Biuro Wystaw Artystycznych) was founded in Kielce, instead of celebrating the anniversary and brooding about the past, we celebrated the first day of the fifty first year of activity, and we did it opening on 6 March the 50/50/50 exhibition. This symbolic gesture indicates the priority of the present and the future, it is also underpinning the concept of this exhibition, which has been composed of 50 works made by 52 artists (there are two duets) who have never had a solo exhibition in the BWA Gallery in Kielce.

Another guideline was a diversity of styles, conventions, techniques and disciplines, from the classic ones like painting, sculpture, print, tapestry and jewellery, to the modern ones like art objects, installations, photography, video and performance – and such a diversity we succeeded to achieve. This assumption comes from the belief that the idea and the content of a work of art are superior to its form which only enables them to manifest, and whose physicality and aesthetic parameters are determined, to large extent, by the chosen technique; and that the means of expression are on a par with each other, mostly determined by artists' talents and temperaments thus not fully dependent on their conscious choices.

The 50/50/50 exhibition, following another guideline, was composed (or created) like a piece of art. In the beginning there was an idea, an intellectual impulse, then a general concept having as the main aim the effect of high artistic value. We were open to spontaneity, welcomed positive effects of unpredicted and haphazard events, and rejected at once the negative ones; all the time interacting with works imbued with the authors' thoughts and emotions, with the artists themselves, with the knowledge and professional experience of the curators, with the friendliness of private and public collectors, and with the time limited by the deadline of 6 March 2015.

In spite of five curators (**Stanisława Zacharko-Łagowska, Eulalia Domanowska, Jarosław Pajek, Jan Fejkiel, Bogusław Gradka**) the exhibition is conspicuously anti-curator: there was no topic chosen in advance (besides hapticness which is absolutely natural in case of sculptures usually having rich textures), no given issue to be discussed. The issues appeared spontaneously, as it was expected, emerged from the set of almost randomly chosen works which divided themselves into groups and these groups began the beyond-form dialogue, heard and amplified by the arrangement within the neutral space of the gallery. Clearly distinguished are the works referring to the fundamental topics of art, those ones related to corporeality, various aspects of womanliness, still life in modern interpretation, and the metaphoric ones. As well as the art criticising the present reality.

przeestrzeń zajmują, komunikujące się ze sobą na poziomie formalnym, prace o charakterze abstrakcji, zarówno geometrycznej jak i organicznej, oraz te, oparte na znaczeniu słów i ich formie graficznego zapisu.

Centrum, zarówno koncepcji jak i aranżacji wystawy, stanowi dzieło w jej przestrzeni osobne: *Klepsydra Stanisława Drózdza*. Rozpisane na 54 planszach trzy słowa: **było, jest, będzie** układają się w przestrzenną instalację o potrójnym działaniu: znaczenia tych słów, zarówno pojedynczo jak i całej sentencji, ich formy graficznego znaku oraz podobnego klepsydrze zarysu, jaki tworzy ich układ na płaszczyźnie. Mimo, że wyznaczają przestrzeń czasu od minus do plus nieskończoności, boleśnie uświadamiają – również w kontekście jubileuszu BWA – jak krótkie jest ludzkie **było**, niepewne **będzie** i szybko przemijalne **jest**.

Odrębnością emanuje także przejmujący, czarny Kain **Mirosława Bałki**, z ustami w kolorze krwi i czerwonym, kamiennym sercem pozostawionym za sobą, wpatrzony w stojącą u jego stóp kamienną urnę w kształcie naczynia. Chociaż pojedynczo reprezentuje głęboko emocjonalną sztukę o wzmożonej ekspresji, to wyjątkowo wyraźnie zaznacza jej obecność w przestrzeni ekspozycji. Mocą i dobitnością abstrakcyjnego przekazu konkuruje z nim piękny, klasycznie harmonijny okrąg wpisany w kwadrat płótna – obraz **Wojciecha Fangora**. Podobny słońcu, emituje jasne światło, które tworzy iluzję powolnego ruchu rozszerzania się i pulsowania. Ten doskonały efekt wizualny jest wynikiem malarskiego mistrzostwa artysty i jego do perfekcji opanowanej umiejętności posługiwania się zestawieniami barw zimnych i ciepłych oraz łączenia ich ze sobą.

Praca Stanisława Drózdza, oparta na dwoistości znaczenia i wizualnego kształtu słów, polemizuje na polu formalnym z obrazem **Sławomira Tomana** – namalowanym w iluzyjny sposób neonem, układającym się w słowo SPACE, oraz kompozycją **Jadwigi Sawickiej**, wypełnioną emocjonalnym, malarskim zapisem słowa TRESOWANIE.

W kontekście tej wystawy funkcjonuje ona w wyodrębnionej przestrzeni sztuki kobiecej – dzieł kobiet – artystek i tematów odnoszących się do problemów związanych z kobiecością. Wypełniają ją relacje pomiędzy jej mięsistą, cielistego koloru materią i znaczeniem słowa *tresowanie*, realizmem fotografii z cyklu *Aksamitny terror* **Natalii Lach-Lachowicz**, będącą jej autoportretem z metalowym knutem w uniesionej do uderzenia ręce, łagodnym różem miękkiej, pozornie uległej, lecz układającej się w wyzywający, wulgarny gest *Księżniczki Z* **Marii Pinińskiej-Bereś**, cielesnością dosłownego, wykonanego w skali 1:1 korka do pępka **Martyny Szwinty** i elegancją dekoracyjnego kobiecego manekina **Anny Nawrot**, ubranego w efektowną suknię uszytą z krawatów – jednego z atrybutów męskości. Wszystkie reprezentują

There is also a group of abstract works, both organic and geometric, and of works based on meaning of words and shape of a script.

The core of the exhibition itself and of its idea is the *Hourglass* by **Stanisław Drózdź**. Three words **było jest będzie** (was is will be) are printed on 54 plates; an installation of triple impact is composed of them: meaning of words (separately and as a sentence), shape of words as graphical signs, an outline of hourglass they create on white surface. Although the limits of time they indicate are minus infinity and plus infinity, they make us aware, quite painfully – also in the context of the BWA jubilee – how short is human **was**, how uncertain is **will be**, and how ephemeral is **is**.

Dramatic, black Cain by **Mirosław Bałka**, with blood-red lips and red stone heart left behind, staring at the stone urn-vessel in front of him, emanates distinctiveness. Although it is a single representative of deeply emotional very expressive art, clearly emphasizes its presence within the exhibition space.

The picture by **Wojciech Fangor**, a classically harmonious circle perfectly composed into the square of the canvas, competes against it with the power and conspicuousness of an abstract message. Shines brightly like a sun creating an illusion of slow pulsation and expansion. This excellent visual effect is the result of the master's virtuosity, of knowing how to make the most of cold and warm colours, tones and dyes, how to mix and combine them.

The *Hourglass* based on the duality of meaning and visual shape of words polemizes, on the level of form, with the picture painted by **Sławomir Toman** (a neon-light displaying a word SPACE), and with the composition by **Jadwiga Sawicka** based on emotionally painted word TRAINING.

In the context of this exhibition her work belongs to the area of woman's art – to the works made by she-artists and topics dealing with the problems of womanliness. It is filled with relations between its fleshy pinkish matter and the meaning of the word *training*, realism of the photo from the cycle *Velvet Terror* by **Natalia Lach-Lachowicz** being her self-portrait with metal whip in her raised hand ready to hit, mild pink of the soft, apparently meek, but getting the form of filthy gesture of *Princess Z* by **Maria Pinińska Bereś**, corporeality of literal, original in size, *Navel Cork* by **Martyna Szwinta**, and elegance of decorative female mannequin by **Anna Nawrot** wearing glamorous dress sewn from ties – one of the attributes of masculinity. They all represent femininity, powerful and aware of this power, precisely expressed in excellent art.

kobiecość mocną i tej mocy świadomą, precyzyjnie wyrażoną w znakomity artystycznie sposób. Aspektu kobiecości – lecz tej zmysłowej, cielesnej i po męsku adorowanej – dotykają również dzieła Ryszarda Ługowskiego (dosłownie...), Wiesława Garbolińskiego, Franciszka Starowieyskiego, Mariusza Tarkawiana i romantycznie piękny film wideo Kamila Smugi. Rzeźbo-instalacja **Ryszarda Ługowskiego**, skonstruowana z mechanizmu starej maszyny do szycia, sprzężonego z nim długiego drążka, zakończonego lisią kitą i kamiennego, klasycznego kobiecego torsu, budzi rozbawienie. Zwłaszcza wtedy, gdy po wprawieniu mechanizmu w ruch, futrzany „głaskacz” zaczyna pieścącym ruchem przesuwać się po rzeźbie. Nagie kobiece ciało i futro – od czasu Rubensa i jego słynnego portretu Heleny Fourment to jedna z najsłynniejszych plastycznych metafor erotyzmu. Tu – zmechanizowana, unikająca bezpośredniego dotyku i zabawnością odwracająca uwagę – czyżby od lęku przed zmysłową, dominującą kobiecością?

Pośrednio w kręgu podobnych obaw zdaje się pozostawać popis warsztatowej wirtuozerii **Mariusza Tarkawiana**: jego efektowny rysunek tuszem, zatytułowany „W hołdzie Arakiemu”. Wypełniony jest bezbłędnie, precyzyjną, czystą kreską rysowanymi mnogimi aktami kobiet, związanych sznurami i skrępowanych w wymyślnych pozach, i – analogicznie jak w fotografiach Nabuyoshi Arakiego –zniewolonych, lecz ciągle niebezpiecznych.

Ta sama triumfująca kobiecość emanuje z rysunkowego aktu **Franciszka Starowieyskiego**, dopełnionego obecnością bliżej nieokreślonego pająko-podobnego owada i pięknego ciała młodej kobiety z obrazu **Wiesława Garbolińskiego**, skonstrastowanego z namalowanym kamiennym, uszkodzonym torsiem męskim. Męskie i kobiece pierwiastki z kolei subtelnie łączą się i spajają w spokojnych sekwencjach filmu **Kamila Smugi**, oraz w syntetycznie traktującej zarisy ludzkich sylwetek grafice **Anny Sobol-Wejman**. Do tej przestrzeni, wypełnionej fluidami zmysłowej cielesności i erotyzmu, wprowadzony został brutalny motyw śmierci i rozkładu w fotograficznej dosłowności *Pogrzebu konia* **Magdy Hueckel**. W odniesieniu do jego przytłaczającego realizmu, frywolna lisią kita z *Głaskacza* staje się nagle częścią zwierzęcego trupa, a zabawność skojarzeń zmienia się w – również barokowe – *memento mori*.

Do nieuchronności przemijania i śmierci odnosi się także przejmujący film **Konrada Kuzyszyna**, będący impresją opartą m.in. na słowach dziecięcej modlitwy do Anioła Stróża i wiersza Celana zaczynającego się od słów *Idzie po nas kostucha...*

Do szeroko pojętej kategorii martwej natury można zaliczyć odmianę jej klasycznej, stylizowanej, wersji w barwnej, pięknej grafice **Henryka Ożoga**, oraz znakomicie się dopełniające w jednej przestrzeni prace Jacka Jagielskiego, Magdaleny Leśniak i Roberta

The works by Ryszard Ługowski, Wiesław Garbolinski, Franciszek Starowieyski, Mariusz Tarkawian and romantically beautiful video by Kamil Smuga touch (sometimes literally, like Ryszard Ługowski) the aspect of sensual, corporeal, in a man's way adored femininity.

The sculpture-installation constructed by **Ryszard Ługowski** from an old sewing machine coupled with long rod and fox tail fixed to its end, and classic stone woman's torso, makes us smile. Especially when switching the machine on the fur "caresser" begins to caress delicately the sculpture. Naked woman's body and a fur coat, since Rubens and his famous portrait of Helen Fourment, this is the most famous artistic metaphors of eroticism. Here – mechanised, avoiding the immediate touch and distracting our attention with amusement, as if against the sensual, dominating womanliness.

The drawing virtuosity of **Mariusz Tarkawian** and his work titled *Homage to Araki* seem to be in the area of similar fears. It is filled infallibly with multiple nudes drawn with precise, pure lines – the women are bonded with ropes in bizarre positions, and, like in photos by Nabuyoshi Araki, enslaved but still dangerous.

The same triumphant womanliness emanates from the nude drawn by **Franciszek Starowieyski**, complemented with the presence of a spider-like insect and from the beautiful body of young woman painted by **Wiesław Garboliński** contrasted with a damaged stone male torso. Male and female elements are subtly connected and merged in the calm sequences of the film by **Kamil Smuga**, as well as in the print by **Anna Sobol-Wejman** showing concisely outlines of human figures. A brutal motif of death and decay have been brought to this gentle space filled with vibes of sensual corporeality and eroticism – photographic literalness of the *Funeral of a horse* by **Magda Hueckel**. Referring to this depressing realism, the frivolous fox tail of the *Caresser* suddenly becomes a part of a defunct animal, while witty associations turn into – also Baroque – *memento mori*.

The inevitability of passing away and death is the reference point for the deeply touching film by **Konrad Kuzyszyn**, an impression based on the lyrics of a children prayer to Guardian Angel, and a poem by Celan beginning with the following line: *The Grim Reaper has come to take us...*

There is a category of still life, however this notion must be comprehended in its broadest sense. A beautiful print by **Henryk Ożóg** is a kind of such classic colour still life though a bit stylised. Works by Jacek Jagielski, Magdalena Leśniak and Robert Kuśmirowski are complementing

Kuźmirowskiego. Wszystkie snują opowieści o ludzkiej egzystencji, utkane z funkcjonalnych znaczeń, metaforycznych sensów i archetypicznych odczuć związanych z przedmiotami. Klarowna kompozycyjnie, kameralna instalacja **Jacka Jagielskiego** *Carpe diem*, składająca się z jasnego prostokąta miękkiego dywanu i białego, lakierowanego krzesła, którego dwie tylne nogi zastąpione zostały brązową laską, otwiera milcząco przestrzeń skojarzeń związanych ze starością i przemijaniem. Oryginalne dzieło **Magdaleny Leśniak** to konglomerat małych obrazków, z których każdy jest „portretem” pojedynczego przedmiotu codziennego użytku. Otwarta kompozycyjnie całość o nieregularnym kształcie, w jaką zostały scalone, jest kwintesencją życiowej przestrzeni człowieka, wypełnionej rzeczami-towarzyszami codzienności, rzeczami – atrybutami i rzeczami – przedmiotami pożądaniami.

Zestaw hiperrealistycznych rysunków **Roberta Kuźmirowskiego** – mistrza manualności i jednocześnie mistrza w operowaniu aurą śladów dotyku ludzkich rąk, zapisanych w zużytych rzeczach – przedstawia szereg dokumentów, perfekcyjnie skopiowanych, lub stworzonych na wzór oryginalnych. To przedmioty szczególnie, umożliwiające funkcjonowanie człowieka w systemie zorganizowanego społeczeństwa i jednocześnie będące zapisem – i zarazem dowodem istnienia kolejnych etapów jego życia.

Zarówno do konkretnego przedmiotu jak i jego symbolicznego znaczenia – drzwi, wejścia, przejścia – nawiązuje jarzący się czerwonym światłem neon *Drzwi bez tytułu* **Jarosława Perszko**. Artysta poszerzył zarówno przestrzeń jego działania jak i głębię skojarzeń, wykorzystując jego świetlne odbicie w czarnej, prostokątnej tafli wygaszonego monitora video-boxu, w którym go zainstalował.

Problemy kondycji ludzkiej dotyczą także dzieła o przekazie krytycznym wobec różnych aspektów rzeczywistości – także tych związanych z religią. Niewątpliwie należy do nich obraz **Marka Sobczyka**, przedstawiający słynną rzeźbę Maurizio Catellana, z postacią papieża Jana Pawła II przygniecioną meteorytem (a może kosmicznych rozmiarów brzemieniem trosk?). Przywołuje on echo równie słynnego skandalu sprzed lat, kiedy to jeden z prawicowych parlamentarzystów tę rzeźbę, eksponowaną wówczas w warszawskiej Zachęcie, zniszczył, „zdejmując ciężar z naszego papieża”. Subtelna krytyka współczesnej, zakłamaniej religijności kryje się również w zestawie srebrnej biżuterii **Krzysztofa Piotrowskiego**. *News I (brooch)* – to transpozycja widoku pioruna uderzającego w kopułę Bazyliki Św. Piotra w Watykanie 12 lutego 2013 r. – dniu abdykacji papieża Benedykta XVI, *News II (naszyjnik)* – pioruna, który 19 stycznia 2014 r. uszkodził prawą rękę słynnej figury Chrystusa w Rio de Janeiro. *Nie ma przypadków, są tylko znaki...* (ks. B. Bozowski).

each other perfectly in one space. All of them tell stories loomed from functional meanings, metaphoric senses and archetypical feelings related to things and objects. Small installation *Carpe diem* by **Jacek Jagielski**, so clear as a composition, consists of a light rectangle of soft carpet and white lacquered chair with brown walking stick which replaced two hind legs – this work opens silently the space of associations related to old age and passing away.

A work by **Magdalena Leśniak** in a conglomerate of small pictures, each of them is “a portrait” of a single object of everyday use. This open composition of irregular shape is the quintessence of human life space filled with things-everyday-companions, things-attributes, things-objects-of-desire.

The set of hyperrealistic drawings by **Robert Kuźmirowski** – a master of manualness and of using the aura of human handprints recorded in worn-out things – shows some documents, perfectly copied, or created anew as if they were original ones. These are very special things, because they enable a human to function in the system of well organised society, at the same time a record and evidence of existence, of the following stages of their life.

The red neon-light *Wejście (Entrance)* by **Jarosław Perszka** refers both to the real and symbolic door, entrance, passage. The artist extended the depth of associations, as well as the impact area, making the most of its reflection in the black rectangle of switched-off monitor of the video-box where he installed his work.

Reflections on the human condition can be found in the group of works critical of various aspects of our reality, also those ones related to religion. With no doubt one of them is the picture by **Marek Sobczyk** showing the famous sculpture by Maurizio Catellana, John Paul II weighed down by the meteorite (or maybe by the cosmic size burden of sorrows?). It recalls also the famous scandal that took place years ago when one of the right wing MPs destroyed this sculpture exhibited in Zachęta Gallery in Warsaw, “taking this burden off our pope”.

The subtle critic of the present religious hypocrisy is hidden in the set of silver jewellery by **Krzysztof Piotrowski**. *News I (brooch)* is a transposition of the view of the lightning hitting the dome of St. Peter’s Basilica in Rome on 12 February 2013, the day pope Benedict XVI abdicated; *News II (necklace)* – of the lightning that hit and damaged the hand of Jesus in Rio de Janeiro on 19 January 2014.

There are no accidents, there are but signs... (rev. B. Bozowski).

Wiąże się z nimi gorzko-ironiczna refleksja zawarta w prowokacyjnej pracy pierwszego polskiego performerera, **Zbigniewa Warpechowskiego**, mającej formę wyrzeźbionego sedesu, do którego zsuwają się wszystkie podstawowe wartości: *kultura, wolność sł., wiara, prawda, honor, godność, dobro, patriotyzm, ojczyzna, sprawiedliwość*. Temat sztuki krytycznej dopełniają dwa dzieła polemizujące z trującym dziedzictwem polskiego, archaicznie romantycznego patriotyzmu. To ekspresyjny obraz **Włodzimierza Pawłaka**, pod wszystko mówiącym tytułem *Niech moja Ojczyzna zginie za mnie*, oraz *Reaktywacja Błędnego Koła Jacka Malczewskiego* **Marcina Berdyszaka**. To kompozycja z ośmiu manekinów, ustawionych na okrągłym dywaniku, ubranych w ubrania określające ich profesję: sportowca, artystę, prawnika, duchownego, urzędnika, niemieckiego żołnierza, kelnera i robotnika, z których każdy każdemu (oprócz księdza...) sięga do kieszeni.

W wyznaczony przez nie wertykalny rytm aranżacyjnie wpisują się, również oparte na wydłużonych, pionowych podziałach kompozycji, abstrakcyjne – z cieniem aluzyjności – formy dwóch znakomitych „osobnych” obrazów. To *Patrzący w niebo* **Jana Dobkowskiego**, zbudowany na kontrastach zieleni, błękitu i jaskrawej czerwieni i emanujący tajemniczością *Las* **Wojciecha Ćwiertniewicza**.

Skromnie ilościowo, ale znakomitymi dziełami zaznaczył się w obszarze wystawy 50/50/50 wątek sztuki metaforycznej, poszerzonej o treści literackich fantazji i surrealnych skojarzeń. Należy do nich *Kolekcjoner* **Stasysa Eidrigeviciusa**, oprawny w ciężką, solidną drewnianą ramę wizerunek fantastycznego zbieracza, z typowo „stasysowską” twarzą naiwnego świętka, ukazanego na tle półek z kolekcją przedmiotów, *Lady Snow* – **Kijewski & Kocur** – bajkowa postać śniegowej dziewczynki ze złotą trąbką, jarząca się ostrą bielą w mrocznej przestrzeni, grafika **Witolda Warzywody**, przedstawiająca z perfekcyjną iluzją narysowany klucz papierowych ptaków, przywiązanych do ciężkich kamieni, a także nieprzedstawiający, o intrygującym tytule *Kamerjunker i jego fochy* znakomity, aluzyjny, spontaniczny rysunek **Tadeusza Brzozowskiego**.

Niezwykle efektownie, zarówno formalnie jak i artystycznie, prezentuje się część abstrakcyjna ekspozycji. Dominuje w niej – wielkim formatem (270 x 560 cm) i iluzją wciągającej perspektywicznej głębi, świetna, monochromatyczna, malarsko-rysunkowa kompozycja **Karoliny Zdunek**. Korespondują z nią umieszczone w najbliższym sąsiedztwie: lewitująca tuż nad posadzką czarna, o trzymetrowej średnicy, kolistą formą o pięknej i wyrafinowanej organicznej fakturze, wykonana z ręcznie kształtowanej papierowej masy przez **Magdalenę Soboń**, wielkoformatowa fotografia **Elżbiety Dzikowskiej**, poszukującej w różnych naturalnych strukturach abstrakcyjnego piękna – tu ukazującej

Such a bitter and ironic reflection can be found in the work made by **Zbigniew Warpechowski**, the first Polish performer – it is the sculpture of a lavatory where all fundamental values, *culture, freedom of speech, belief, faith, truth, honour, dignity, rights, patriotism, homeland, justice*. The area of critical art is completed with two works arguing with the poisonous heritage of the Polish archaic romantic patriotism.

These are: the expressive picture by **Włodzimierz Pawlak** titled in a way that needs no comments *Let my Fatherland die for me*, and *Revitalisation of Jacek Malczewski's Vicious Circle* by **Marcin Berdyszak** – eight mannequins standing on a round rug, wearing cloths identifying their professions: sportsman, artist, lawyer, priest, clerk German soldier, waiter and worker; each of them (excluding the priest) is reaching inside the other's pocket.

Two, as if “separate”, pictures fit to the vertical rhythm of these walking figures; these are abstract, vertical compositions, slightly allusive. *Who looks at the sky* by **Jan Dobkowski** based on the contrasts of green, azure and bright red colours, and mysterious *Forest* by **Wojciech Ćwiertniewicz**.

The thread of metaphoric art with surrealist associations and literature extensions is represented only by a few, yet excellent, works. *A Collector* by **Stasys Eidrigevicius**, is a picture with heavy wooden frame showing a depiction of a fantastic collector with typical “stasys” face of naïve saint on a background of shelves with collected items. *Lady Snow* by **Kijewski & Kocur** – the figure of a fairy tale snow girl with golden trumpet, bright white in the dark space.

The print by **Witold Warzywoda** showing with perfect illusion a skein of drawn paper birds tied to heavy stones. The abstract, excellent, allusive, spontaneous, mysteriously titled *Kamerjunker i jego fochy* drawing by **Tadeusz Brzozowski**.

The abstract part of the exhibition is really stunning, due to the forms and artistic quality. The huge (270 x 560 cm), excellent monochromatic picture-drawing composition by **Karolina Zdunek**, sucking us in with its perspective depth, is dominating in this area. Other works situated nearby correspond with it: the round form three metres wide made by **Magdalena Soboń** of black hand-made paper with beautiful organic texture is levitating above the floor; large-format photo by **Elżbieta Dzikowska**, who searches an abstract beauty in various natural structures, shows sophisticated optic effects created by gleaming light sneaking into soft dark grey ripples of mud; three dimensional, grey-black photographic object

wysmakowane optyczne efekty, stworzone przez lśniące światło wślizgujące się w miękkie, ciemnoszare zakamarki sfałdowanego błota, trójwymiarowy, również szaro-czarny obiekt fotograficzny **Wacława Ropieckiego** oraz dwuczęściowa, w szarościach utrzymana, grafika **Krzysztofa Tomalskiego**, z centralnie umieszczonym motywem czarnej dziury, wchłaniającej (w drugiej części) ludzką sylwetkę. „Patronują” im: abstrakcyjny obraz **Romana Opałki**, szary, z okrągłą wypukłą formą zakłócającą bieg równoległych, w formie zapisu kładzionych rytmów szarobiałych smug gęstej materii, oraz, kłębiąca się linearnym wirem, „rysowana” metalowa rzeźba **Jana Berdyszaka**.

Kolejne „osobne” i nieprzedstawiające prace to grafiki: **Anny Sadowskiej**, **Stanisława Wejmana**, **Agnieszki Dobosz**, **Anny Juszcak**, ascetyczna praca **Władysława Pluty**, czerwona, dwuczęściowa kompozycja **Eweliny Małysy**, oraz, stylizowany, rozpisany na płaskie formy, pejzaż **Wiesława Skibińskiego**.

Fotograficznym realizmem i ciepłem bliskości Natury emanują: film **Natalii Bażowskiej**, w nieśpiesznym rytmie opowiadający o jej przyjaźni z dziką wilczycą i piękna, czarno-biała fotografia **Ryszarda Piotrowskiego** pt. *Kwiaty i mewa*.

Ostatnią pracą z tytułowej pięćdziesiątki, jedyną, w którą był wpisany proces tworzenia w odniesieniu do konkretnego miejsca, jest efemeryczna instalacja **Joanny Biskup-Brykczyńskiej** i **Agnieszki Kucharskiej**, wykonana w specyficznej przestrzeni nazwanej Naszym Centrum Pompidou. To pomieszczenie techniczne, w znacznej części wypełnione na srebrno opakowanym dużym urządzeniem wentylacyjnym. Tajemnicze i inspirujące efektowne, pobudza wyobraźnię i prowokuje do oswojenia jego formy i zaadaptowania na użytek swojej sztuki. Artystki – miłośniczki rękodziela – oplotyły je pajęczyną białych nici i wplecionych w nie szydełkowych, koronkowych serwetek. W ultrafioletowym świetle i one, i krzyżująca się gęstwa nicianych linii, jarzą się fluorescencyjną bielą, tworząc niezwykle piękny dekoracyjny efekt.

Wystawa 50/50/50 – jeszcze **jest**, ale za chwilę powiemy o niej że **była...** Już stała się częścią historii Biura Wystaw Artystycznych w Kielcach; początkiem jego kolejnego półwiecza. Ale też źródłem wielu estetycznych doznań, nowych przemyśleń, kolejnych artystycznych przyjaźni, załączków współpracy, koncepcji, pomysłów i idei - niezbędnych, by mądrze kształtować to, co w galeriach BWA w przyszłości dzieć się **będzie...**

Stanisława Zacharko-Łagowska

by **Wacław Ropiecki**; two-part, greyish print by **Krzysztof Tomalski**, with the black hole motif in the centre absorbing (in the second part) a human figure.

They are “patronized” by the abstract picture by **Roman Opałka**, grey with a round form disturbing the passage of parallel, as if written, rhythms of whitish strips of thick matter, and by *Being Drawn*, linear whirl of the metal sculpture by **Jan Berdyszak**.

Next “separate” and abstract works are the prints by **Anna Sadowska**, **Stanisław Wejman**, **Agnieszka Dobosz**, **Anna Juszcak**, ascetic work by **Władysław Pluta**, red two-part composition by **Ewelina Małysa**, and the stylised flat transcript of a landscape by **Wiesław Skibiński**.

The film by **Natalia Bażowska** telling lazily about the friendship relation between the artist and she-wolf, as well as the beautiful black-and-white photography *The Flower and the Dove* by **Ryszard Piotrowski** emanate photographic realism and warmth of Nature.

The last one of the title 50 works, the only one which was created deliberately for the specific venue is the ephemeral installation by **Joanna Biskup-Brykczyńska** and **Agnieszka Kucharska**; they made it in a very special space called Our Centre Pompidou. This is a ventilation room full of silver wrapped tubes and pipes. It looks mysterious and inspires the imagination, provokes to tame its form and adapt it for art. The artists, great fans of handicraft, filled it with the web of white threads and knitted laces which glare in the UV light giving an extraordinary decorative effect.

The 50/50/50 exhibition still **is**, but in a while we will say it **was...**

It has already become a part of the history of the Art Exhibition Bureau in Kielce, the beginning of the new semi-century. And also the source of many aesthetic experiences, new reflections, next artistic friendships, germs of co-operations, ideas, concepts which are indispensable to shape wisely what in the BWA galleries **will be** taking place in the future.

Stanisława Zacharko-Łagowska

STANISŁAW DRÓŹDŹ
MIROŚLAW BAŁKA
SŁAWOMIR TOMAN
JADWIGA SAWICKA
NATALIA L L
MARIA PINIŃSKA - BEREŚ
MARTYNA SZWINTA
ANNA NAWROT
RYSZARD ŁUGOWSKI
MARIUSZ TARKAWIAN
FRANCISZEK STAROWIEYSKI
WIESŁAW GARBOLIŃSKI
KAMIL SMUGA
ANNA SOBOL-WEJMAN
MAGDA HUECKEL
KONRAD KUZYSZYN
HENRYK OŹÓG
JACEK JAGIELSKI
MAGDALENA LEŚNIAK
ROBERT KUŚMIROWSKI
JAROSŁAW PERSZKO
MAREK SOBCZYK
KRZYSZTOF PIOTROWSKI
ZBIGNIEW WARPECHOWSKI
WŁODZIMIERZ PAWLAK
MARCIN BERDYSZAK
JAN DOBKOWSKI
WOJCIECH ĆWIERTNIEWICZ
STASYS STASYS EIDRIGEVIČIUS
KIJEWSKI & KOCUR
WITOLD WARZYWODA
TADEUSZ BRZozowski
KAROLINA ZDUNEK
MAGDALENA SOBOŃ
ELŻBIETA DZIKOWSKA
WACŁAW ROPIECKI
KRZYSZTOF TOMALSKI
ROMAN OPAŁKA
JAN BERDYSZAK
ANNA SADOWSKA
STANISŁAW WEJMAN
AGNIESZKA DOBOSZ
ANNA JUSZCZAK
WŁADYSŁAW PLUTA
EWELINA MAŁYSA
WIESŁAW SKIBIŃSKI
NATALIA BAŻOWSKA
RYSZARD PIOTROWSKI
JOANNA BISKUP-BRYKCZYŃSKA & AGNIESZKA KUCHARSKA

| STANISŁAW DRÓŹDŹ (1939-2009)

Stanisław Dróżdź, jeden z najważniejszych polskich artystów współczesnych, najbardziej znaczących artystów polskiej awangardy XX wieku i najwybitniejszy twórca poezji konkretnej. Urodził się 15 maja 1939 roku w Sławkowie. W roku 1955 przeniósł się do Wrocławia, gdzie ukończył Technikum Ekonomiczne (1959) i filologię polską na Uniwersytecie Wrocławskim (studia w latach 1959-1964). Do końca życia mieszkał i tworzył we Wrocławiu. Zmarł 29 marca 2009 roku. W okresie studiów i bezpośrednio po nich pisał wiersze tradycyjne (lingwistyczne) i takimi zadebiutował w 1964 roku w piśmie „Arka” (Informator Klubu Młodzieży Artystycznej ZSP). Zdobył za nie szereg nagród na konkursach poetyckich. W 1965 roku otrzymał główną nagrodę na IV Kłodzkiej Wiośnie Poetyckiej – Kryształowego Lwa. [...].

Dróżdź tworzył ze słów, liter, cyfr, znaków i przedmiotów dzieła realizowane w postaci maszynopisów, fotograficznych odbitek, komputerowych wydruków, obiektów, instalacji przestrzennych, prac interaktywnych. Prace pojedyncze, cykle i skomplikowane wieloelementowe systemy. Pomimo, że pojęciokształty przybrały formę wielu różnorodnych realizacji, stanowią dzieła całościowe, realizowane konsekwentnie – zgodnie z uformowaną przez autora na początku drogi twórczej koncepcją – przez całe życie.

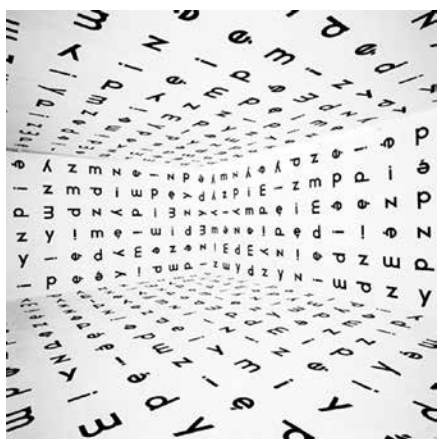
Twórczość Stanisława Dróżdźa funkcjonuje przede wszystkim na gruncie sztuki, zaliczana najczęściej do konceptualizmu. Sam autor uważał się jednak zawsze za poetę – podstawowym źródłem jego inspiracji był język, matematyka i inne systemy znaków. [...]. Utwory poety w ich kształcie ekspozycyjnym realizowane były według koncepcji i projektów autora we współpracy ze specjalistami z różnych dziedzin. Wykonywali je artyści plastycy, poligrafowie, informatycy i technicy.

Dróżdź aktywnie propagował dziedzinę, w której tworzył. Był inspiratorem i animatorem ruchu konkretystycznego w Polsce. Zorganizował wiele wystaw, na których prezentował twórczość autorów polskich i zagranicznych – wśród nich były prezentacje prac Václava Havla oraz Iana Hamiltona Finlay’a. Przygotował także w latach 1979-1990 pięć sesji naukowych poświęconych temu nurtowi. Jest autorem antologii polskiej poezji konkretnej: *Poezja konkretna. Wybór tekstów polskich oraz dokumentacja z lat 1967-1977*, wydanej w 1978 roku. Publikacja ta była podstawą jego pracy magisterskiej obronionej w 1979 roku.

W czasie swojej ponad 40-letniej pracy artystycznej otrzymał wiele nagród i wyróżnień. W 2002 roku został laureatem nagrody Fundacji Nowosielskich za twórcze i wizjonerskie połączenie dwóch duchowych dziedzin: sztuki i poezji.

Wziął udział w ponad 300 wystawach indywidualnych i zbiorowych w Polsce i za granicą. Reprezentował Polskę na najważniejszych prezentacjach poezji konkretnej, sztuki współczesnej, sztuki konceptualnej za granicą, m.in. sound text – ? concrete poetry – visual texts w Stedelijk Museum w Amsterdamie (1970-1972), 50. Biennale Sztuki w Wenecji (2003) oraz Beyond Geometry, Experiments in Form, 1940s-1970s w Los Angeles, County Museum of Art w Los Angeles (2004). Prace Stanisława Dróżdźa znajdują się w kolekcjach polskich i zagranicznych.

www.drozd.art.pl

| < *Bez tytułu (między)*, 1997/1992
fot. Mariusz Michalski

| > *Bez tytułu (wycięte)*, Galeria Foksal, 1994
edycja 1/3

| Klepsydra, 2007

wydruk, 54 x 44 x 64 cm

dzięki uprzejmości Żony Artysty, P. Anny Drózd

| MIROSŁAW BAŁKA (1958)

Mirosław Bałka urodził się w 1958 w Warszawie. Rzeźbiarz. Zajmuje się również rysunkiem i filmem eksperymentalnym. W 1985 ukończył Akademię Sztuk Pięknych, gdzie od roku 2011 prowadzi Pracownię Działań Przestrzennych na Wydziale Sztuki Mediów. Otrzymał Stypendium Miesa van der Rohe w Krefeld. Członek Akademii Der Kunste w Berlinie. Brał udział w ważnych wystawach międzynarodowych m.in.: Documenta w Kassel (1992), Biennale w Wenecji (1990, 1993, 2003, 2005, 2013), The Carnegie International w Pittsburgh (1995), Biennale w Sao Paulo (1998), Biennale w Sydney (1992, 2006), Biennale w Santa Fe (2006). W 2009 zrealizował projekt "How It Is" w Turbine Hall, Tate Modern w Londynie. Jest autorem pomnika ofiar katastrofy promu "Estonia" w Sztokholmie (1998).

Jego prace znajdują się w ważniejszych kolekcjach muzealnych na świecie m.in.: Tate Modern / Londyn, Van Abbemuseum / Eindhoven, MOCA / Los Angeles, SFOMA / San Francisco, MOMA / Nowy Jork, Hirshhorn Museum / Waszyngton DC, Art Institute / Chicago, The Carnegie Museum of Art / Pittsburgh, Museu Serralves / Porto, Moderna Museet / Sztokholm, Kiasma / Helsinki, Kroller Muller / Otterlo, The National Museum of Art / Ateny, The National Museum of Art / Osaka, The Israel Museum / Jeruzalem. W Polsce m.in.: Muzeum Sztuki / Łódź, CSW / Warszawa, Zachęta / Warszawa, Muzeum Sztuki Nowoczesnej / Warszawa, Muzeum Narodowe / Wrocław, MOCAK / Kraków.

www.miroslaw-balka.com

| < **190 x 45 x 80, 190 x 45 x 80, 130 x 45 x 80**, 1990
drewno patynowane, blacha cynkowa, technika własna
Kolekcja Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku

| > **Kain**, 1987
płótno malowane, cement, kamień, tech. mieszana, 193 x 50 x 102 cm
dzięki uprzejmości Fundacji EGIT
i Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku

| WOJCIECH FANGOR (1922)

fot. Bogdan Sarwiński

Jest jednym z najbardziej znamiennych żyjących malarzy, który znalazł ogromnie uznanie w kraju i za granicą. Jego obrazy cieszą się ogromnym zainteresowaniem galerii i kolekcjonerów na całym świecie. Jest jedynym Polakiem, który miał indywidualną wystawę w Muzeum Guggenheim w Nowym Jorku.

Wojciech Fangor urodził się w 1922 roku, w 1946 roku uzyskał dyplom Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. W latach 1953-1961 był docentem ASP, do śmierci Stalina tworzył m.in. prace związane z okresem socrealizmu, najłynniejsze dzieło tamtego okresu to „Matka Koreanka”. W 1958 roku wraz ze Stanisławem Zamecznikiem zaprezentował pierwsze „Studium przestrzeni”, był też współtwórcą Polskiej Szkoły Plakatu. W 1961 roku Fangor wyjechał z kraju. Od 1966 roku zamieszkał w USA gdzie tworzył i wykładał na wielu

uczelnich. W 1970 roku jego pracami zachwycili się recenzenci „New York Times”, a Muzeum Guggenheim zorganizowało indywidualną wystawę jego prac. W tym okresie stworzył najłynniejszy na świecie cykl prac z charakterystycznymi okręgami i falami, które stały się swoistymi symbolami op-artu. Do Polski wrócił w 1999 roku, osiadł w Błędowie w okolicach Radomia, gdzie stworzył nową pracownię, gdzie rzeźbi i maluje. Oprócz pracy artystycznej realizuje projekty dla wybranych firm i instytucji – m.in. Metra Warszawskiego i Wydawnictwa Wiedza i Praktyka, dla którego stworzył nowy system identyfikacji firmy.

źródło: www.fangor.pl

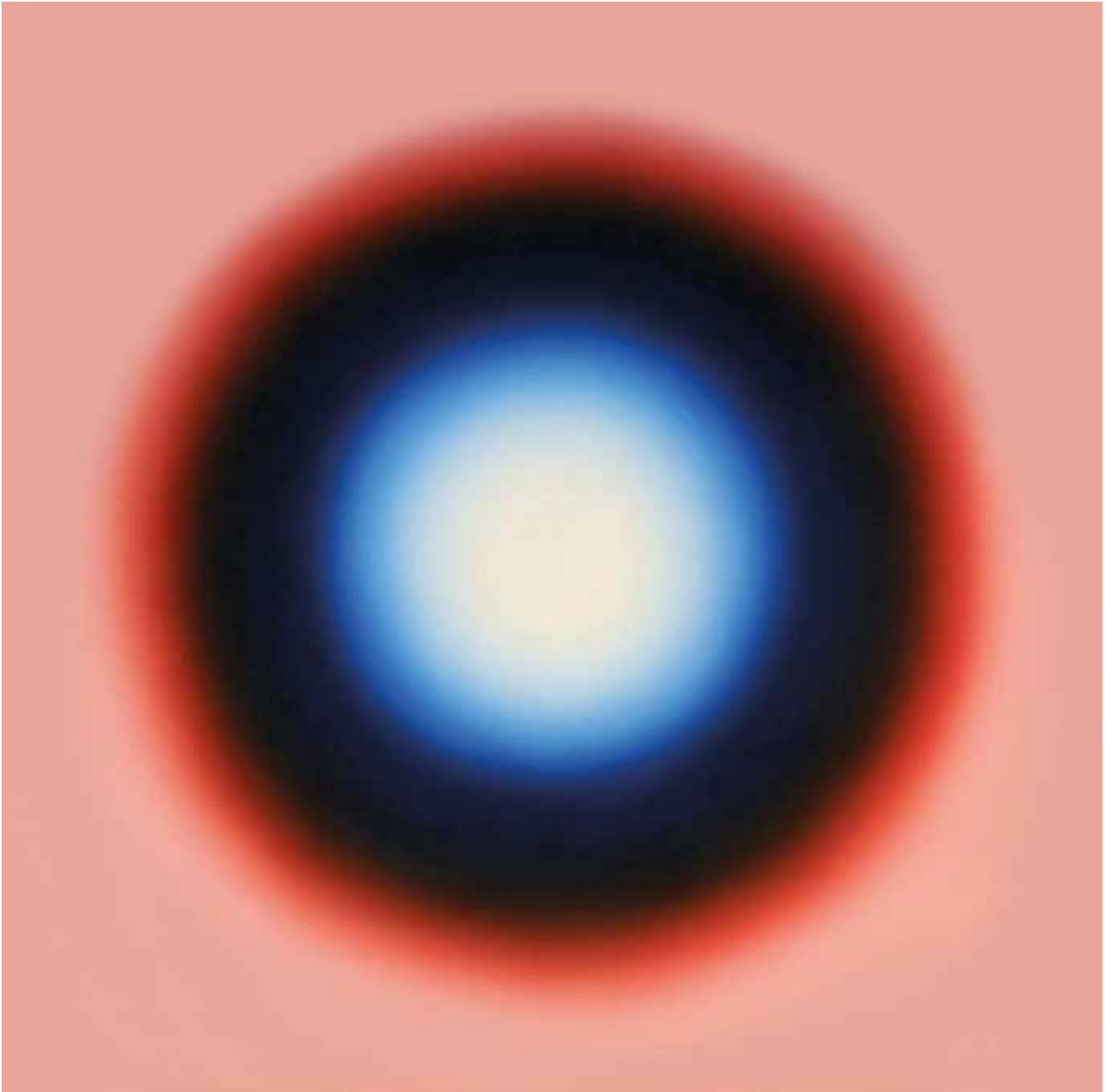
| < **SU I**, 1972

olej, płótno, 152,4 x 152,4 cm
wł. P. P. Doroty i Tomasza Tworków

| > **SU II**, 1971

olej, płótno, 127 x 127 cm
wł. P. P. Doroty i Tomasza Tworków

| **SU 30**, 1972
101,6 x 101,6 cm
dzięki uprzejmości P. P. Doroty i Tomasza Tworków

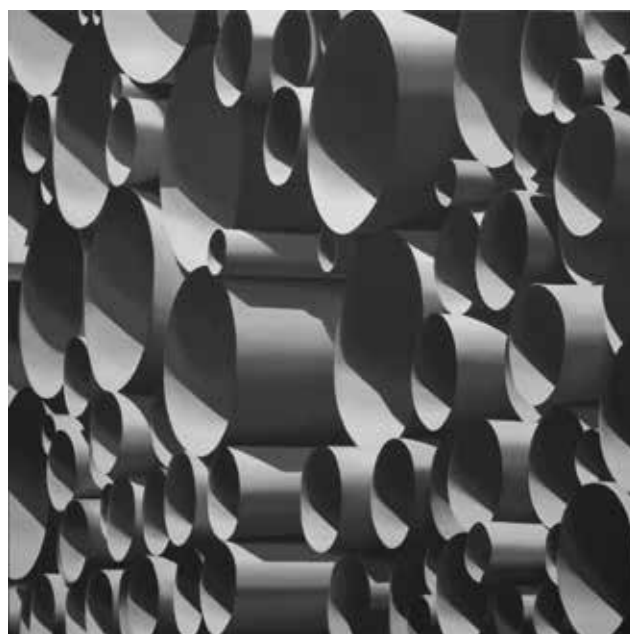
SŁAWOMIR TOMAN (1966)

Malarz, dydaktyk, kurator wystaw. Absolwent Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie oraz w Ecole Regionale des Beaux-Arts w Rennes we Francji. Nominowany do Paszportu Polityki (2003). Stypendysta Ministerstwa Kultury RP (2002) oraz Ministerstwa Spraw Zagranicznych Francji (1995). Laureat nagrody magazynu o sztuce Artoon (2001). Od 1997 roku związany z Instytutem Sztuk Pięknych na Wydziale Artystycznym UMCS w Lublinie (aktualnie pełni funkcję prodziekana). Swoje malarstwo prezentował na wystawach indywidualnych i zbiorowych w galeriach Lublina (Zachęta, Biała, BWA, Warsztaty Kultury, Labirynt, Zajezdnia, Pod podłogą), Warszawy (CSW Zamek Ujazdowski, Muzeum Narodowe, Karowa, Farbiarnia, DAP), Poznania (Piekary, U Jezuitów, InnerSpaces, Szyperska, CK Zamek), Krakowa (Otwarta Pracownia, Nova, Pryzmat, Pałac Sztuki), Trójmiasta (PGS w Sopocie, Muzeum Narodowe w Gdańsku) oraz w wielu innych galeriach w Polsce i za granicą. Zajmuje się przede wszystkim malarstwem, które jest klasyczne w formie i pop-banalne w treści. Na płótnach Tomana odnajdziemy bohaterów kultury popularnej. Plastikowe gadżety wytwarzane przemysłowo, poddane malarskiej interpretacji oraz wyizolowaniu z pierwotnego kontekstu, stają się nośnikami krytyki współczesnego konsumpcjonizmu. Pojedyncze obrazy autor zestawia ze sobą tworząc nowe znaczenia i narracje.

| < **Bez tytułu (Bugatti)**, 2013
olej na płótnie, 100 x 50 cm

| > **Eart Fair Market**, 2007, olej na płótnie, 60 x 130 cm
wł. P. P. Doroty i Tomasza Tworaków

| >> **Bez tytułu**, 2013
olej na płótnie, 80 x 80 cm

| **Space**

olej na płótnie 120 x 120 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| JADWIGA SAWICKA (1959)

Urodziła się w 1959 r. Tworzy obrazy, fotografie, obiekty, instalacje tekstowe, również w przestrzeni publicznej. Mieszka w Przemyślu; pracuje na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego. Miała wystawy indywidualne m.in. w Galerii FF w Łodzi (1996); Otwartej Pracowni w Krakowie (1996, 1997, 1999, 2002, 2007); Galerii Sztuki Współczesnej w Przemyślu (1996, 1999); Galerii Foksal w Warszawie (1998, 2001); Zachęcie w Warszawie (1999, 2002, 2006); Bunkrze Sztuki w Krakowie (2003); Galerii Kronika w Bytomiu (2004); Atlasie Sztuki w Łodzi (2005); CSW Zamek Ujazdowski w Warszawie (1997, 2006); Galerii Starmach w Krakowie; Galerii Arsenał w Białymstoku (2006); Galerii Białej w Lublinie (2008, 2011); galeriach: Czarna (Warszawa, 2007, 2013); Ego (Poznań, 2008); Delikatesy (Kraków, 2010), Galeria BWA Warszawa (2014), Austriackie Forum Kultury w Warszawie (z Erichem Nausnerem, 2015). Niedawne realizacje w przestrzeni publicznej: instalacje tekstowe na fasadach

Muzeum Narodowego i kina Kijów w ramach festiwalu ArtBoom w Krakowie (2009); akcje w czasie 6. Biennale Fotografii (Poznań, 2009) i festiwalu Open City w Lublinie (2010); instalacja tekstowa na budynku Galerii Białej w Lublinie (2009, 2011); Pestsäule (Kolumna morowa), instalacja w przestrzeni publicznej Wiednia (w ramach programu kulturalnego polskiej prezydencji w UE, 2011), billboard w przestrzeni miejskiej Kijowa (2014). Uczestniczyła w wielu wystawach zbiorowych. Ostatnio: 3xTAK w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (2009); Historia w sztuce w Muzeum Sztuki Współczesnej MOCAK w Krakowie (2011); Praca i wypoczynek, w czasie festiwalu Alternativa, w Instytucie Sztuki Wyspa w Gdańsku (2011); Design dla wolności – wolność w designie, Polskie projektowanie graficzne 1981-2011 w Berlinie i Tokio; Oczy szukają głowy do zamieszkania w Muzeum Sztuki w Łodzi (2011), The Fourth Guangzhou Triennial – The Unseen, Guangzhou, Chiny (2012), Splendor tkaniny w Galerii Zachęta w Warszawie (2013) Co widać. Polska sztuka dzisiaj, Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Warszawa Oksymoron normalności, Galeria Arsenał, Białystok, i DEPO, Stambuł, Turcja, Private Spaces of Freedom galeria CerModern, Ankara, Turcja (2014).

www.jadwigasawicka.pl

| < **Módl się**, 2011

instalacja świetlno-dźwiękowa w klatce schodowej hali maszyn, wystawa *Praca i wypoczynek*, w czasie festiwalu Alternativa, Instytut Sztuki Wyspa, Gdańsk

| > **Łatwe**, 2014

olej, akryl, płótno, 40 x 60 cm

| >> **Robaczywe**, 2014

olej, akryl, płótno, 40 x 60 cm

| Tresowanie

olej na płótnie, 49,5 x 60 cm

dzięki uprzejmości P. P. Doroty i Tomasza Tworków

NATALIA LL (1937)

Urodziła się w Żywcu. Od roku 1946 do 1956 mieszkała w Bielsku Białej. W latach 1957-1963 studiowała w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu pod kierunkiem prof. S. Dawskiego, dyplom w 1963 roku. Dyplom Związku Polskich Artystów Fotografików otrzymała w 1964 roku. Zajmuje się malarstwem, fotografią, rysunkiem, sztuką performance i wideo. Współzałożycielka Galerii PERMAFO we Wrocławiu (1970). Od 1975 roku działa w międzynarodowym ruchu sztuki feministycznej, biorąc udział w licznych sympozjach i wystawach. Stypendystka Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku w 1977 roku. Pełniła funkcję komisarza I i II Międzynarodowego Triennale Rysunku we Wrocławiu w latach 1978-81. Wiceprzewodnicząca IV, VI Międzynarodowego Triennale Rysunku we Wrocławiu, 1989-1995. Stypendystka „Verein Kulturkontakte” w Wiedniu w 1991. Stypendystka „PRO-HELVETIA” w Szwajcarii w 1994. Starszy wykładowca Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu od 2004 roku.

www.nataliall.com

| < *Ptaki Wolności*, 2001

| << *Narodziny według Ducha*, 2000
wł. Muzeum Narodowego we Wrocławiu

| >> *Przestrzeń aluzyjna*, 1995
instalacja

| **Aksamitny terror I**, 1970
fotografia, 100 x 101 cm
dzięki uprzejmości Artystki

| MARIA PINIŃSKA-BEREŚ (1931-1999)

W latach 1950-56 studiowała na Wydziale Rzeźby ASP w Krakowie w pracowni prof. X. Dunikowskiego. Od 1979 członek II Grupy Krakowskiej. Wypracowała niezwykle oryginalną technikę rzeźbiarską podporządkowaną wyrafinowanej estetyce. Z pogardzanego w sztuce koloru różowego uczyniła swój kolor autorski. Brała udział w wielu ważnych wystawach w Polsce i za granicą, m.in. w Niemczech, Holandii, Brazylii i Stanach Zjednoczonych. Uznawana jest za prekursorkę kobiecego nurtu w sztuce światowej oraz za jedną z najwybitniejszych rzeźbiarek polskich XX wieku. Jej prace znajdują się w kolekcjach wielu muzeów m.in. w Muzeach Narodowych w Warszawie, Wrocławiu, Krakowie, Poznaniu, Muzeum Sztuki w Łodzi, Muzeum w Bochum, Galerii Zachęta, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Mocak-u, Muzeach Okręgowych w Chełmie, Katowicach, Radomiu, Koszalinie, a także w kolekcjach prywatnych w Polsce i za granicą.

| *Becik erotyczny*, 1974

tech. własna, sklejką, płótno, farba akrylowa
wł. Rodziny Artystki, fot. Marek Gardulski

| *Wersalka*, 1985

tech. własna, sklejką, płótno, farba akrylowa, 50 x 65 x 140 cm
Kolekcja Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, CRP / RZ / 489

| *Okno i One*, 1992

rzeźba, obiekt, drewno, pianka, tkanina,
karton, 92 x 48 cm, 1992 r.,
BWA Sandomierz, BWA-DS-1318/94

| **Księżniczka Z**, 1987

tech. własna, sklejka, płótno, farba akrylowa, 75 x 80 x 60 cm
dzięki uprzejmości Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku
CRP / RZ / 498

MARTYNA SZWINTA (1987)

Absolwentka Policealnego Studium Plastycznego Rzemiosł Artystycznych w Rzepczynie (renowacja mebla zabytkowego). W latach 2007 – 2010 studiowała Historię i Zabytkoznawstwo Dziej Sztuki na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, a następnie od 2010 roku grafikę (specjalizacja multimedia) na Wydziale Malarstwa i Nowych Mediów w Akademii Sztuki w Szczecinie. Artystka zajmuje się fotografią i książką artystyczną. Realizuje obiekty i instalacje, posługując się różnymi mediami (m.in. fotografią i video) i innymi materiałami.

| **zoe**, 2015

obiekt, końskie włosy, plastik, folia, papier

| *(mój) korek do pępka*, 2014
obiekt, barwiony silikon, metal, 6,5 x 18 cm
dzięki uprzejmości Artystki i Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku

| ANNA NAWROT (1960)

Absolwentka Instytutu Wychowania Artystycznego UMCS w Lublinie. Dyplom z malarstwa obroniła w 1983 roku w pracowni prof. Mariana Stelmasika. Od 1985 r. prowadzi wraz z Janem Gryką Galerię Białą. Artystka tworzy instalacje, używając często jako medium materiałów takich jak: suknie, prześcieradła, krawaty. Często stają się one zapisem osobistych doświadczeń o podłożu autobiograficznym, a także szerzej komentowanych problemów związanych z kulturowym wizerunkiem płci i zagadnieniami gender. Wykorzystane materiały posiadają własne historie zamykające się w cyklu: użycia, porzucenia i odzyskania (często pochodzą ze sklepów z używaną odzieżą). Krawaty stanowią z jednej strony element męskiego stroju, są kulturowo przypisane do określonej płci, jednak poprzez wykorzystanie ich w dekoracji manekinów nasuwają skojarzenia z pięknem kobiecym.

| > Galeria XX1, Warszawa 2014/2015

| < Galeria Nowa Biała, Lublin 2005 2005

| > *Z drugiej ręki*, 2015
obiekt, manekin, krawaty
dzięki uprzejmości Artystki

| RYSZARD ŁUGOWSKI (1955)

Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Dyplom na Wydziale Malarstwa w 1982 roku. Pracuje jako adiunkt z II stopniem kwalifikacji na Wydziale Malarstwa – prowadzi pracownię rysunku. Od 2003 r. jest profesorem na UJK w Kielcach – pracownia Kształtowania Otoczenia, Kreacji Multimedialnych, Intermedia. Od 1990 roku kieruje Galerią Kuchnia, a od 2001 roku Galerią XX1 (dawna Galeria Rzeźby) w Warszawie. W 2013 roku otrzymał z rąk Prezydenta RP tytuł profesora sztuk plastycznych. Od 1984 roku miał około 70 wystawach indywidualnych i około 100 zbiorowych w Polsce, Niemczech, Szwecji, Finlandii, Norwegii, Holandii, USA, Rosji, we Francji, Włoszech, oraz na Litwie, Ukrainie i Białorusi. Wielokrotny stypendysta Ministerstwa Kultury i Sztuki w latach 1982, 1987, 1993, 2004, oraz Fundacji Kultury w 1996 roku i jednorazowego stypendium J Wierusz-Kowalskiego w 1981 r. Obecnie realizuje wieloletni projekt artystyczny: „Centrum Inwigilacji Astronomicznych”, a także projekty dźwiękowe. Uprawia rzeźbę, rysunek, instalację i performance. Mieszka i pracuje w Warszawie. Obserwuje ciała niebieskie i strzela sportowo, gra na misach tybetańskich i gongach.

| < 4'33" *Dedykacja dla Jona Cage'a*, 2010
Warszawa, Galeria Działań

| > 24 godziny, 2010
BUW, Warszawa

| << 10.04.2010
BUW, Warszawa

| >> *Himalaja*, 2009
BUW, Warszawa

| **Głaskacz**, 1996
rzeźba,
dzięki uprzejmości BWA w Sandomierzu
BWA-DS-1347/96

MARIUSZ TARKAWIAN (1983)

Studiował na Wydziale Artystycznym w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Obecnie mieszka i pracuje w Warszawie. Mariusz Tarkawian jest uważnym obserwatorem świata sztuki; jej dokumentalistą i futurologiem. Jego fascynacja sztuką jest totalna. Nieustająco tworzy cykle rysunków poświęcone tej tematyce np. *W poszukiwaniu sztuki*, *Potencjalni artyści*, *W przewidywaniu sztuki*, *Kolokwium z historii sztuki i cywilizacji*, a ostatnio komis oparty na trawestacjach znanych i mniej znanych dzieł pokazywany na wystawie Contemporary Art Book. Rysunek Tarkawiana jest też związany z tradycją satyryczną i reportażową. Tworzy na żywo w różnych sytuacjach, nierzadko opatrując rysunki krótkimi tekstami, często o ironicznym charakterze. Swego czasu reklamował swoje „usługi” tak: – rysuje z prędkością automatu; – rysuje ostrzej niż cyfrowy aparat fotograficzny; – w deszczu, zimą, nocą i w trudnych ekstremalnych warunkach; – tam gdzie nie pomoże żaden sprzęt, tam wkracza. Tarkawian wykorzystuje również ściany jako podłoże dla swoich prac; okazjonalnie tworzy muzykę elektroniczną.

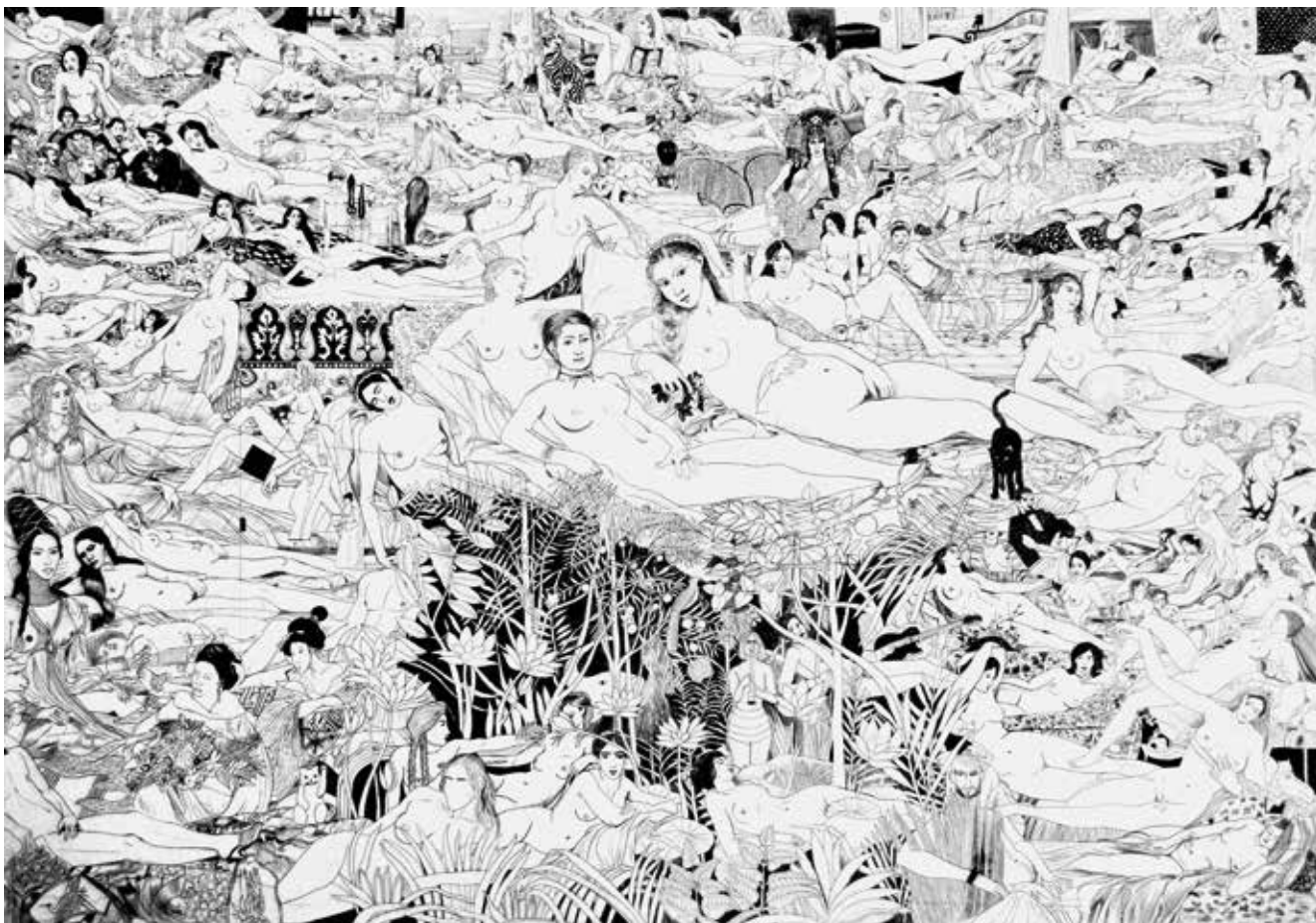
www.galeriapropaganda.com/pl/artists/mariusz-tarkawian/

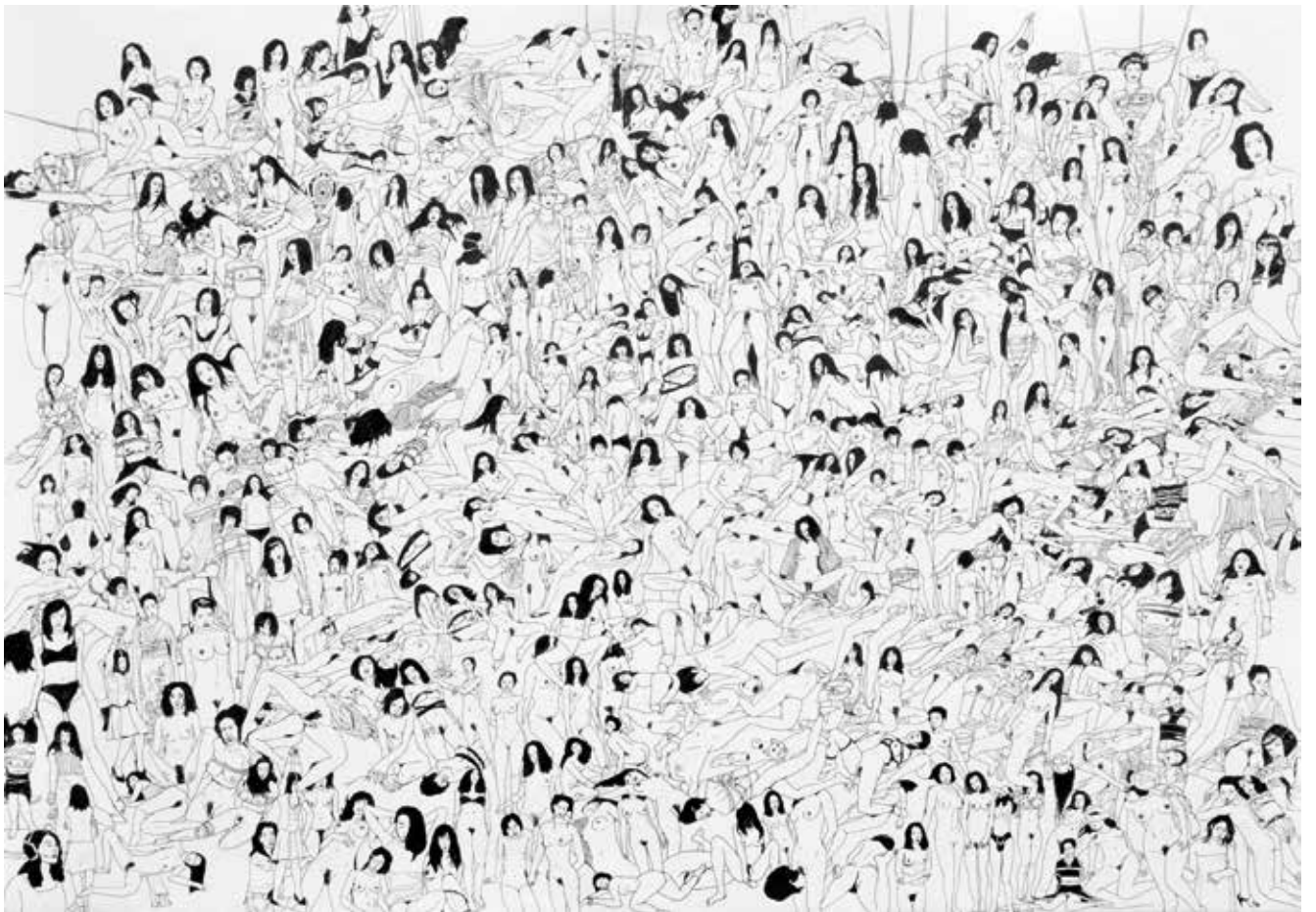

| < *Odaliski*, 2014, 70 x 100 cm

| > *Tribute to Robert Mapplethorpe*, 2014, 70 x 100 cm

| << *Venusjanki*, 2014
70 x 100 cm

| > *W hołdzie Arakiemu*, 2015
rysunek tuszem, 70 x 100 cm
dzięki uprzejmości Artysty

FRANCISZEK STAROWIEYSKI (1930-2009)

Studiował malarstwo w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w pracowni Wojciecha Weissa i Adama Marczyńskiego (1949-52), a następnie w ASP w Warszawie w pracowni Michała Byliny, gdzie uzyskał dyplom w 1955 roku. Stypendysta Fundacji Kościuszkowskiej, wykładowca Berliner Hochschule der Kunste (1980) i Europejskiej Akademii Sztuki w Warszawie (od 1993 roku). Najważniejsze nagrody: Grand Prix na Biennale Sztuki Współczesnej w São Paulo (1973), Grand Prix za plakat filmowy na festiwalu w Cannes (1974), Grand Prix na Międzynarodowym Festiwalu w Paryżu (1975), Annual Key Award gazety „Hollywood Reporter” (1975/6), Nagrody na Międzynarodowym Biennale Plakatu w Warszawie i na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Chicago (1979/82). W 1994 roku artysta otrzymał Nagrodę „Złotej Maski”

za scenografię do Króla Ubu Krzysztofa Pendereckiego w Teatrze Wielkim w Łodzi, a w 2004 Nagrodę Ministra Kultury w dziedzinie sztuk plastycznych. Zrealizował około 300 plakatów i uważany jest za jednego z najwybitniejszych przedstawicieli „Polskiej Szkoły Plakatu”.

www.starowieyski.com

| < *Murzynka*,

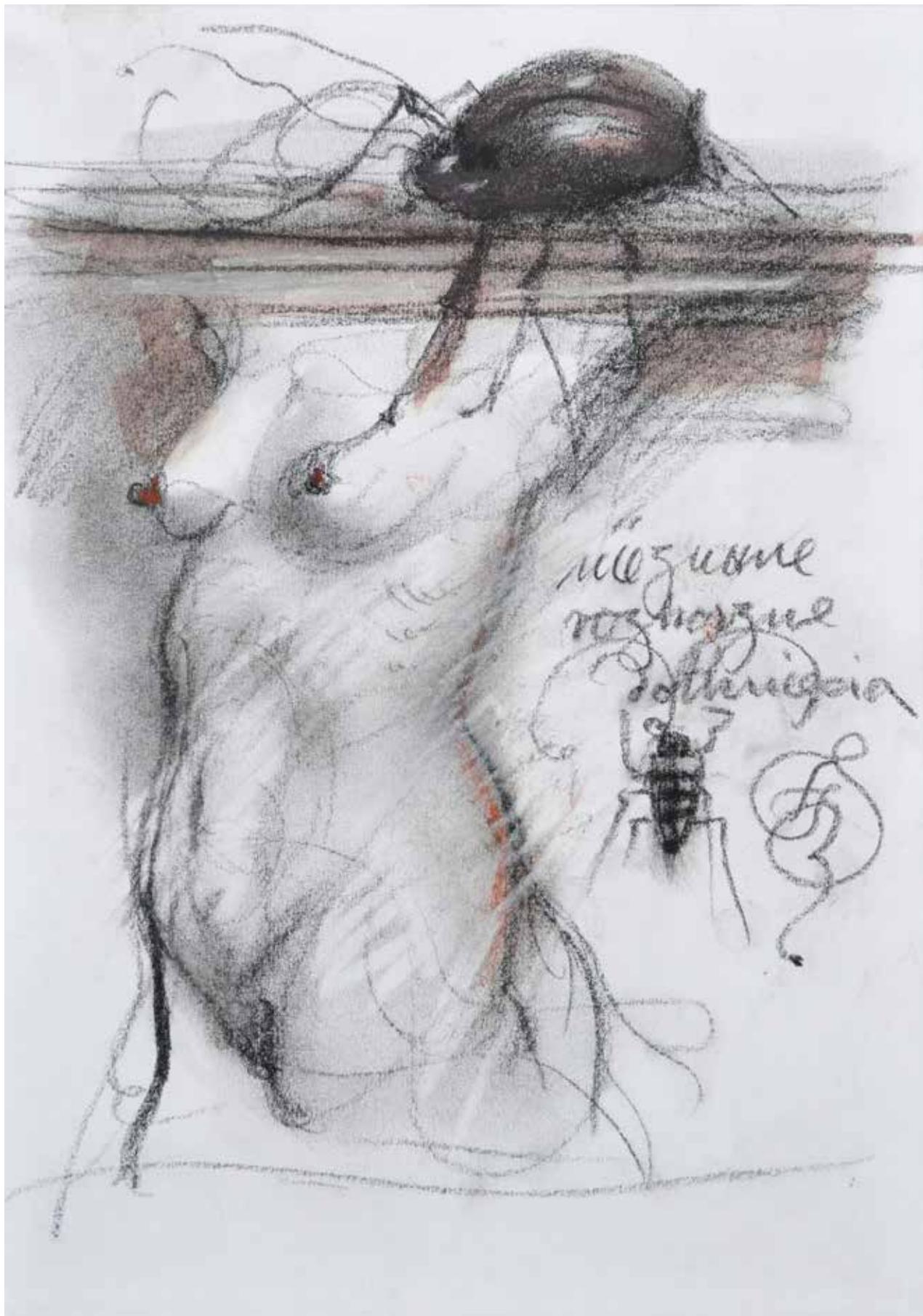
olej płótno, 120 x 90,1 cm

własność Muzeum Narodowego w Kielcach MNKi/W/1024

| < *Trzema krzyżówkami*, 1979

plakat, offs., 81,5 x 57,55 cm

| Akt

rysunek kredką, papier, 28,5 x 19,5 cm
wł. prywatna

| WIESŁAW GARBOLIŃSKI (1927-2014)

Po wojnie, Wiesław Garboliński ukończył liceum dla dorosłych w Łodzi, zdając maturę w 1948 r. W latach 1948-1954 studiował na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, kolejno w pracowniach prof. Zbigniewa Pronaszki, prof. Adama Marczyńskiego i prof. Wacława Taranczewskiego. W 1954 wyjechał na studia aspirantki w Instytucie Rzeźby i Architektury w Leningradzie (dzisiejszym Sankt Petersburgu). Po powrocie do Polski, w 1958 roku osiedlił się wraz z żoną w Łodzi. Tam aktywnie włączył się w działania Związku Plastyków Polskich. Dużo tworzył, eksperymentował, a jego poszukiwania twórcze zyskiwały uznanie. Tworzył w nurcie realizmu, przy czym nieobca była mu poetycka refleksja i często zaskakujące metafory. Jak sam mawiał, fascynowała go „rzeczywistość nieoczywista”.

Miał wiele wystaw indywidualnych, wielokrotnie nagradzany i odznaczany, zapisał się w historii artystycznej Łodzi także jako rektor (w latach 1975-1981) Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych (dzisiejszej ASP), na której to uczelni był wykładowcą do 2001 r. Od 2001 do ostatniego roku życia prof. Wiesław Garboliński wykładał na Europejskiej Akademii Sztuki Antoniego Fałata w Warszawie. Należał do Związku Polskich Artystów Plastyków i pełnił funkcję prezesa jego łódzkiego oddziału, (w latach 1972-1977). Był także współzałożycielem Związku Polskich Artystów Malarzy i Grafików, a w latach 1985-1989 – wiceprezesem zarządu głównego. Angażował się społecznie, był radnym, działał w wojewódzkiej komisji kultury. Mocno Związany z Głównem. Tytuł Honorowego Obywatela Miasta Główna uroczystie nadano profesorowi Wiesławowi Garbolińskiemu 15 czerwca 2007 r. Rok wcześniej, z okazji zbliżających się 80. urodzin mistrza, galeria Adiart wydała poświęcony mu album „Garboliński”.

| < **Laus Feminae**, 2009

olej na płótnie, 120 x 100 cm

wł. P. P. Doroty i Tomasza Tworaków

| > **Ad hominem**, 1998

olej na płótnie, 140 x 137 cm

wł. P. P. Joanny i Bogusława Gradków

| *Sen w kolorze*, 1998,
olej na płótnie, 73 x 92 cm
dzięki uprzejmości P. P. Joanny i Bogusława Gradków

KAMIL SMUGA (1978)

Kielczanin. Absolwent ISP UJK w Kielcach, a do 2014 roku – wykładowca Zakładu Wzornictwa i Nowych Mediów ISP UJK w Kielcach. Współpracownik TVP Kielce. Twórca form audiowizualnych oraz video-art. Malarz i fotografik. Jego prace prezentowane były podczas blisko 30 wystaw artystycznych krajowych i międzynarodowych. Laureat m.in.: I Nagrody za najlepszy film artystyczny w konkursie MUVISH.COM Fest 2014 oraz nominacji finałowej Screen&Sound Fest 2014 w kategorii Super Kreator. Finalista tegorocznej edycji ogólnopolskiego konkursu Nakręć Wiersz. Od 10 lat zaangażowany twórczo w przedsięwzięcia artystyczne regionu świętokrzyskiego (m.in. Firmament Festiwal, Święto Kielc, Akcja Społeczna Kwiatki w Betonie). Autor teledysków m.in.: wokalistki nurtu alternatywnego El Grey, zespołu rockowego Jedyna Maść, Krzysztofa K.A.S.Y. Kasowskiego, Sylwii Gawłowskiej.
www.kamilsmuga.neostrada.pl

| **Nie usychaj w biegu** - Gawłowska & Restecki
04:36, 1280x720, 25fps PAL, 2015

| **Ziemia** - Sylwia Gawłowska,
04:41, 1280x720, 25fps PAL, 2014

| **The Same**
08:56, 720x576, 25fps DV PAL, 2010

| **32**
02:24, 720x576, 25fps DV PAL, 2010

| *Sailing...* film nominowany w Screen&Sound do muzyki Adriana Konarskiego, 04:52, 2014, 1280x720, 25fps PAL
dzięki uprzejmości Artysty

ANNA SOBOL-WEJMAN (1946)

Studiowała na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie w 1972 roku uzyskała dyplom. W grafice najczęściej posługuje się metalowymi technikami graficznymi (akwaforta, akwatinta, odprysk) uprawia także litografię. W roku 1985 na zaproszenie Akademii Sztuk Pięknych w Reykiawiku prowadziła warsztaty graficzne. W latach 1986-1990 kierowała Galerią Teatru Stu w Krakowie. W swym dorobku ma indywidualne wystawy w kraju i za granicą, brała udział w kilkudziesięciu zbiorowych wystawach grafiki. W roku 1995 zdobyła Grand Prix – The Masters of Graphic Art – na III Międzynarodowym Biennale Grafiki w Gyor na Węgrzech. Odznaczona jest Brązowym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis. W roku 2009 została uhonorowana Nagrodą Związku Polskich Artystów Plastyków im. W. Wojtkiewicza za wystawę w Jan Fejkiel Gallery pt. *Siedzące. Rozmowa z S.W.*

www.fejkielgallery.com/anna-sobol-wejman.html

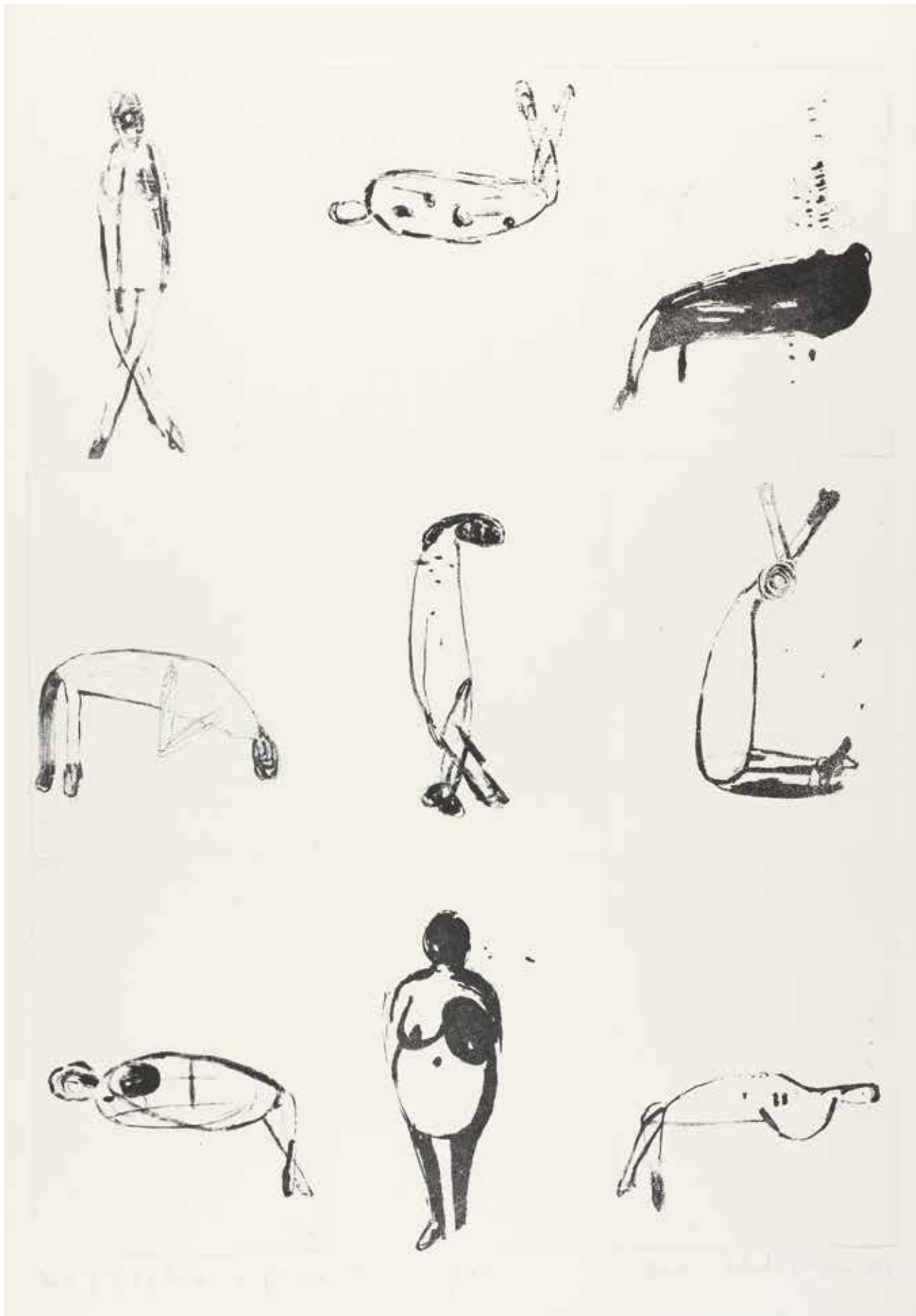

| < **Siedzące**, 2008 -2013
akwaforta, akwatinta, 34 x 32 cm

| << **Siedzące**, 2010
akwaforta, akwatinta, 34 x 32 cm

| > **Siedzące**, 2008
akwaforta, akwatinta, 34 x 32 cm

| >> **Siedzące**, 2008-2011
akwaforta, akwatinta, 34 x 32 cm

| **Najpiękniejsze**, 2011
akwaforta, akwatinta, 88 x 64 cm
dzięki uprzejmości Artystki

| MAGDA HUECKEL (1978)

Absolwentka Wydziału Malarstwa i Grafiki gdańskiej Akademii Sztuk Pięknych (specjalizacje: fotografia, scenografia, dyplom w 2004). Studiowała w Wysokej Szkole Vytvarnych Umeni w Bratysławie (Słowacja) oraz Schule fuer Gestaltung w St. Gallen (Szwajcaria). W 2002 wraz z Agatą Serafin założyła duet fotograficzny hueckelserafin (h/s), który w 2004 otrzymał Nagrodę Prezydenta Miasta Sopotu „Sopocka Muza dla Młodych Twórców”. Wykłada w Studium Fotografii ZPAF. Pracuje w Teatrze Współczesnym w Warszawie, współpracuje z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego i Teatrem Ateneum w Warszawie. W 2009 otrzymała Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Współpracuje z Galerią Piekary (Poznań), Galerią Wanted Paris, Francja oraz Agencją Millennium (Wielka Brytania). Brała

udział w licznych wystawach zbiorowych i indywidualnych w kraju i za granicą; m.in. w Tate Britain Gallery (2010, Wielka Brytania), XIX International Contemporary Art Fair (2010, Hiszpania), Vienna Fair (2010, Austria), Art Vilnius (2009, Litwa), Voies Off (2009, Francja), Rencontres Photographiques de Montpellier (2009, Francja), Biennale Fotografii w Poznaniu (2009), Biennale Sztuki Młodych – Rybie Oko (2008), Miesiąc Fotografii w Krakowie (2006, 2003), Fotonovembre (2005, Teneryfa), Miesiąc fotografie (2005, Słowacja), Warszawskie Lato Fotografii (2005), Daylesford Foto Biennale (2004, Australia) i wielu innych. Jej prace znajdują się w licznych kolekcjach fotografii. Obecnie mieszka i pracuje w Warszawie.

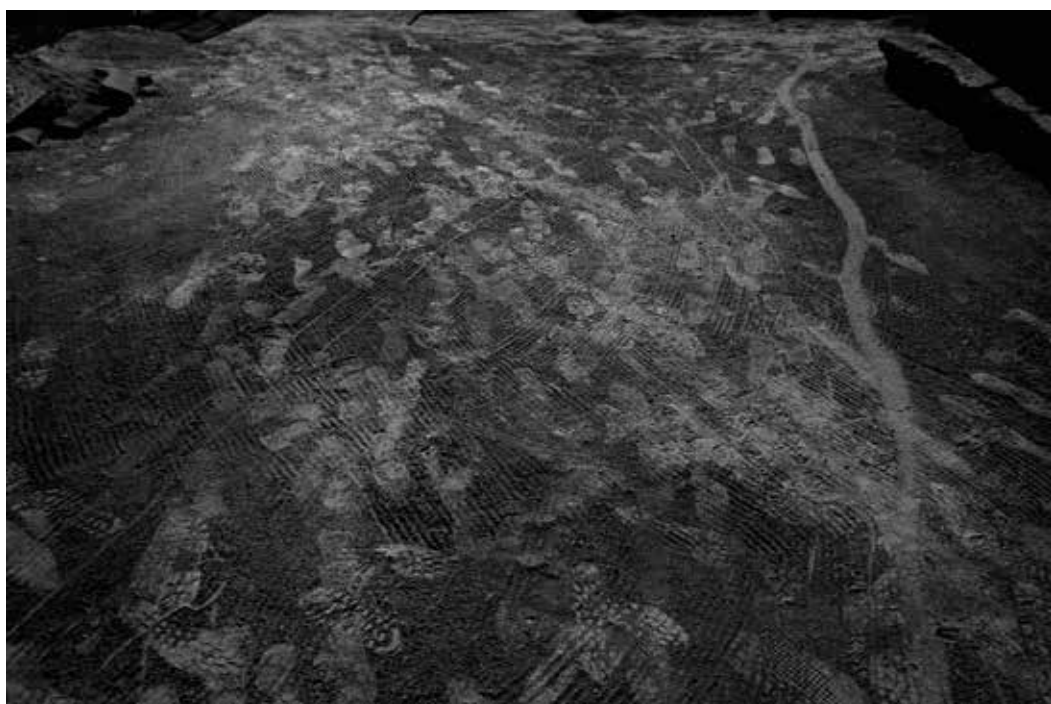
www.hueckel.com.pl

| **Obsesyjny**
fotografia

| **Obsesyjny**
fotografia

RPA, Soweto 2010
fotografia

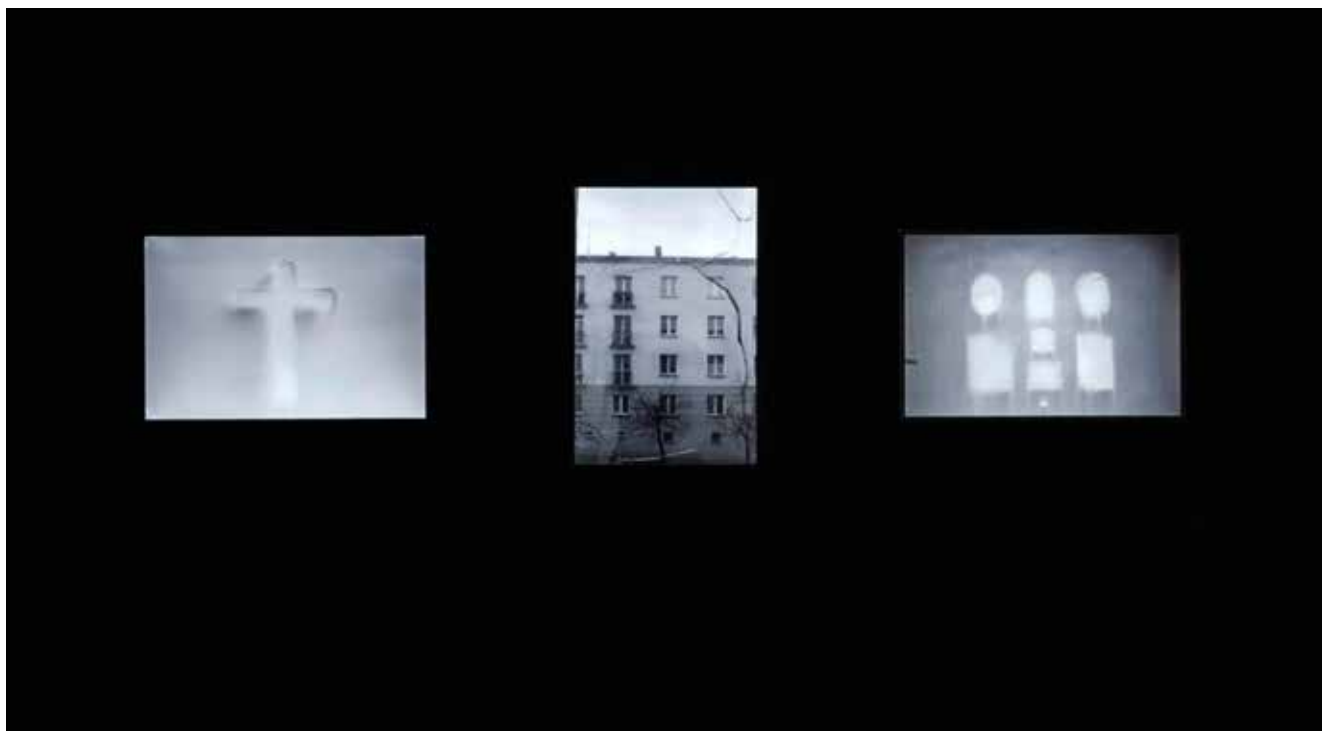

| *RPA, Coffee Bay, Pogrzeb konia*, 2010
fotografia, 113 x 75,5 cm, 3 x 29 x 44 cm
dzięki uprzejmości Artystki i Galerii PIEKARY w Poznaniu

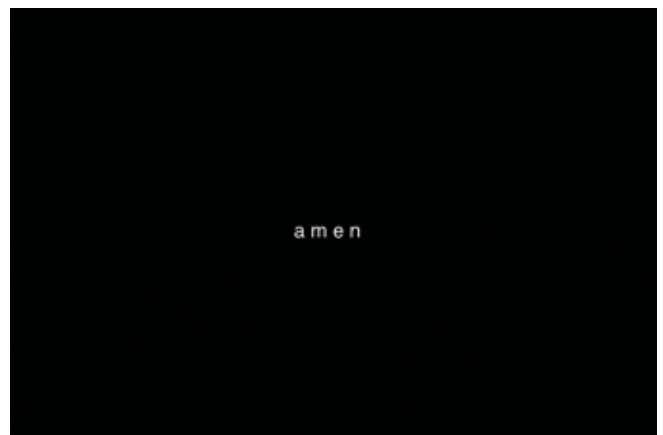
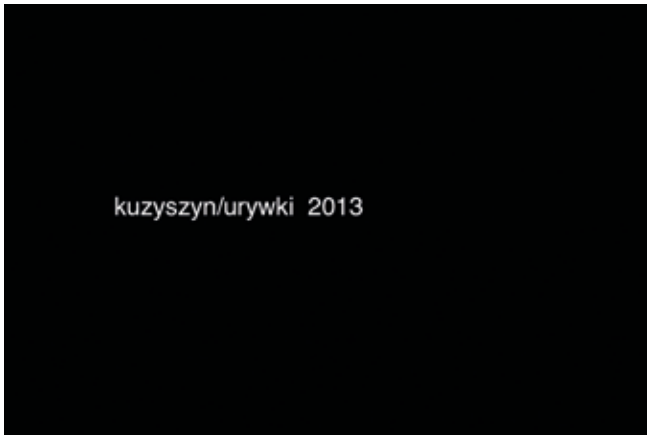
| KONRAD KUZYSZYN (1961)

Pochodzi z Białegostoku. W latach 1985-90 studiował na Wydziale Malarstwa i Grafiki PWSSP w Łodzi. Dyplom w Pracowni Wypukłodruku Prof. A. Bartczaka, Pracowni Technik Metalowych Prof. L. Różgi i Pracowni Fotografii Prof. I. Pierzgalskiego uzyskał w 1990 roku. Od 1994 roku pracuje jako asystent a od 2001 roku na stanowisku kierownika Pracowni Fotografii i Obrazu Wideo w Akademii Sztuk Pięknych im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi. Kwalifikację I stopnia otrzymał w 1998 roku a kwalifikację II stopnia w 2002 r., w ASP w Poznaniu. W latach 2001-2011 stworzył i kierował Pracownią Multimediów w łódzkiej ASP. W latach 2007-2012 kierował Pracownią Kreacji Cyfrowej w krakowskiej ASP. Obecnie Kieruje 5 Pracownią Fotografii w Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Od 2007 roku profesor ASP. Od 2012 r. profesor zwyczajny. Zajmuje się fotografią, filmem wideo oraz hybridami współczesnych mediów elektronicznych. Mieszka w Poznaniu.

| *Dom 1, Dom 2, Dom 3*, z serii *Milczące Komunikaty*, 2010/2015
fotografia, lightbox

| *Szum*, 2013,
video, 00:03:00, 720x1280, 25 fps
dzięki uprzejmości Artysty

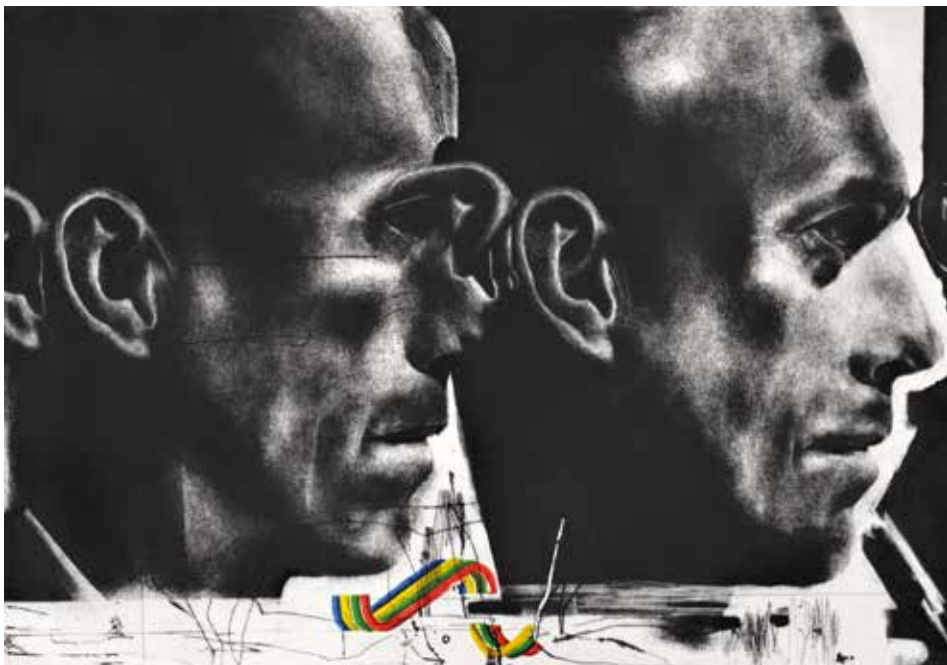
HENRYK OŻÓG (1956)

Urodził się w 1956 roku w Wysokiej k. Wadowic. Studiował na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie w 1981 roku uzyskał dyplom. Jest profesorem macierzystej uczelni, na Wydziale Grafiki prowadzi Pracownię Włóki i Druku. Uprawia grafikę, malarstwo, rysunek. W grafice stosuje najczęściej mieszane techniki metalowe: akwatintę, suchą igłę, miękki werniks. Artysta ma w swym dorobku ponad 30 wystaw indywidualnych w Polsce i za granicą. Brał udział w blisko 300 wystawach zbiorowych. Jego grafika była wielokrotnie nagradzana: na Ogólnopolskim Konkursie Graficznym w Łodzi (1984 Wyróżnienie, 1994 I Nagroda) na Biennale Grafiki w Lublinie (1991, 1997), na Triennale Grafiki Polskiej (1994, 2000, 2006). W roku 1997 zdobył

Nagrodę Regulaminową na Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie oraz Nagrodę na Międzynarodowej wystawie Grafiki w Muzeum Sztuki w Portland (USA). W roku 2009 zdobył Grand Prix na 7 Triennale Grafiki Polskiej w Katowicach.

www.fejkielgallery.com/henryk-ozog.html

| < **Neo III**, 2012

sucha igła, mezzotinta, korund, 70 x 100 cm

| << **Defiguracja I**, 2014

sucha igła, mezzotinta, korund, szablon, 67 x 200 cm

| **NEO Realizm**, 2014
sucha igła, mezzotinta, korund, 100 x 140 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| JACEK JAGIELSKI (1956)

Uzyskał dyplom z wyróżnieniem w PWSSP w Poznaniu w 1984 r., w zakresie rzeźby i rysunku. Otrzymał roczne stypendium Ministra Kultury i Sztuki (1984 r.). Od tego roku Jagielski – artysta i pedagog – nieprzerwanie związany jest z macierzystą uczelnią. Aktywnie pełnił różne funkcje w strukturach akademickich, podejmuje również czynności związane ze sprawowaniem funkcji w obszarach wykraczających poza Uczelnię, tj. komisarza wystaw, organizatora plenerów, prezentacji, wykładów czy współorganizatora konferencji naukowych. Jest współautorem publikacji naukowych, zasiadał w jury licznych konkursów, był członkiem Rady Programowej VII kadencji Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, jest też członkiem Rady Programowej Galerii Działań w Warszawie. Prof. zw. Jacek Jagielski, obecnie prorektor ds. artystycznych Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, prowadzi Pracownię Rzeźby na Wydziale Rzeźby i Działań Przestrzennych. Działalności naukowo-dydaktycznej towarzyszy własna, indywidualna aktyw-

ność artystyczna. Jagielski swoje prace prezentował na licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych. Wystawiał w wielu miastach i prestiżowych galeriach w Polsce. Gościł też m.in. w Danii, Wielkiej Brytanii, Republice Czeskiej, Estonii, na Słowacji, Litwie, w Niemczech, Szwecji, na Ukrainie, w Rosji, we Włoszech, Francji i Szwajcarii

bgsw.webd.pl/archiwum/anatomie_mroku/jagielski/jagielski.html

| < **Status Quo**
instalacja

| > **Coda**
instalacja

| **Carpe Diem**, 2009
instalacja, dywan 157 x 226 cm, laska wys. 89 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| MAGDALENA LEŚNIAK (1988)

Ukończyła Akademię Sztuk Pięknych im. W. Strzemińskiego w Łodzi na wydziale Grafiki i Malarstwa. Dyplom z wyróżnieniem obroniła w 2012 roku w pracowni malarstwa prof. Piotra Stachlewskiego. Obecnie doktorantka Instytutu Sztuk Pięknych UJK w Kielcach. Do swoich osiągnięć artystycznych zalicza otrzymanie 2 miejsca w 36 konkursie Przedwiośnie, organizowanym przez Biuro Wystaw Artystycznych w Kielcach oraz nominację do nagrody w 11 Konkursie im. E. Gepperta organizowanym przez BWA oraz Akademię Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Miała dwie wystawy indywidualne w Łodzi w Galerii Adi Art oraz we Francji w Pont-Aven w Galerii Izaart. Brała udział w kilku wystawach zbiorowych, między innymi w: Centralnym Muzeum Włókiennictwa w Łodzi – wystawie prezentującej najlepsze prace dyplomowe ASP, rocznika 2012. BWA Wrocław – wystawie prezentującej prace absolwentów nominowanych do nagrody w 11 Konkursie im. E. Gepperta. Muzeum Historii Żydów Polskich – wystawie towarzyszącej ekspozycji Biografie Rzeczy. Biurze Wystaw Artystycznych w Kielcach – wystawach pokonkursowych Przedwiośnie 36 oraz 37, Galerii Sztuki Współczesnej Winda – wystawie Inspiracje, prezentującej prace wybranych doktorantów UJK w Kielcach.

Główną inspiracją dla artystki jest szeroko pojęta otaczająca rzeczywistość, o której „opowiada”, ukazując jedynie świat natury nieożywionej. Do 2013 roku w jej pracach głównym bohaterem były przedmioty codziennego użytku. Od niedawna spektrum jej zainteresowań poszerzyło się o ikonosferę zapożyczoną ze świata wirtualnego, głównie Internetu. Realizacje Magdaleny Leśniak mają charakter autobiograficzny.

<http://magdalenalesniak.jimdo.com/>

| *Synteza krzesła*, 2012
akryl na płótnie, 120 x 100 cm

| *Wnętrze*, 2014
akryl na płótnie, ø 40 cm

| *Wypadkowa życia*, 2013/2014
 akryl na płótnie, 130 x 100 cm
 dzięki uprzejmości Artystki

| ROBERT KUŚMIROWSKI (1973)

W 2003 roku otrzymał dyplom w pracowni prof. Sławomira Mielezki w Instytucie Sztuk Pięknych na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W latach 2002-2003 przebywał na stypendium w Pracowni Metalu i Modelowania na Uniwersytecie Rennes 2 (Beaux-Arts Rennes) we Francji. Jest rzeźbiarzem, twórcą instalacji i obiektów; zajmuje się też rysunkiem, fotografią i muzyką. W swoich pracach poświęca się głównie tematyce czasu, kultury materialnej i przemijania. Często jego prace stanowią niezwykle pieczołowicie wykonane imitacje starych przedmiotów, obiektów, a czasem całych pomieszczeń. W 2003 roku umieszczony został na pierwszym miejscu rankingu internetowego „Artysta Roku” magazynu Raster. Został laureatem Paszportu „Polityki” za rok 2005. Związany obecnie z Fundacją Galerii Foksal w Warszawie, Johnen Galerie w Berlinie, Guido Costa Projects w Turynie oraz Andrew Kreps Gallery w Nowym Jorku. Mieszka i pracuje w Lublinie.

<http://artmuseum.pl/pl/kolekcja/artysta/robert-kusmirowski>

| < *Traumgutstrasse*, 2014
Salon Akademii ASP, Warszawa
fot. Jakub Wróblewski

| << LYON Biennale *STRONGHOLD*, 2011

| >, >> *Tężnia* 5.9-5.10.2014
Kielce pl. Artystów
fot. Krzysztof Krogulec

| > **Rysunek sfotografowany**, 2011, w oprawie 4 x 19 x 23 cm

| >> **Rysumenty**, 2012, w oprawie, 10 x 40 x 30,5 cm
dzięki uprzejmości Artysty

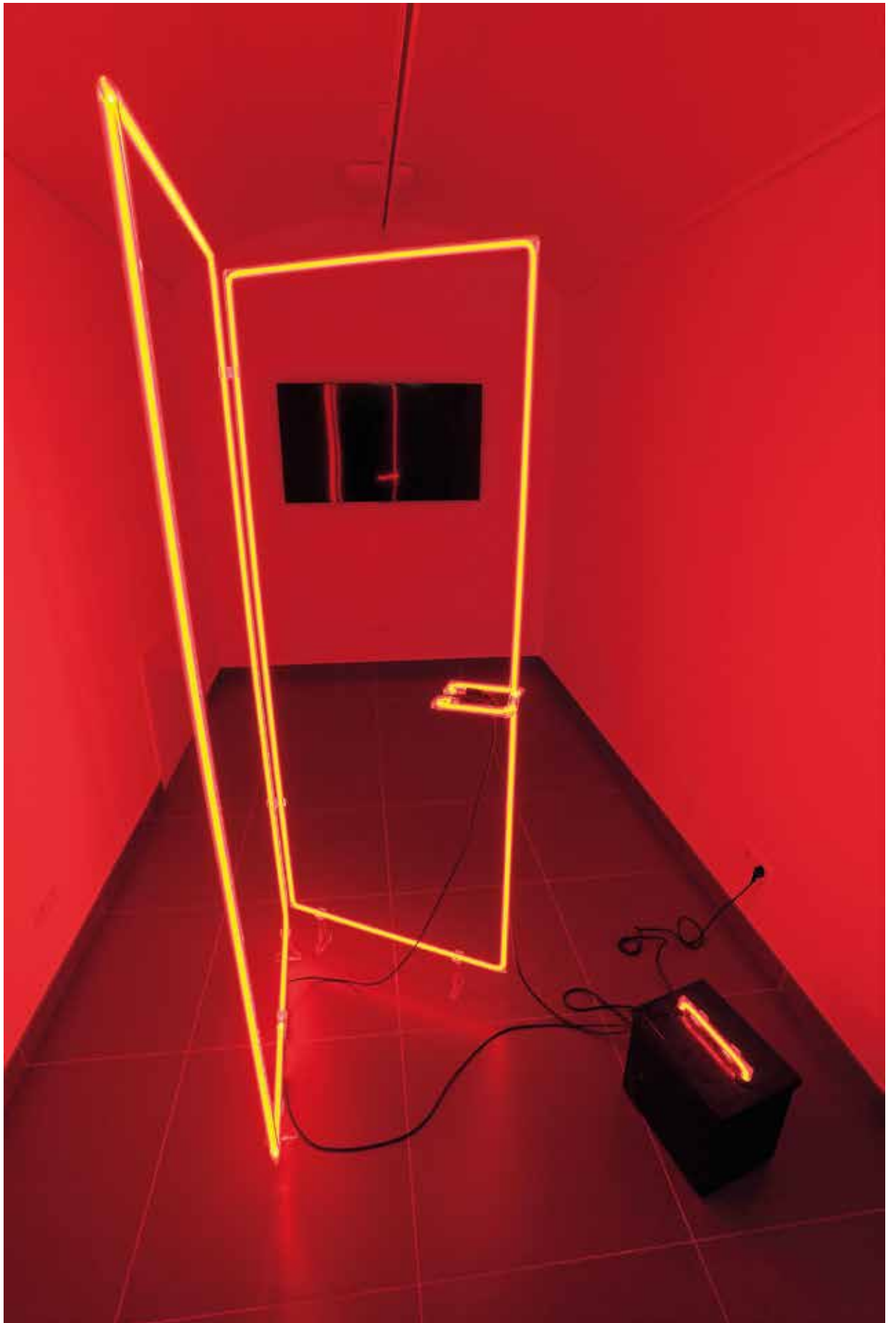
| JAROSŁAW PERSZKO (1962)

Studia na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Dyplom z wyróżnieniem w 1989 roku w Pracowni Rzeźby prof. Hanny Brzuszkiewicz. W latach 1989-90 asystent prof. Adolfa Ryszki w Zakładzie Rzeźby UMK w Toruniu. Od 1997 roku pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Architektury Politechniki Białostockiej. Obecnie profesor w Katedrze Architektury Wnętrz tejże uczelni. Zajmuje się rzeźbą, instalacją i performance. Liczne realizacje scenograficzne dla filmu, teatru dramatycznego i lalkowego oraz widowisk muzycznych. Animator kultury, współorganizator i uczestnik warsztatów twórczych m.in. z Laboratorium Edukacji Twórczej CSW Zamek Ujazdowski w Warszawie. Ponad pięćdziesiąt wystaw indywidualnych i problemowych w Polsce, Francji, Szwecji, Portugalii, Niemczech i na Ukrainie. Liczny udział w wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą. Prace w zbiorach m.in. Muzeum Narodowego w Szczecinie, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, oraz zbiorach prywatnych we Francji, Szwecji, Szwajcarii, Stanach Zjednoczonych i Polsce.

| ***

| *Drzwi bez tytułu*, neon

wys. 197 cm

dzięki uprzejmości Artysty

| MAREK SOBCZYK (1955)

Malarz, akcjoner, projektant graficzny, teoretyk sztuki, pedagog. Twórca Manifestu Kina Grawitacyjnego, wydawca (MAMMAL). Studiował malarstwo w latach 1975-1980 w pracowni Stefana Gierowskiego na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Mieszka i pracuje w Warszawie. 1983-1989 członek Grupy, współtwórca pisma „Oj dobrze już”. Od 1989 prowadzi projekt Szkoła sztuki (do 2000 z J. Modzelewskim). Od 1990 roku zajmuje się projektowaniem graficznym i typografią (1990-2004 z Piotrem Młodożeńcem w spółce Zafryki). Zaproponował ideę i współpracował przy opracowaniu książki „Andrzej Wróblewski nieznanymi” (1993), w 1996 opublikował „Kurs abstrakcji”, 2006 opublikował „Kurs sublimacji” (po rocznym cyklu wykładów w warszawskiej Zachęcie), obecnie przygotowuje „Kurs Psycho/somo/socjo-analizy”. W ostatnich latach dużo czasu poświęca działaniom „sytuującym” czynności artystyczne – „Sztuka jest pierwsza”.

Realizuje: od 1999 roku projekt: Seksreligiapolityka, od 2000 roku projekt: Tabela: Co? Kto? – Czym? Kim?, od 2002 roku projekt: „muzeum” w cudzoziemiu, od 2004 roku projekt: Powołanie Nowego Ruchu Społecznego jako dzieła sztuki, od 2006 projekt „Psycho/somo/socjo-analiza” (Kurs Psycho/somo/socjo-analizy), od 2008 projekt Pomniki dyskursów.

| **Ciało organów [Boję się, że po powrocie wyrzucą mnie z pracy]**
tempera jajeczna, 200 x 142 cm

| *Tranz Im Sternbild*, [Cattelan], 2010
tempera jajeczna, 70 x 100 cm
dzięki uprzejmości P. P. Joanny i Bogusława Gradków

KRZYSZTOF PIOTROWSKI (1955)

Absolwent Wydziału Grafiki PWSSP w Poznaniu. Projektant i wykonawca biżuterii i obiektów w technikach złotniczych. Należy od 1992 roku do Stowarzyszenia Twórców Form Złotniczych. Udział w wystawach sztuki złotniczej doceniony wyróżnieniami i nagrodami.

k

| < *Król kamieni*

mosiądz, opal, neolityczna siekierka krzemieniowa , 9,5 cm

| > *Portret Najjaśniejszego Pana Osrań Przez Muchy*

srebro, miedzioryt, szkło, wys. 8,5 cm

| < **News 1**, biżuteria, srebro
| > **News 2**, biżuteria, srebro
dzięki uprzejmości Artysty

ZBIGNIEW WARPECHOWSKI (1938)

Pochodzi z Wołynia (Płoska k. Równego). Pierwszy polski performer, autor obrazów olejnych, akwarel i rzeźb. W latach 1956-1962 studiował architekturę na Politechnice Krakowskiej, a w latach 1964-65 przez rok był studentem na Wydziale Form Przemysłowych w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. od 1962 zajmuje się malarstwem, a od 1964 r. poezją (wiersze, performance poetyckie, oraz scenografią filmową i teorią sztuki (od 1973). Od 1967 do chwili obecnej zrealizował ponad 300 performances w 26 krajach, m.in. w Europie, USA, Kanadzie, Japonii, Izraelu. W latach 1970-75 uprawiał sztukę konceptualną. Uczestniczył w wielu prestiżowych Międzynarodowych Festiwalach Sztuki, m.in. w Festiwalu Sztuki w Edynburgu 1972, w Documenta w Kassel 1987, Edge 1988 w Londynie, NIPAF w Japonii. Od 1985 roku jest członkiem Grupy Krakowskiej, a od

1986 roku należy do legendarnej Black Market – międzynarodowej grupy ośmiu performerów światowej rangi, występujących wspólnie dwa razy w roku na różnych kontynentach. Od 1992 roku współpracuje z Galerią Zderzak w Krakowie. Autor książek. „Podręcznik” 1990, „Zasobnik” 1998, „Podnośnik” 2001, „Statecznik”, 2004, „Podręcznik Bis”, 2006. Mieszka i pracuje w Sandomierzu.

www.warpechowski.sandomierz.net

| < **Europa**, Cardiff, 2002

fot. Archiwum Artysty

| > **Sen**, Zamek w Krasiczynie, 1994

fot. Archiwum Artysty

| > > **Bez tytułu**, 2005

olej, płótno 135 x 80 cm

wł. artysty.

***,
kamień, deska, 100 x 33,5 cm
dzięki uprzejmości Artysty

WŁODZIMIERZ PAWLAK (1957)

W latach 1982-1989 Włodzimierz Pawlak tworzył „obrazy zamalowane”, dla których impulsem była uliczna walka na murach i milicyjny sposób cenzurowania opozycyjnych haseł. Od 1989 roku artysta opracowuje cykl malarskich „Dzienników”, za który w 1990 roku otrzymał Grand Prix XXII Międzynarodowego Festiwalu Malarstwa w Cagnes-sur-Mer. W latach 1982-1992 należał do nowo-ekspresyjnej Grupy, która zrewolucjonizowała polskie malarstwo lat 80., wprowadzając do niego nonszalancję, kpinę i nowe rozwiązania formalne. Włodzimierz Pawlak jest absolwentem Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Dyplom w pracowni prof. Rajmunda Ziemińskiego obronił w 1985 roku. W latach 1986-2007 prowadził Pracownię Malarstwa i Rysunku na Wydziale Wzornictwa Przemysłowego na macierzystej uczelni.

| < **Laserunek intelektualny**, 1995
olej, płótno, 150 x 129 cm
wł. P. P. Doroty i Tomasza Tworaków

| > **Dziennik 1 VI-26 VI**, 2012
70 x 50 cm
wł. P. P. Doroty i Tomasza Tworaków

| Niech moja Ojczyzna zginie za mnie
olej na płótnie 130 x 150 cm
dzięki uprzejmości P. P. Doroty i Tomasza Tworków

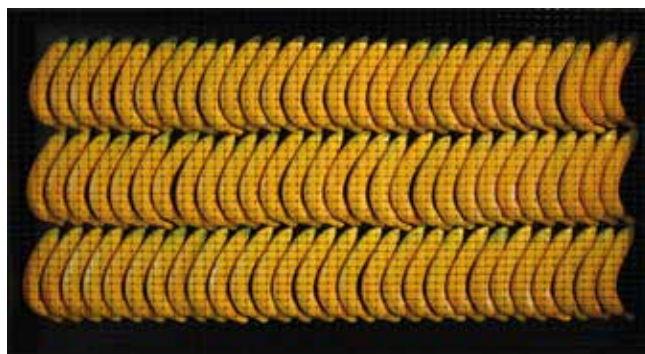
| MARCIN BERDYSZAK (1964)

Dyplom z malarstwa w pracowni prof. Włodzimierza Dudkowiaka oraz z rzeźby w pracowni prof. Macieja Szańkowskiego w PWSSP w Poznaniu w 1988 roku. Od 1989 roku związany z Akademią Sztuk Pięknych w Poznaniu a obecnie Uniwersytetem Artystycznym w Poznaniu. Pracuje na stanowisku profesora zwyczajnego i prowadzi pracownię działań przestrzennych na Wydziale Rzeźby i Działań Przestrzennych oraz prowadzi zajęcia z warsztatów twórczości edukacyjnej na Wydziale Edukacji Artystycznej. W latach 1999-2002 prodziekan Wydziału Edukacji Artystycznej w ASP w Poznaniu. W latach 2002-2008 pełnił funkcję Prorektora ds. studenckich i współpracy z zagranicą, obecnie Rektor Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Członek Stowarzyszenia Artystyczno-edukacyjnego „Magazyn”, którego jest współzałożycielem wraz z Tadeuszem Wieczorkiem, Piotrem Pawlakiem i Wojciechem Nowakiem. Zajmuje się instalacją, obiektem, działaniami multimedialnymi i rysunkiem. Swoje prace prezentował na licznych wystawach zbiorowych i indywidualnych, m.in. w Polsce, Niemczech, Słowacji, Finlandii, Austrii, Szwecji, Szwajcarii, Meksyku, Wielkiej Brytanii, Litwie i USA, Izraelu, Czechach, Japonii. Jego prace znajdują się w kolekcjach polskich i zagranicznych. Brał udział w licznych spotkaniach i konferencjach dotyczących edukacji artystycznej. Zrealizował kilkadziesiąt warsztatów autorskich w kraju i za granicą.

| ***
instalacja

| *Złudzenie optyczne jako zniewolenie*, 2015

| *Wyraźność i czas*, 2014
Galeria BWA w Miejskim Ośrodku Sztuki w Gorzowie Wlkp.

| **Rewitalizacja Błędnego Koła Jacka Malczewskiego**, 2013
instalacja, manekiny, dywan, wys. 193 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| JAN DOBKOWSKI (1942)

Studiował w latach 1962-1968 na Wydziale Malarstwa warszawskiej ASP pod kierunkiem prof. Juliusza Studnickiego i Jana Cybisa. Będąc jeszcze na studiach, w 1966, utworzył duet artystyczny, w którym jego partnerem był Jerzy (Jurry) Zieliński. Ich pierwsza wspólna wystawa pn. Neo-Neo-Neo odbyła się w Warszawie w 1967. Wystawiali wspólnie do 1970. W 1968 powstały pierwsze zielono-czerwone obrazy Dobkowskiego (używającego w tym czasie pseudonimu Dobson). W pracach tych, operujących giętymi, falistymi liniami, w których upatrywano wpływów secesji, artysta używał sposobów rodem z op-artu dla wywołania złudzeń optycznych (wirowanie, mżenie, pozorny ruch form). Równoległe z obrazami tworzył też formy z płyt i folii do montowania w przestrzeni. Złoty medal na Sympozjum Złotego Grona w Zielonej Górze w 1971 i blisko roczny pobyt w USA na stypendium Fundacji

Kościuszkowskiej w 1972 to kolejne etapy pełnej sukcesów kariery malarza. Wyraźną zmianę nastroju i wymowy jego prac przyniosły wydarzenia z 1980-1981 roku, zwłaszcza wprowadzenie stanu wojennego. Monochromatyczne, ciemne płótna znaczył wtedy nikłymi, wiotkimi liniami rysunku. Najczęstszym motywem były patriotyczne i religijne symbole, dopowiadane tytułami nawiązującymi do realiów czasu. Kolejna radykalna zmiana nastąpiła ok. 1990. Równoległe z malarstwem Dobkowski pracuje nad rysunkiem, będącym bardzo ważnym dopełnieniem jego twórczości.

| << **Pędząca rozkosz**, 1971

olej na płótnie, 33 x 41 cm

wł. P. P. Joanny i Bogusława Gradków

| < **Zbliżenie**, 1970

olej na płótnie, 78 x 72 cm, wł. P. P. Joanny i Bogusława Gradków

| > **Australijski sen XX**, 2008/2009

akryl na płótnie, 147 x 197 cm, wł. P. P. Joanny i Bogusława Gradków

| **Nasłuchiwanie nieba**, 1976
olej na płótnie, 197 x 147 cm
dzięki uprzejmości P. P. Doroty i Tomasza Tworaków

| WOJCIECH ĆWIERTNIEWICZ (1955)

Studiował malarstwo na ASP w Krakowie w latach 1976-1981. W 1987 otrzymał prestiżową Nagrodę Krytyki Artystycznej im. Cypriana Kamila Norwida. Publikuje teksty o sztuce. Opublikował „Dziennik malarza”, wyd. Stowarzyszenie Otwarta Pracownia, Kraków 2002.

W latach 80. malował obrazy figuratywne utrzymane w duchu nowej ekspresji, niekiedy podejmujące postmodernistyczny dialog z motywami sztuki dawnej. JuŹ wtedy fascynowały go tajemnicze ogrody, bujna roślinność, atmosfera gorących nocy. Obrazy utrzymane w takiej poetyce eksponował m.in. na wystawie „Ekspresja lat 80-tych”, Sopot 1986. Pod koniec dekad zaczął malować cykl pejzaŹy zainspirowany egzotyczną, dziką przyrodą, z którą zetknął się na Maderze. Kompozycje wypełniały stłoczone, wydłużone, brunatno-zielonkawe pnie, w wąskiej partii rozjarzone Źółcienią i czerwienią. Kompozycje te przesycone były wyrazem pierwotnej siły natury i archaizmu. Malowane w początku lat 90. kompozycje z wyraźnie rozgraniczonymi, równowaŹnymi strefami ziemi i nieba ewokowały nastrój pejzaŹy kosmicznych. W najnowszym okresie malarz wrócił do figuracji. Maluje pełne ruchu sceny z postaciami lub statyczne akty męskie lifesize. Osobnym wątkiem w jego twórczości jest malarstwo abstrakcyjne, w którym stosuje zwiszcza motyw koła, przywiązując doń znaczenia symboliczne.

www.cwiertniewicz.republika.pl

| 144, 26/6/09

olej i akryl na płótnie, 40 x 90 cm

wł. P. P. Joanny i Bogusława Gradków

| ***** (14)**, 1990
akryl na płótnie, 100 x 100 cm
dzięki uprzejmości P. P. Doroty i Tomasza Tworków

| STASYS EIDRIGEVIČIUS (1949)

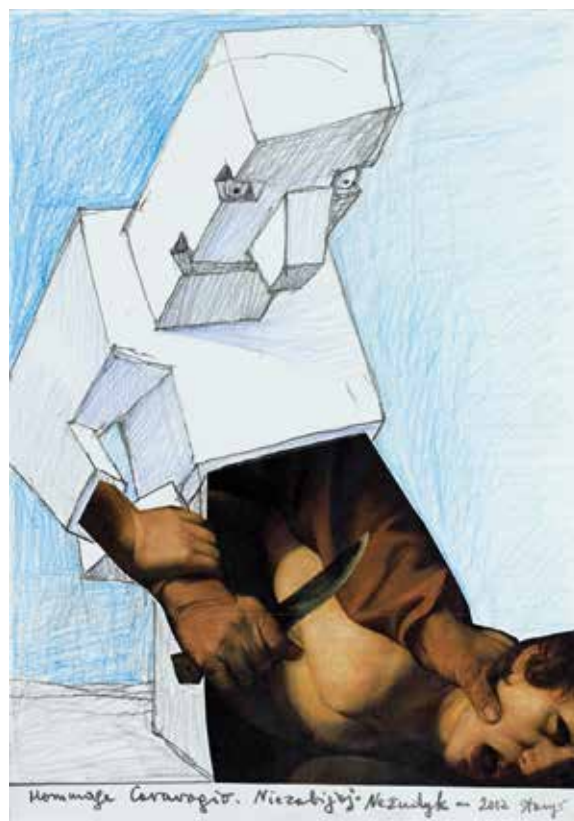
Artysta międzynarodowej sławy. Urodził się w 1949 roku na Litwie. W latach 1968-1973 studiował na Akademii Sztuk Pięknych w Wilnie. Przeniósł się do Polski w 1980 roku. Początkowo tworzył miniatury, exlibrisy i ilustracje, w późniejszym okresie plakaty, maski, pastele, oleje, tempery, rysunki tuszem. Wśród jego inspiracji znajdują się zjawiska tak odległe jak sztuka amerykańskich Indian czy kaligrafia i baśń japońska. Zajmuje się scenografią, tworzy instalacje, obiekty, performanse. W ostatnim czasie dużo czasu poświęca fotografii oraz reżyserii teatralnej. Jego pierwszą sztuką był Biały jeleń (1993) w warszawskim Teatrze Studio; aktualnie na tej samej scenie można obejrzeć jego kolejną autorską sztukę „Drewniany człowiek”, poświęconą procesowi twórczemu i wczesnej biografii artysty. Autor projektów łączących sztuki plastyczne z muzyką, a także serii rysunków i miniatur poetyckich „Erotica”.

Jest laureatem międzynarodowych nagród i wyróżnień w różnych dziedzinach swej twórczości, m.in. Grand Prix Międzynarodowego Konkursu Ilustratorskiego w Barcelonie (1986), Gold Hugon na Międzynarodowym Festiwalu Plakatu w Chicago (1987), Srebrnego Medalu II Międzynarodowej Wystawy Grafiki w Nowym Jorku (1988), Grand Prix I Międzynarodowego Biennale Ilustracji w Belgradzie (1990) i w Bratysławie (1991), Złotego Medalu Stowarzyszenia Ilustratorów w Nowym Jorku i Grand Prix na Międzynarodowym Salonie Plakatu w Paryżu (1993), Złotego Medalu IV Międzynarodowego Triennale Plakatu w Toyamie (Japonia, 1994) i Polskiego Biennale Plakatu w Katowicach (1999) oraz narodowych odznaczeń i nagród litewskich (Order Giedymina, 2000; Nagroda Państwa w dziedzinie sztuki, 2001. Uhonorowany przez Akademię Sztuk Pięknych w Wilnie tytułem Doktora Honoris Causa, 2009; Srebrny Medal „Goria Artis” od Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, 2010; Honorowe Członkostwo Rosyjskiej Akademii Sztuk Pięknych, 2012). Wystawiał w Stanach Zjednoczonych, Szwajcarii, Japonii, Wielkiej Brytanii, Hiszpanii, Francji, Niemczech i wielu innych krajach.

www.eidrigevicius.com

| < *Influence, Wplyw*, 2012
technika mieszana, 250 x 200 cm

| > *Nie zabijaj*, 2012
30 x 21 cm, kolaż

| > **Kolekcjoner**

olej na desce, rama drewno, 218 x 161 cm

dzięki uprzejmości P. P. Doroty i Tomasza Tworaków

| KIJEWSKI & KOCUR

Realizowali razem projekty artystyczne, m.in.: Sensitive, Core, Idolls. Zajmowali się rzeźbą, obiektami, aranżacją przestrzeni oraz wielkoformatową grafiką. W metodzie twórczej artystów ważny był termin SSS – surfing, skaning, sampling. Bazując na elementarnej ikonografii, tworzyli oni prace o hybrydowej strukturze semantycznej, zestawiając wątki religijne i mistyczne z figurami pop kultury, takimi jak Simon Templer, Królik Bugs czy Flinstonowie, suprematyczne dzieła Kazimierza Malewicza z bitami komputerowymi, a Andy'ego Warhola z centaurem. Ich prace są atrakcyjne wizualnie, niepozbawione wyrafinowanego humoru, a przede wszystkim inspirujące do wielorakich interpretacji i wkroczenia na krzyżujące się w nich ścieżki szeroko pojętej współczesnej kultury.

| MAREK KIJEWSKI (1955-2007)

studiował na PWSSP (obecnie ASP) w Gdańsku w latach 1975-1978, następnie na Wydziale Rzeźby ASP w Warszawie w latach 1981-1985. Dyplom uzyskał w pracowni prof. Jerzego Jarnuszkiewicza w 1985 roku. Wraz z Mirosławem Bałką i Mirosławem Filonikiem współtworzył formację artystyczną Świadomość Neue Bieriemienność (1985-87). Od 1996 współpracował z Małgorzatą Malinowską „Kocur”, w duecie artystycznym: Kijewski & Kocur.

| MAŁGORZATA MALINOWSKA (KOCUR) (1959)

Studiowała na Wydziale Malarstwa i Grafiki w PWSSP w Gdańsku. Dyplom w 1985 roku. Zajmuje się projektowaniem graficznym.

| < *Azja – łaskawe spojrzenie Dżingis – chana*, 1999/2003,
żywica, technika własna, 240 x 200 x 69 cm
Kolekcja Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku CRP/RZ/7898

| > *Autoportret w burgundowej muszli*, 1996
tworzywo sztuczne, 24 x 47 x 30 cm
Kolekcja Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku CRP/RZ/633

| *Lady Snow*, 2006-2011

Żywica akrylowa, epoksydowa, złoto, 90 x 70 x 50 cm
dzięki uprzejmości Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku
CRP/RZ/1008

| WITOLD WARZYWODA (1956)

W latach 1976-1981 studiował w PWSSP w Łodzi na Wydziale Grafiki i Malarstwa. Dyplom w zakresie grafiki warsztatowej w pracowniach: pierwsza specjalizacja w Pracowni Technik Litograficznych prof. Jerzego Grabowskiego, aneks w Pracowni Technik Drzeworytniczych prof. Andrzeja Bartczaka oraz Pracowni Rysunku prof. Leszka Róźgi. W Pracowni Litografii zatrudniony od maja 1981 r., początkowo na umowę zlecenie, od 1982 r. na stanowisku starszego technika litografa, następnie od 1985 r. na stanowisku asystenta. Kwalifikacje adiunkta I stopnia uzyskał w 1992 r. (uchwały Rady Wydziału Katedry Grafiki i Malarstwa PWSSP w Łodzi), kwalifikacje II stopnia sztuk plastycznych w zakresie dyscypliny artystycznej grafika, uchwałą Rady Wydziału Katedry Grafiki i Malarstwa ASP im. Władysława Strzemińskiego otrzymał w 2000 roku. Od 2004 roku kierownik Pracowni Technik Litograficznych na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Zajmuje się głównie litografią barwną.

Ważniejsze cykle prac: Kalendarz /1980-83/, Bałucki Rynek /1982/, Cmentarz Żydowski w Łodzi /1982-86/, Kamienie /1985-86/, Portrety /1987/, Rozmyślanie o jesieni /1991-94/, Upadłe Anioły /1993-98/, Obiekty, Cytaty z Biblii /2003-2005/.

www.witoldwarzywoda.republika.pl

| < **Paw**
litografia barwna, 62 x 48 cm

| > **Święty Sebastian**
litografia barwna, 29 x 38,7 cm

| >> **Duży, większy, biały**
litografia barwna, 30,5 x 43 cm

| **Siła ciężenia**, 1995
litografia barwna, 33 x 47 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| TADEUSZ BRZozowski (1918-1987)

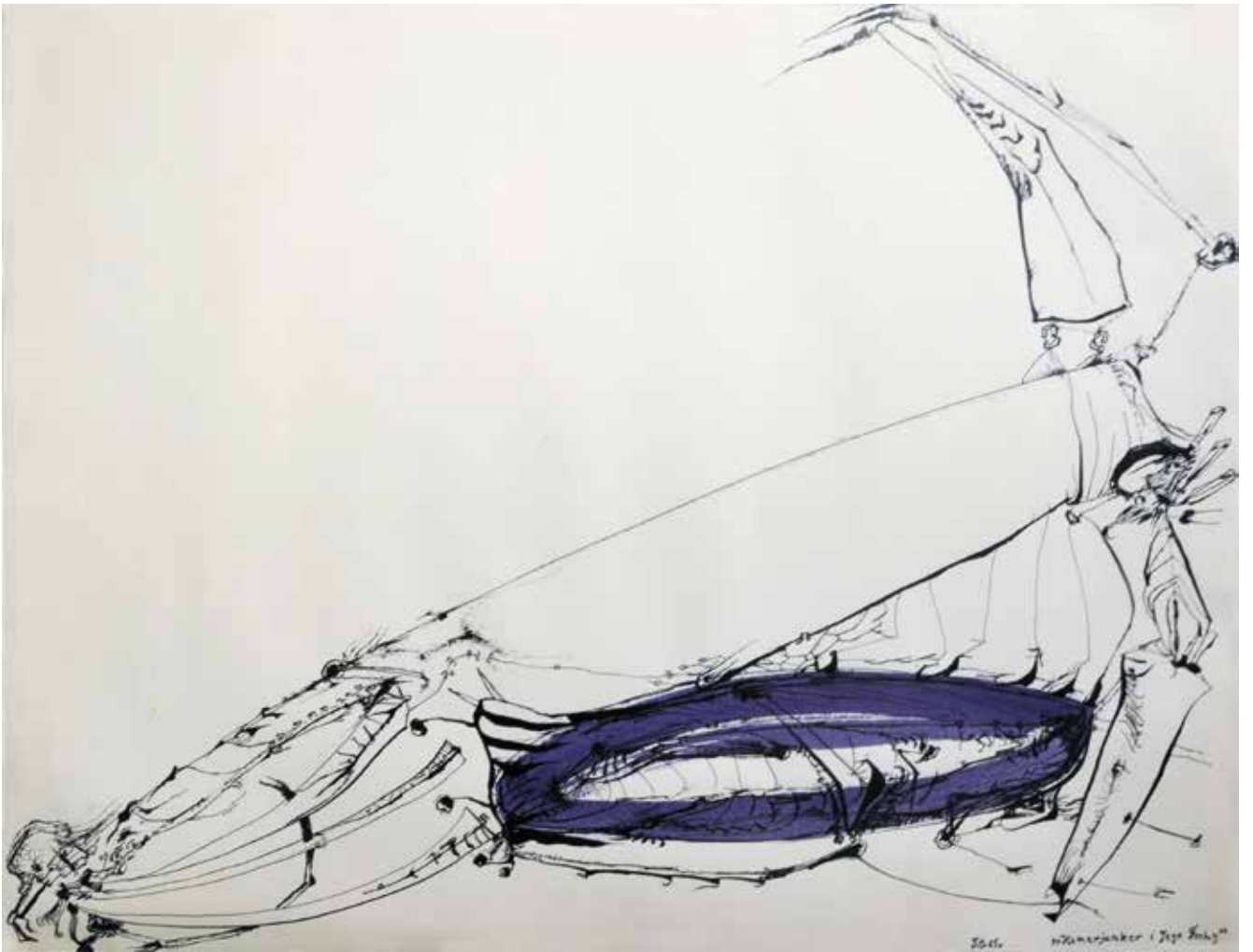
Urodzony 1 XI 1918 r. we Lwowie, zmarł 13 IV 1987 r. w Rzymie, artysta plastyk, pedagog. Po studiach na ASP w Krakowie, współtworzył plastyczną Grupę Krakowską, w czasie okupacji i bezpośrednio po wojnie był związany z Teatrem Kantora, a po wyzwoleniu uczył rysunku na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. W Zakopanem mieszkał na stałe od 1954 r. pracując najpierw jako nauczyciel (1954-69), a potem także jako dyrektor (1959-61) Liceum Technik Plastycznych. Pełnił też funkcje profesorskie w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Pięknych w Poznaniu (do 1979 r.) i ASP w Krakowie (1979-81). Był jednym z najwybitniejszych artystów europejskich. Uprawiał malarstwo, grafikę, projektował tkaniny artystyczne. Kilkakrotnie projektował wnętrza kościołów, a także scenografię teatralną (w Zakopanem do „Szalonej lokomotywy” Witkacego w Teatrze im. H. Modrzejewskiej i do sztuki Calderona „Wielki teatr świata” w Teatrze im. St. I. Witkiewicza).

| **Pozoranty**, 1979
olej płótno, 184 x 130,7 cm
wł. Muzeum Narodowego w Kielcach MNKi/W/40

| **Płatnerz**, 1960
olej na płycie, 42 x 31 cm
wł. P. P. Joanny i Bogusława Gradków

| **Kamerjunker i jego fochy**, 1965
papier, tusz, 47 x 63 cm
dzięki uprzejmości P. P. Joanny i Bogusława Gradków

KAROLINA ZDUNEK (1978)

W latach 1998–2003 studiowała na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Dyplom z wyróżnieniem z malarstwa obroniła w pracowni prof. Krzysztofa Wachowiaka, uzupełniając go o aneks z malarstwa ściennego w pracowni adi. Edwarda Tarkowskiego. Mieszka i pracuje w Warszawie. Zajmuje się też fotografią. Autorka murala na ścianie Galerii Bielskiej BWA. Jej prace znajdują się w wielu kolekcjach w Polsce i za granicą.

Wystawy indywidualne: 2015 „Emocje & Logika” BWA Skierniewice. 2014 „Malarstwo” Galeria 72 Chełm. 2013 „Rzeczywistość geometrii” Galeria Bardzo Biała Warszawa. 2012 „W poszukiwaniu głębi” Galeria El, Elbląg. 2012 „Malarstwo”, Muzeum Historii Kielc, Kielce. 2010 „Lost in Perspective”, Espacio Minima, Madryt. 2010 „Lost perspective” Lokal 30 Londyn. 2009 „Obrazy”, Galeria XS Kielce. 2008 Utopia obrazu, Galeria Bielska BWA, Bielsko-Biała. 2008 Przemieszczanie Malarstwa – mural, Galeria Bielska BWA, Bielsko – Biała. 2008

Red & Black Galeria s.e, Bergen. 2007 Malarstwo, BGSW, Słupsk. 2006 Malarstwo, Hommage a Krasieński, Lokal30, Warszawa. 2003 Obrazy, Galeria XXI, Warszawa. 2001 Galeria Generali, Warszawa Malarstwo; Galeria Zapiecek, Warszawa.

Nagrody i stypendia:

2009 wyróżnienie wraz z Michałem Uchwatem w Konkursie, „Wykreuj Warszawę” Agora S.A. Warszawa

2005 Grand Prix 37 Biennale Malarstwa „Bielska Jesień 2005” Galeria Bielska BWA, Bielsko-Biała

2004-2005 Stypendystka Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

2003 Nagroda za najlepszy dyplom ASP

2002 Pierwsze miejsce w konkursie rzeźbiarskim „Wolność, pokój, piękno”, Eurocentrum, Warszawa

2001 druga nagroda w konkursie malarskim Light, Space, Sign. Bank Svenska Handelsbanken, Warszawa

1998 nagroda Urzędu Miasta Kielce „Nadzieja Kielc”

1997 stypendium Premiera RP

1993 stypendystka Funduszu na rzecz Dzieci

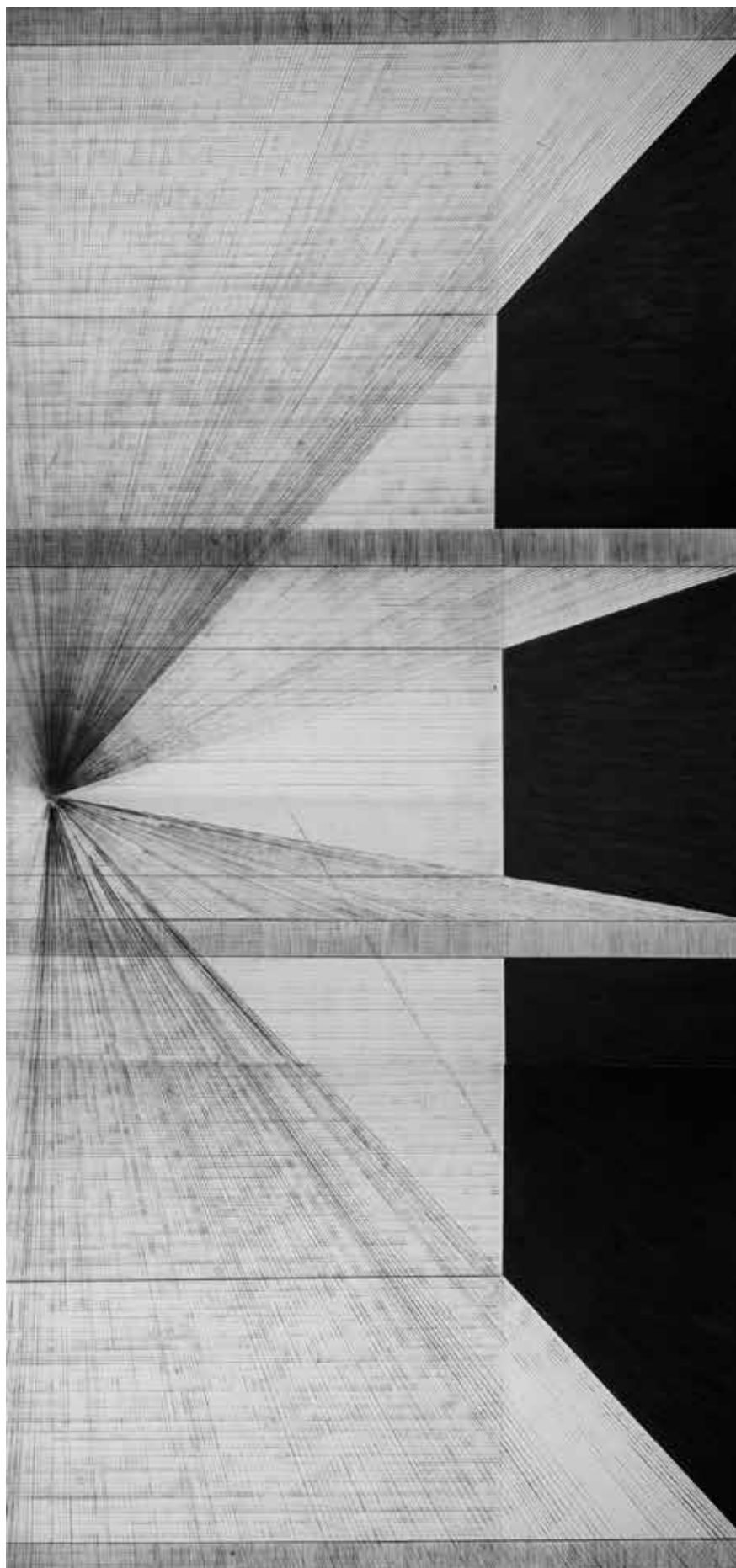
| < **Schody**

olej na płótnie, 270 x 190 cm

| > **Dom**, 2008

olej na płótnie, 270 x 190 cm

| Przejście

tryptyk, 270 x 570 cm
dzięki uprzejmości Artystki

MAGDALENA SOBOŃ (1976)

Ukończyła Akademię Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, Wydział Tkaniny i Ubioru. Obecnie adiunkt w Pracowni Papieru Prof. Ewy Latkowskiej-Żychskiej. Zajmuje się sztuką papieru, grafiką, malarstwem. Członek IAPMA (International Association of Hand Papermakers and Paper Artist). Jest autorką kilku wystaw indywidualnych, brała udział w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych między innymi: 14. Międzynarodowe Triennale Małych Form Grafiki, Galeria Willa, Łódź, 2011; VI International World Textile Art Biennial of Contemporary Textile Art, Oaxaca, Meksyk, 2011; „From Lausanne To Beijing – 6th International Fiberart Biennale”, Henan Art Museum, Chiny, 2010; 11. Ogólnopolska Wystawa Tkaniny Unikatowej, Centralne Muzeum Włókiennictwa, Łódź, 2010; „6 Międzynarodowe Biennale Miniatury 2010”, Ośrodek Promocji Kultury, Częstochowa 2010; „Skrzyżowania”, Międzynarodowe spotkania rzeźbiarzy, ODA, Piotrków Trybunalski, 2009; Pedagogzy Katedry Tkaniny, Galeria Kobro, ASP, Łódź, 2009; „Nawija smak tej chwili mej pamięci szpula”, Galeria Młodych, Centrum Kultury „Dworek Białoprądnicki”, Kraków, 2009; 6th International Triennial of Paper, Musee du Pays et Val de Charmey, Szwajcaria, 2008; Papier x 8 x 8 x 8 = VIII. FORUM OSTWEST, Villa Zanders, Bergisch Gladbach, Niemcy, 2007; „Widzę, widzisz, widzi”, Centralne Muzeum Włókiennictwa, Łódź, 2006. Otrzymała brązowy medal na „From Lausanne To Beijing – 6th International Fiberart Biennale” w Chinach, 2010; wyróżnienie „Łódzkie Eureka 2010”; wyróżnienie w 2011 roku na VI International World Textile Art Biennial Contemporary Textile Art w Meksyku, w 2012 roku nagrodę Prezydium Oddziału Polskiej Akademii Nauk i Konfederacji Rektorów Łódzkich Uczelni Publicznych dla młodych pracowników nauki i sztuki za rok 2011.

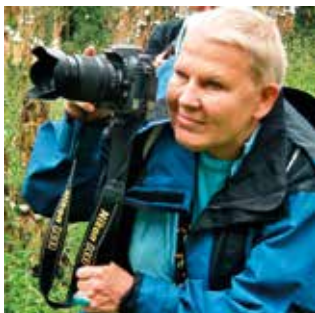
| << **Księżyc**, 2007
papier czerpany, ø 250 cm

| >> **Wenus**, 2011
papier czerpany, ø 250 cm

| *Słońce*, 2009
papier czerpany, ø 300 cm
dzięki uprzejmości Artystki

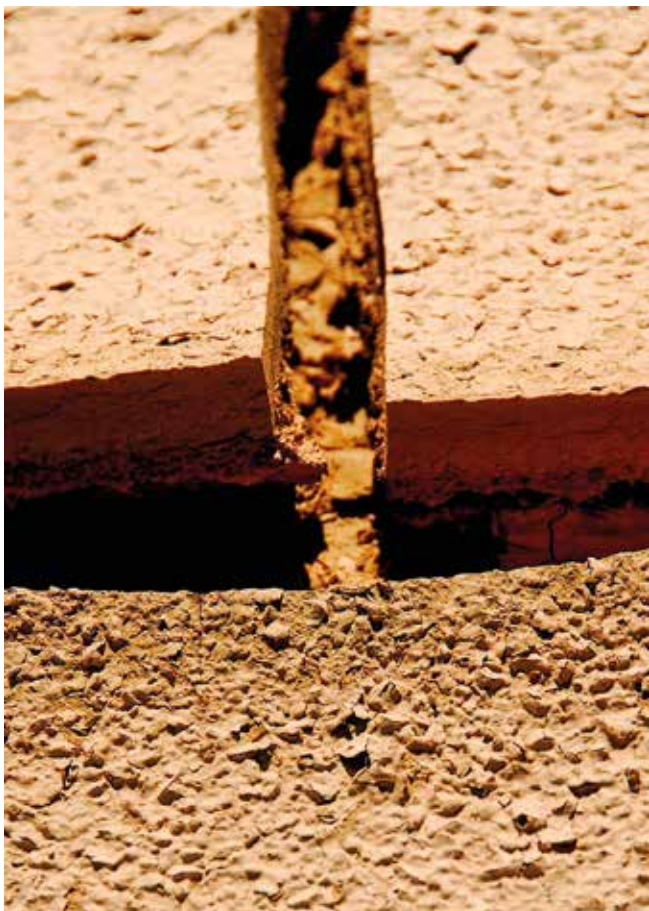
| ELŻBIETA DZIKOWSKA (1937)

Historyk sztuki, sinolog, podróżniczka, reżyserka i operatorka filmów dokumentalnych, autorka wielu książek, programów telewizyjnych, audycji radiowych, artykułów publicystycznych oraz wystaw sztuki współczesnej. Pracowała jako dziennikarka w pismach „Chiny” (1959-1964), „Kontynenty” (1964-1981), „Radar” (1982-1987), jako reżyser filmów dokumentalnych w Agencji „Interpress Film” oraz w wytwórni filmowej „Kalejdoskop”. Wraz z mężem, Tony’em Halikiem przygotowali dla Telewizji Polskiej około trzystu filmów i programów telewizyjnych z cyklu „Pieprz i wanilia” (1982-1998). W 1976 r. byli pierwszymi Polakami, którzy dotarli do ruin zaginionego miasta Vilcabamba, ostatniej stolicy Inków. Odbyli razem wiele podróży do prawie wszystkich krajów Ameryki Łacińskiej, Europy, 27 stanów USA jak również do: Chin, Australii, Nowej Zelandii, Tajlandii, Indii, Sri Lanki, Rosji,

na Tahiti, Hawaje, Galapagos, Wyspę Wielkanocną, do Kenii i Tanzanii, do Maroka, Libii i Egiptu. W 1996 r. Elżbieta Dzikowska była inicjatorką budowy na przełęczy Ticlio w Peru (4818 m n.p.m) pomnika inżyniera Ernesta Malinowskiego, budowniczego najwyższej położonej kolei na świecie (do czasu otwarcia w Chinach kolei tybetańskiej w 2006 r.) Pomnik, autorstwa Gustawa Zemły, odsłonięty w 1999 r., czyli w setną rocznicę śmierci Malinowskiego. Po śmierci Tony’ego, w 1998 r. zajęła się głównie Polską, realizując programy z cyklu „Groch i kapusta” i tworząc cykl książek pod tym samym tytułem: „Groch i kapusta, czyli podróżuj po Polsce!” Dzięki jej staraniom w 2003 r. powstało Muzeum Podróżników im. Tony’ego Halika w Toruniu. Jest wiceprezesem polskiego oddziału The Explorers Club, członkiem polskiej sekcji Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki (AICA) oraz honorowym członkiem Polonijnego Klubu Podróżnika. Realizowała filmy dokumentalne o artystach m.in. o Igorze Mitoraju, Xawerym Wolskim, Tomku Kawiaku, Janie Dobkowskim i Jerzym Panku. Fotografia, traktowana zrazu jako dziennikarska powinność, stała się z czasem jej pasją, a nawet wewnętrzną koniecznością.

www.elzbietadzikowska.pl

| < *Świat na ziemi*
fotografia

| > *Świat na piasku*
fotografia

| >> *Krajobraz na błocie*
fotografia, 197 x 130 cm
dzięki
uprzejmości Artystki

| WACŁAW ROPIECKI (1951)

Ukończył studia matematyczne. Należy do Związku Polskich Artystów Fotografików od 1977 roku. Był członkiem i współzałożycielem Grupy Format, współpracował z Galerią Foto-Medium-Art, Galerią Permafo i łódzkimi animatorami Kultury Zrzuty, Łodzi Kaliskiej i Konstrukcji w Procesie. W latach 1980-86 tworzył prace pod wspólnym hasłem Do Życia przez Sztukę. W grudniu 1981 zebrał swoje prace w postaci Książ i jako Podróżująca Galeria WIĘCEJ ŚWIATŁA!, na znak protestu przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego, bojkotując oficjalne miejsca wystawiennicze, prezentował je w mieszkaniach prywatnych, akademikach, biurach, na uroczystościach rodzinnych itp. Wielki Wiatr zapoczątkował wielkie zmiany, które skierowały Galerię na bezdroża Wschodu, gdzie z pasją przez wiele lat (1991-2004 Rosja, 2007-2009 Ukraina) odwiedzała biednych, opuszczonych i uwięzionych, starając się przynieść WIĘCEJ ŚWIATŁA. Podróżująca Galeria przeszła wiele zmian i obecnie w jej skład wchodzi następujące realizacje: INTERNETOWA WERSJA GALERII – do której odbiorcy są

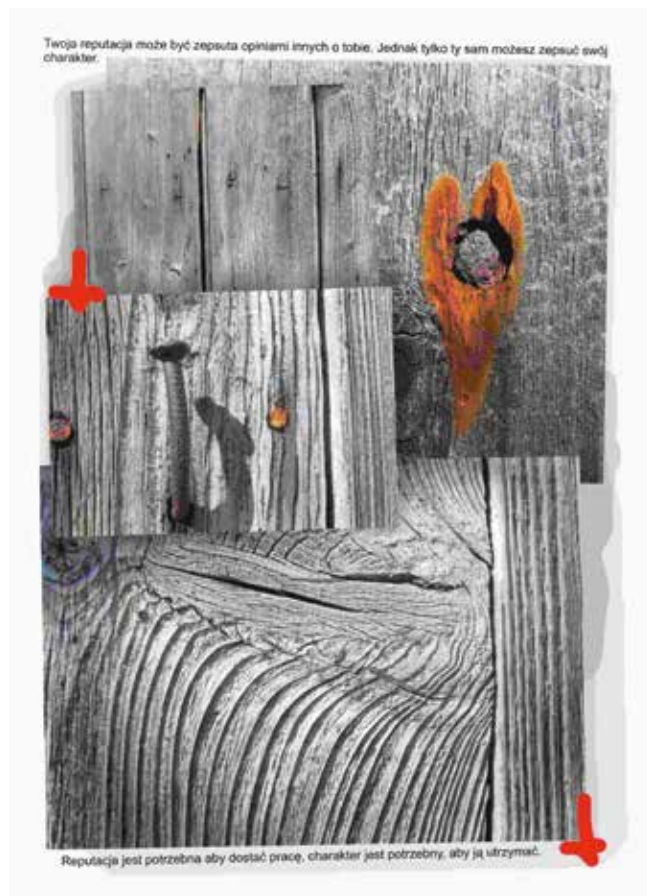
zapraszani indywidualnie i otrzymują wirtualnie obiekty ze Zbioru Szkiców, Projektów i Scenariuszy PORANNA KAWA! ARCHIPELAG Podróżującej Galerii WIĘCEJ ŚWIATŁA! – jest zbiorem wizerunków osobowości świata sztuki, kultury i nauki, którzy są jednocześnie czytelnikami PORANNEJ KAWY!

ROSJA NIEZNANA – to cykl wystaw i prelekcji o codziennym życiu ludzi żyjących w niecodziennych warunkach.

PORANNA KAWA! – kiedy jest prezentowana w galeriach, muzeach itp. przyjmuje postać reliefowych lub przestrzennych obiektów o cechach fraktali, które zawierają tylko częściowo dostępne dla odbiorcy przestrzenie, budowane przy pomocy fotografii, tekstów, gestów malarskich, rzeźb, odpadów, ready-made, video, instalacji i nowo-odkrywanych tajemniczych środków zapisu. ARCHIWUM Galerii prezentuje przy różnych okazjach obiekty ze swojej bogatej kolekcji. Wacław Ropiecki ma na swoim koncie wiele wystaw indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą, a jego prace znajdują się w muzeach i zbiorach prywatnych Europy i USA.

| PK 23 Misiek Ma Zapchany Nos 4-1

| PK 01 Manifest Przedmiotów Starych 7

Nie patrz na to co widzialne – Odbija dotyk
kolaż fotograficzny
Dzięki uprzejmości Artysty

KRZYSZTOF TOMALSKI (1963)

Urodzony w 1963 roku w Gorlicach. Studiował na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie w 1989 roku obronił dyplom. Od dyplomu nieprzerwanie związany z Pracownią Miedziorytu na Wydziale Grafiki rodzimej uczelni, gdzie uzyskiwał kolejne stopnie naukowe. W 2008 roku zostaje wybrany dziekanem Wydziału Grafiki i w 2012 roku na drugą kadencję. Stworzył kilkanaście cykli graficznych w technikach akwaforty, linorytu, a przede wszystkim we własnych technikach wkleśłodrukowych: tłustym odprysku, tincie piaskowej, alintaglio. Zaprezentował je na ponad 30 wystawach indywidualnych, w kraju i za granicą. Brał udział w ponad 250 wystawach zbiorowych. Zdobył ponad 20 nagród i wyróżnień. Ważniejsze to: kanadyjskie stypendium Elizabeth Greenshields Foundation w 1990 roku; wyróżnienie w ogólnopolskim konkursie o nagrodę im. Daniela Chodowickiego w 2002 roku; brązowy medal w International Print Exhibition, Yunnan 2012, Chiny; Nagroda Regulaminowa na Triennale Grafiki Polskiej w Katowicach w 2012; wyróżnienie na XII konkursie graficznym im. Józefa Gielniaka w 2012 w Jeleniej Górze i nagroda województwa małopolskiego Ars Quaerendi w 2014 roku

<http://tomalski-portfolio.asp.krakow.pl/>

| < **Odptywy I**, z cyklu **Antygravitacja**, 2015
mezzotinta (alintaglio), 65 x 95 cm

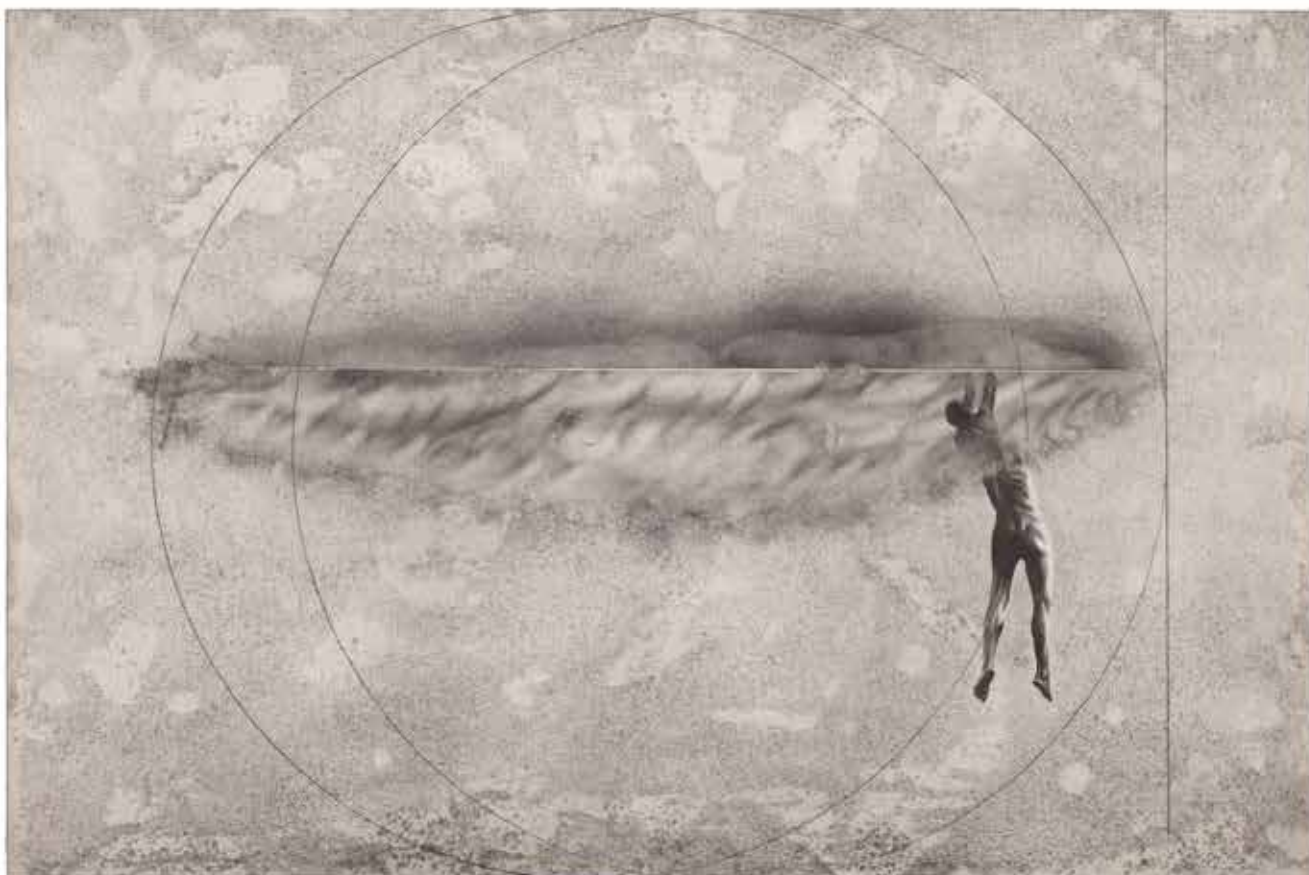
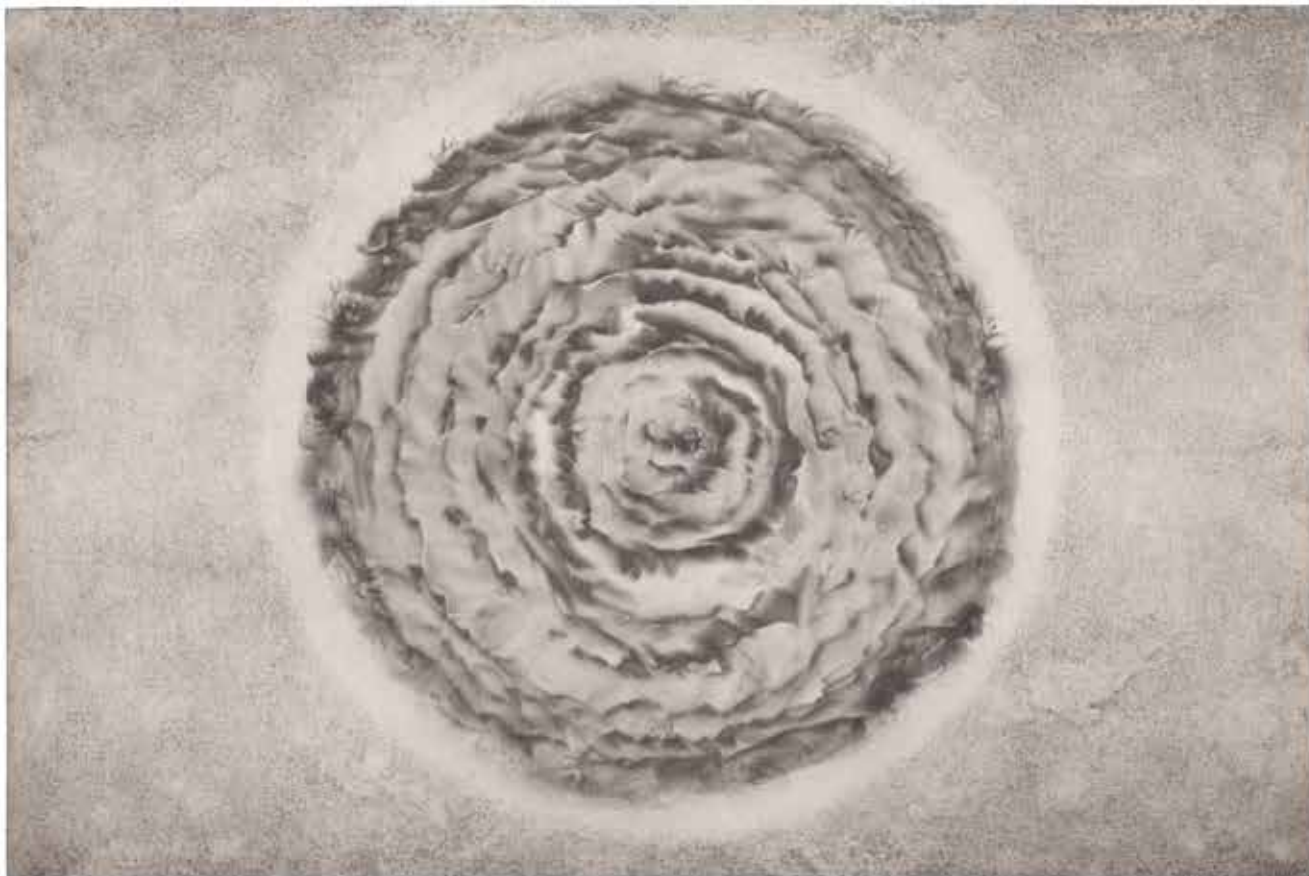
| > **Odptywy II**, z cyklu **Antygravitacja**, 2015
mezzotinta (alintaglio), 65 x 95 cm

| << **Bezwładność III** z cyklu **Antygravitacja**, 2014
sucha igła, mezzotinta (alintaglio), 65 x 95 cm

| >> **Bezwładność IV** z cyklu **Antygravitacja**, 2014
sucha igła, mezzotinta (alintaglio), 65 x 95 cm

SNAPPING I ANTYGRAWITACJA SENSUS DITUM 2014 4/95 Kajałkowski

| **Przyciąganie I** z cyklu **Antygravitacja**, 2014
alintaglio (sucha igła, mezzotinta), dyptyk: 2 x 65 x 95 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| ROMAN OPAŁKA (1931-2011)

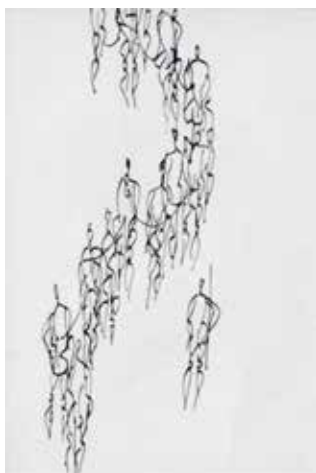
Malarz, rysownik, autor tzw. obrazów liczonych. Urodzony 27 sierpnia 1931 w Abeville (Francja), zmarł 6 sierpnia 2011 w Rzymie. Jeden z najbardziej znanych poza krajem polskich artystów – malarz, autor specyficznych „aranżacji przestrzennych”, które w szczególny sposób podejmują tematykę wanitatywną. Równorzędną rolę odgrywają w nich dopełniające się wzajemnie elementy wizualne (obrazy, fotograficzne portrety artysty) i foniczne (jego głos odliczający kolejne liczby, wymalowane na płótnach). W okresie II wojny światowej Opalka przebywał z rodziną w Niemczech. Z chwilą zakończenia działań wojennych powrócił do Francji, a w roku 1946 został repatriowany do Polski. Powtórnie wyjechał z kraju w roku 1977 i zamieszkał we Francji. Studia odbywał w łódzkiej PWSSP (obecnie ASP) w latach 1949-1950 i w warszawskiej ASP w ciągu następnych sześciu lat. Równolegle prowadził również indywidualne próby w zakresie rysunku i malarstwa realistycznego (kontynuowane do roku 1958).

Na przełomie lat 50. i 60. zainteresowało go – podobnie jak wielu innych twórców – malarstwo materii. Tworzył monochromatyczne kompozycje, których pobrużdżona faktura zachwycała wyrafinowaniem, a zarazem wyrazistością. W tym samym czasie powstawały abstrakcyjne rysunki mające charakter studiów kolorystycznych, gdzie Opalka stosował elementy monotypii i badał gradacje rozbielanych barw. Równocześnie wykonywał tuszem rysunki, których powierzchnię wypełniał kombinacjami figur geometrycznych i ich pochodnych: kratownic, form romboidalnych itp.

Jedne z jego cykli, o wyraźnych rytmach to („Chronomy”, 1961-63; utrzymane wyłącznie w tonacji szaro-czarnej „Fonematy”, 1963-64). W tym samym czasie powstawały obrazy oznaczone kolejnymi literami alfabetu greckiego, których płaszczyzny były reliefowo modelowane przy użyciu szerokiej szpachli („Lambda”, „Kappa”, „Khi” itp.). Kolejne dzieła to cykl „Poduszkowce” wykonany z użyciem płótna, listewek i pierza, 1963-1964; drewniana kompozycja „Integracje”, 1964-1966) oraz wysoko cenione i wielokrotnie nagradzane prace graficzne („Opisanie świata”, 1968-1970). Pierwsza indywidualna wystawa prac artysty odbyła się dopiero dziesięć lat po ukończeniu studiów – w roku 1966. Wtedy właśnie zaczęła obowiązywać w sztuce Opalki, zapoczątkowana w roku 1965, zasada harmonii i permanentnej systematyczności, a następnie ta właśnie zasada zaczęła w niej przeważać, przybierając postać „idei progresywnego liczenia”. Odtąd powstawały wyłącznie rysunki („Detale”, „Kartki z podróży”) i obrazy („Obrazy liczone”)

Opalka był laureatem wielu międzynarodowych nagród. Pierwsze z nich zaczął zdobywać za prace graficzne ze wspomnianego cyklu „Opisanie świata” (Grand Prix na 7. Międzynarodowym Biennale Grafiki w Bradford za otwierający serię kwasoryt „Adam i Ewa”, 1968; otrzymał również Grand Prix na 3. Międzynarodowym Biennale Grafiki w Krakowie, 1969). Malarza uhonorowano również Nagrodą Krytyki Artystycznej im. C. K. Norwida (1970). Brał też udział m.in. w Biennale w Sao Paulo (1969 i 1977), Documenta w Kassel (1977), reprezentował Polskę podczas Biennale w Wenecji (1995). Był najdroższym żyjącym polskim artystą malarzem. Pod koniec kwietnia 2011 roku, kiedy w Berlinie otwarto wystawę Opalki „Oktogon”, liczbą jaką artysta osiągnął w swoich płótnach było 5 590 000. Marzył aby osiągnąć liczbę składającą się z siedmiu siódemek, wtedy to obraz stałby się całkiem biały, według obliczeń artysty.

www.opalkaroman.prv.pl

| <> **Rysunki**
wł. prywatna

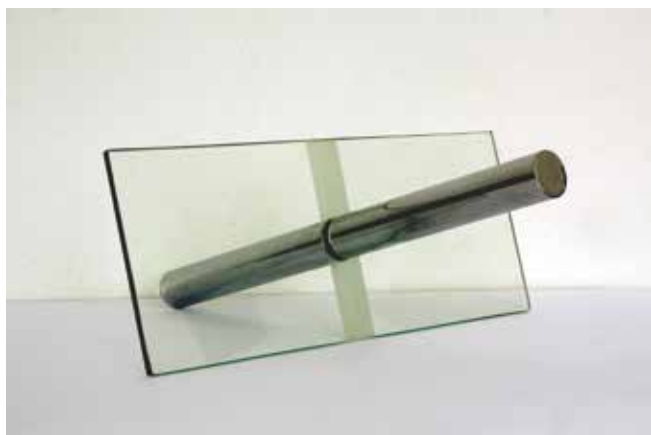

| **Umieranie Ziemi** z cyklu: **Stwarzanie świata**, 1969
olej na płótnie, 59 x 72 cm
dzięki uprzejmości P. P. Joanny i Bogusława Gradków

| JAN BERDYSZAK (1934-2014)

Studia: Państwowa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych, Poznań, 1952–1958. Dyplom obronił w pracowni prof Bazylego Wojtowicza, 1958. Przez wiele lat profesor Akademii Sztuk Pięknych, Poznań. Autor kilkudziesięciu wystaw indywidualnych w kraju i za granicą. Brał udział w wielu wystawach zbiorowych. Twórczość w zakresie: rzeźby, instalacji, malarstwa, grafiki, rysunku, scenografii teatralnej. Autor tekstów teoretycznych, towarzyszących realizacjom plastycznym. Laureat licznych nagród, między innymi: Złotego Medalu dla Polskich Scenografów Praskiego Quadriennale, Praga (1979); Nagrody Prezesa Rady Ministrów za twórczość teatralną dla dzieci i młodzieży (1980); Nagrody I stopnia Ministerstwa Kultury i Sztuki za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze (1989); doktorat honoris causa Akademii Sztuk Pięknych w Bratysławie (1999), Złoty Medal Zasłużony Kulturze Gloria Artis (2008). www.berdyszak.pl

| < *Przezroczysta VII A*, 1972/1974

szyba, stal chromowana, 22 x 53

Kolekcja Centrum Rzeźby w Orońsku CRP/RZ/166

| > *Przezroczysta VII B*, 1972/1974

szyba, stal chromowana, 50 x 47 x 72

Kolekcja Centrum Rzeźby w Orońsku CRP/RZ/969

| < *Przegroda*, 1981

tryptyk, akryl, deska, płótno

Kolekcja Centrum Rzeźby w Orońsku CRP/RZ/731

| > *Relief*, 1960

własność Rodziny Artysty

| *Rysowana IV*, 1967
metal, wys. 160 cm
dzięki uprzejmości P. Marcina Berdyszaka

ANNA SADOWSKA (1971)

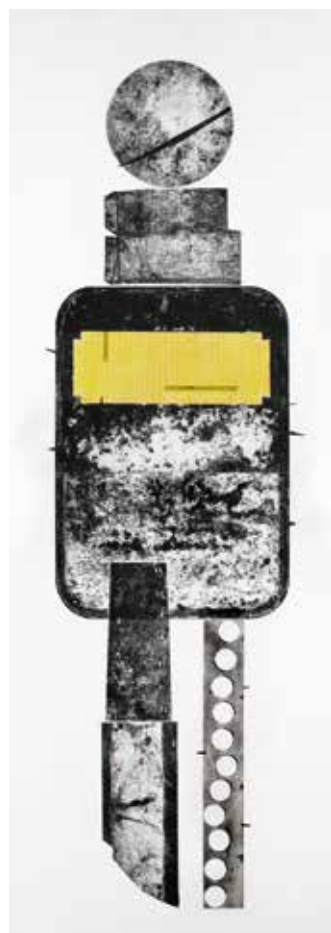

Przez rok studiowała na ASP w Łodzi, a latach 1994-1998 na Wydziale Grafiki ASP w Krakowie, gdzie uzyskała dyplom z wyróżnieniem. Pracuje najchętniej w technikach metalowych (akwaforta, sucha igła), uprawia też malarstwo i rysunek, zajmuje się projektowaniem graficznym. Ma w swym dorobku wystawy indywidualnych w Polsce, Francji, Szwecji, Bułgarii, na Węgrzech. Jest laureatką nagród na Ogólnopolskim Biennale Grafiki Studenckiej w Poznaniu (1999), a także w konkursach na Grafikę Roku i Grafikę Miesiąca organizowanych przez ZPAP w Krakowie (Grand Prix, liczne nagrody i wyróżnienia). W roku 2011 uzyskała Nagrodę Marszałka Województwa Mazowieckiego, II Międzynarodowe Triennale Sztuk Graficznych IMPRINT' 2011 w Warszawie, a w roku 2012 III Nagrodę w Konkursie Cansonana 8 Triennale Grafiki Polskiej w Katowicach. Należy do artystycznej, kobiecej „Grupy 13”.

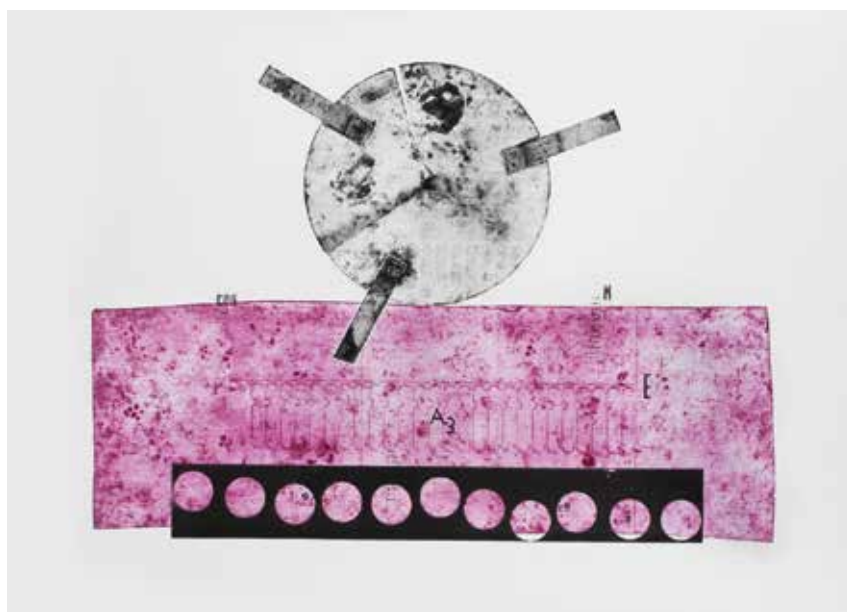
www.annasadowska.eu

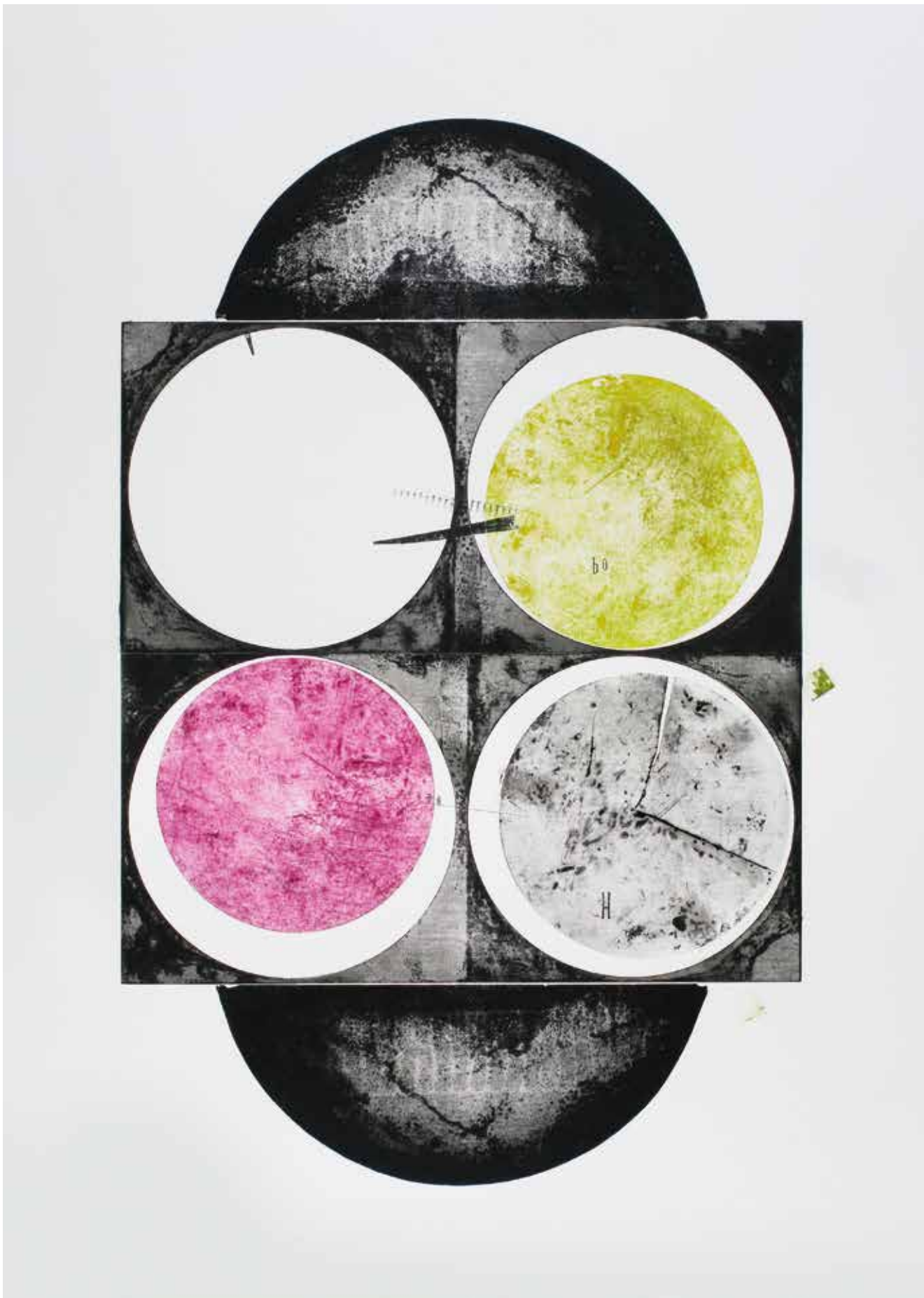
| < **Czerwony strumień**, 2008
wkłęsłodruk, 70 x 200 cm

| << **Inny rodzaj Józefa**, 2009
wkłęsłodruk, 200 x 70 cm.

| > **Ruchem kolistym**, 2009
wkłęsłodruk, 70 x 100 cm

| *Kapsuła*, 2009
wkładruk, 200 x 70 cm
dzięki uprzejmości Artystki

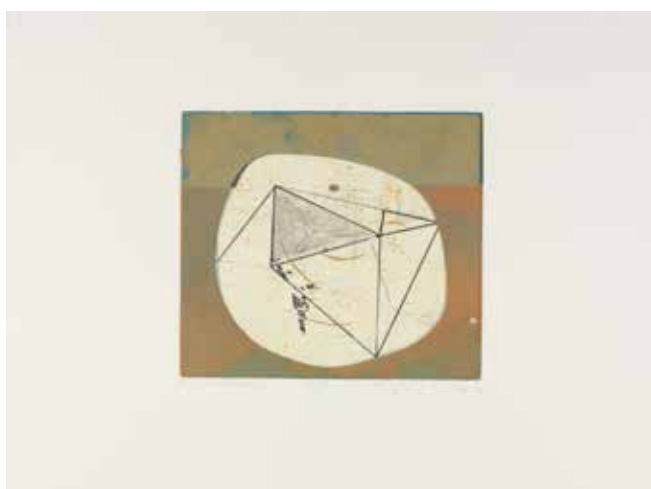
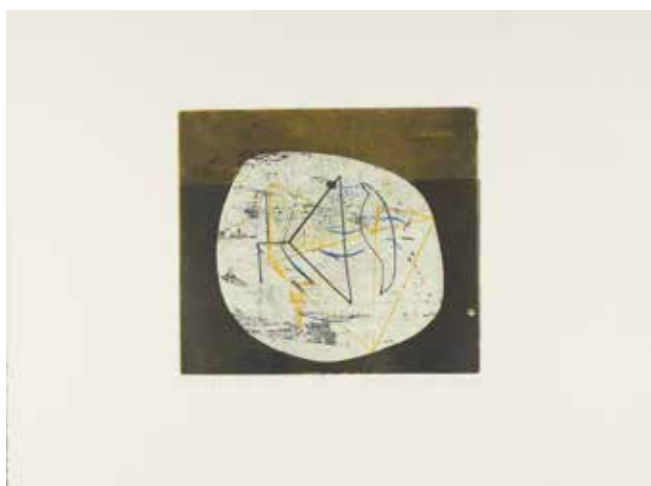
STANISŁAW WEJMAN (1944)

Studiował na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie w 1968 uzyskał dyplom. Jest profesorem macierzystej uczelni, gdzie prowadzi Pracownię Miedziorytu na Wydziale Grafiki. Uprawia grafikę, malarstwo sztalugowe i ściennie oraz rysunek. W grafice najczęściej posługuje się techniką akwaforty i akwatinty, a także litografii. W swym dorobku ma kilkadziesiąt wystaw indywidualnych w kraju i za granicą. Brał udział w kilkuset wystawach zbiorowych. Jest laureatem Nagrody zakupu w ACA Gallery w Calgary (Kanada) w roku 1971 i na Międzynarodowym Biennale w Fredrikstadt (1976). W latach 1984-1985 wykładał jako visiting profesor na Wydziale Sztuki

Uniwersytetu Connecticut w Storrs, USA. W roku 1990 prowadził kurs grafiki na Uniwersytecie Concordia w Montrealu, a w latach 1990-1993 pełnił funkcję dziekana Wydziału Grafiki ASP w Krakowie. Prace artysty znajdują się w licznych kolekcjach krajowych i zagranicznych: Muzea Narodowe w Krakowie, Warszawie, Toruniu, Łodzi, Poznaniu, Bydgoszczy; Museum of Modern Art, Nowy Jork; Benton Museum, Storrs, Connecticut; Graphische Sammlung Albertina, Wiedeń; Minneapolis Institute of Art, USA. Wystawa artysty w Jan Fejkiel Gallery pt. „Sentymentalny plac budowy” została uznana przez krakowskich krytyków („Dziennik Polski”) za jedno z dziesięciu najważniejszych wydarzeń artystycznych w Krakowie w roku 2013. W roku 2014 wystawa ta uhonorowana została nagrodą im. W. Wojtkiewicza przyznawaną przez ZPAP w Krakowie.

<http://www.polishprintmaking.com/krakow/miedzioryt/Stanislaw-Wejman/>

| < **Dyňa 501**, 2014
akwaforta, 27 x 30,5 cm

| << **Dyňa 506**, 2014
akwaforta, 27 x 30,5 cm

| > **Dyňa 502**, 2014
akwaforta, 27 x 30,5 cm

| >> **Dyňa 507**, 2014
akwaforta, 27 x 30,5 cm

| **Dyńa 506**, 2014
akwaforta, 27 x 30,5 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| AGNIESZKA DOBOSZ (1969)

Początkowo studiowała w gdańskiej PWSSP na Wydziale Architektury Wnętrz. Dyplom nagrodzony Medalem Rektora uzyskała na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w 1993 roku. Obecnie pracuje na Uniwersytecie Rzeszowskim na stanowisku adiunkta na Wydziale Sztuki, gdzie prowadzi zajęcia w pracowni wkleśłodruku. W roku 2004 obroniła przewód doktorski na Wydziale Grafiki ASP w Krakowie. Uprawia grafikę i rysunek. Należy do kobiecej grupy artystycznej „Grupa 13”. Brała udział w licznych wystawach w kraju i za granicą. Jest laureatką Stypendium Twórczego Miasta Krakowa (1995). Dwukrotnie zdobyła pierwszą nagrodę w konkursach na plakat (Heilbronn 1991, Kraków 1993). Na MTG w Krakowie w roku 1994 wyróżniona została Nagrodą Regulaminową, a na Triennale Inter-Kontakt-Grafik w Pradze (1995) uzyskała nagrodę Stowarzyszenia im. Hollara. W roku 2000 zaproszona została do udziału w Druckproject w Mehlwaage Künstlerwerkstadt (Freiburg).

www.fejkielgallery.com/agnieszka-dobosz.html

| < **Pragnienie 3**, 2013
intaglio, 70 x 100 cm

| > **Pragnienie 1**, 2013
intaglio, 70 x 100 cm

| << **Więzy krwi 3**, 2014
intaglio, 48 x 94 cm

| >> **Więzy krwi 4**, 2014
intaglio, 48 x 94 cm

| **Samotność 1**, 2014, intaglio, 70 x 100 cm
dzięki uprzejmości Artystki

| ANNA JUSZCZAK (1988)

Studiowała na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. W 2012 roku obroniła dyplom, który był prezentowany na wystawie Najlepsze Dyplom 2012 w Pałacu Sztuki w Krakowie i został wyróżniony Nagrodą TPSP w Krakowie. Artystka jest laureatką stypendium im. T. Kulisiewicza (2012), a także nagród i wyróżnień w Konkursie na Grafikę Roku. Brała udział w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych, obecnie jest w trakcie studiów doktoranckich na macierzystej uczelni. W roku 2014 uzyskała Stypendium Twórcze Prezydenta Miasta Krakowa, jest także stypendystką programu Erasmus. Zajmuje się grafiką, malarstwem, rysunkiem, projektowaniem książki, prowadzi warsztaty graficzne.

www.annajuszczak.blogspot.com

| < **Chmura**, 2012, akwatinta, akwaforta, 57 x 70 cm
dzięki uprzejmości Artystki

| << **Cisza przed burzą**, 2012
akwatinta, miękki werniks, 51 x 64 cm
dzięki uprzejmości Artystki

| > **Prawie na dzień**, 2012
akwaforta, akwatinta, 57 x 73 cm
dzięki uprzejmości Artystki

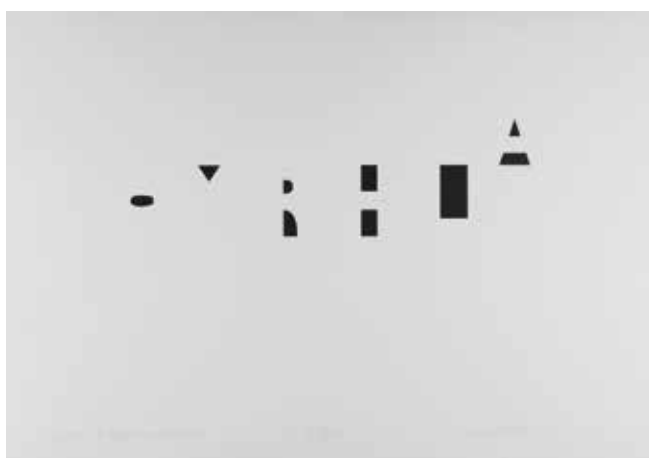
| **Mc Murdo**, 2012
akwaforta, akwatinta, 65 x 70 cm
dzięki uprzejmości Artystki

WŁADYSŁAW PLUTA (1949)

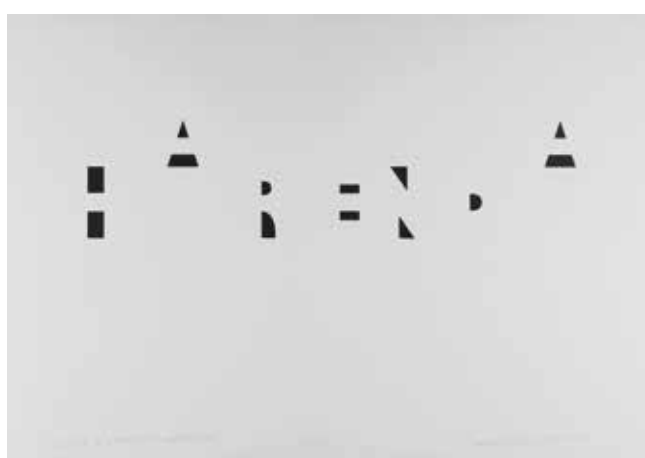

Ukończył studia na Wydziale Form Przemysłowych Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w 1974 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę pedagogiczną w Katedrze Komunikacji Wizualnej Wydziału Form Przemysłowych macierzystej uczelni, gdzie obecnie jest profesorem, a w latach 1993-96 był prorektorem. Uprawia projektowanie graficzne i grafikę artystyczną. Prowadził zajęcia na kilkunastu europejskich uczelniach artystycznych. Uczestniczy w wystawach w kraju i za granicą.

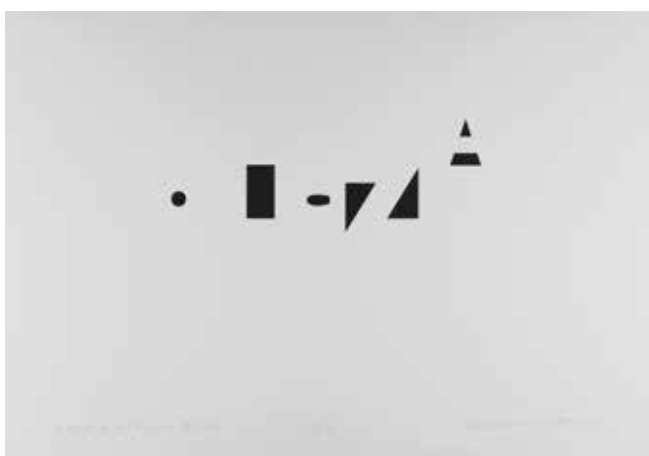
www.fejkielgallery.com/wladyslaw-pluta.html

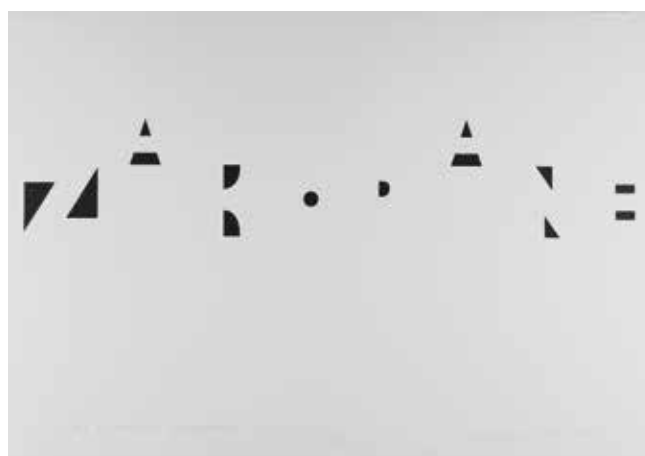
| < *Zima w górach – Cyrhla*, 2014
serigrafia, 70 x 100 cm

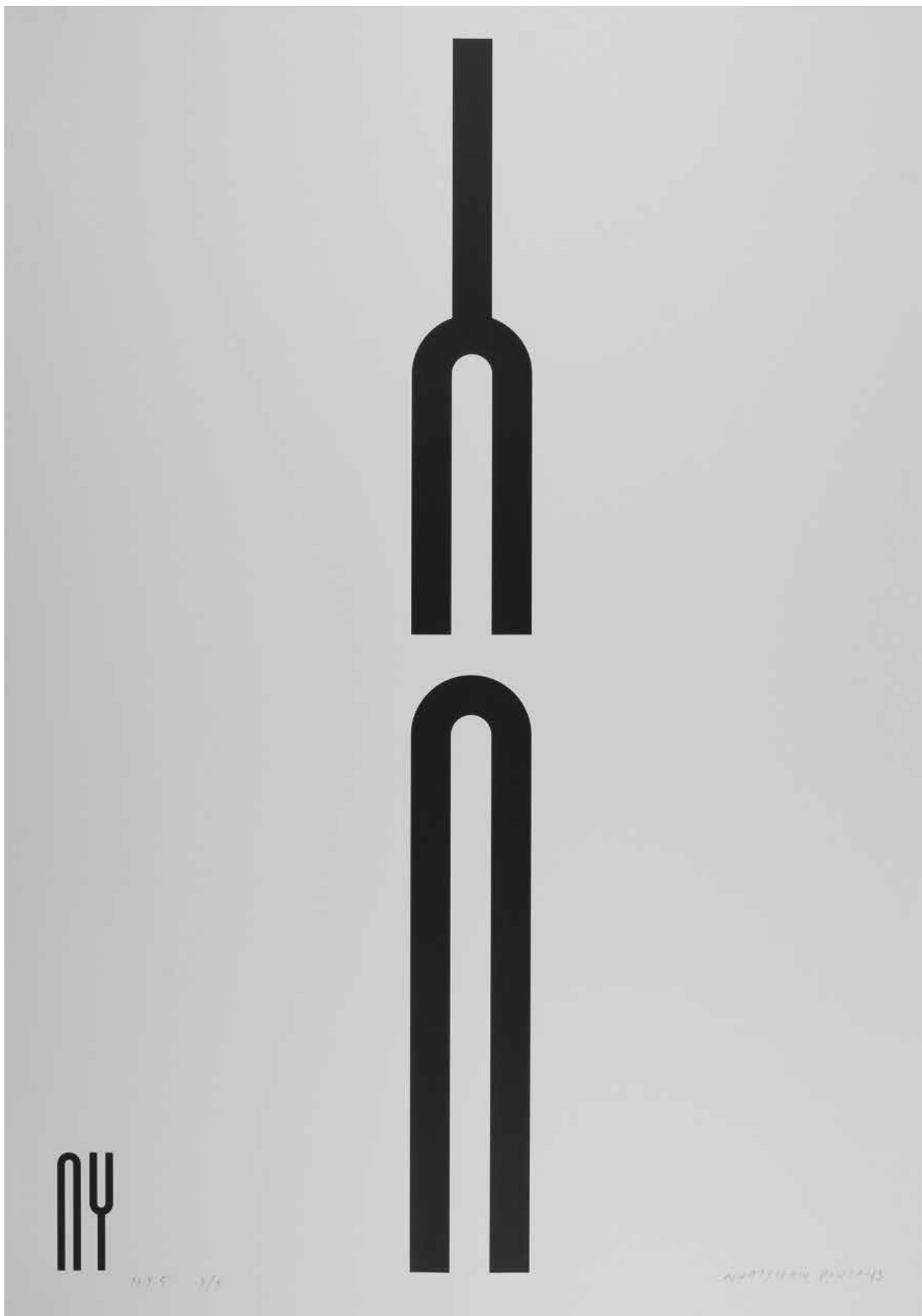
| > *Zima w górach – Harenda*, 2014
serigrafia, 70 x 100 cm

| << *Zima w górach – Olcza*, 2014
serigrafia, 70 x 100 cm

| >> *Zima w górach – Zakopane*, 2003
serigrafia, 70 x 100 cm

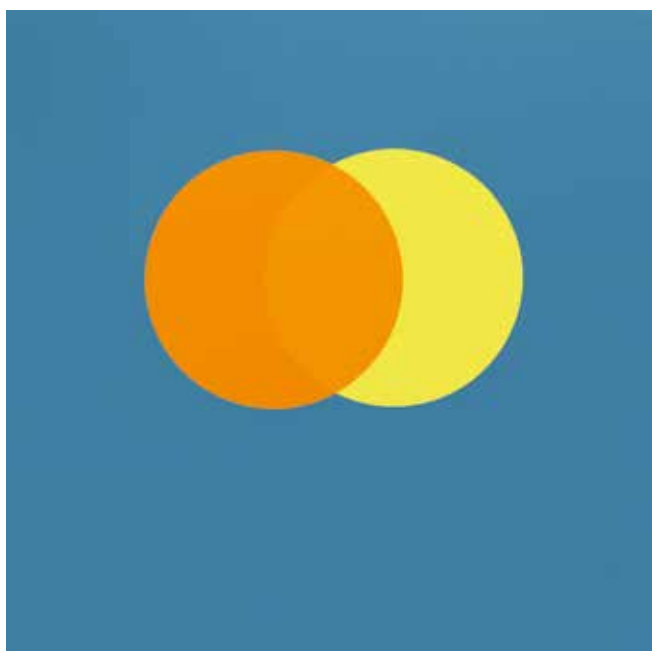
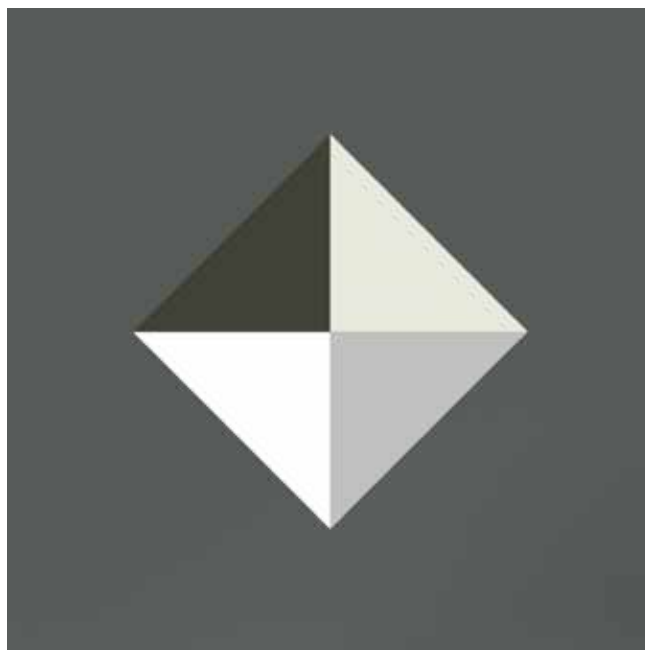
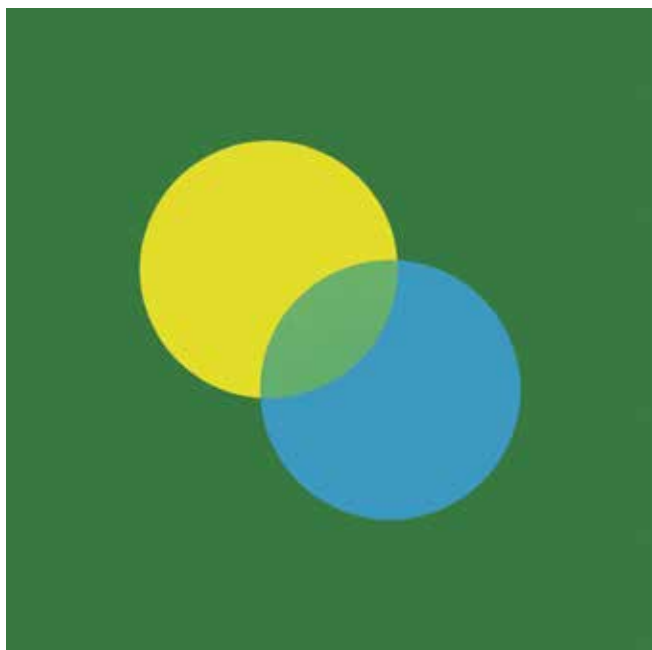
| **NY 9**, 2003
serigrafia, 100 x 70 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| EWELINA MAŁYSA (1977)

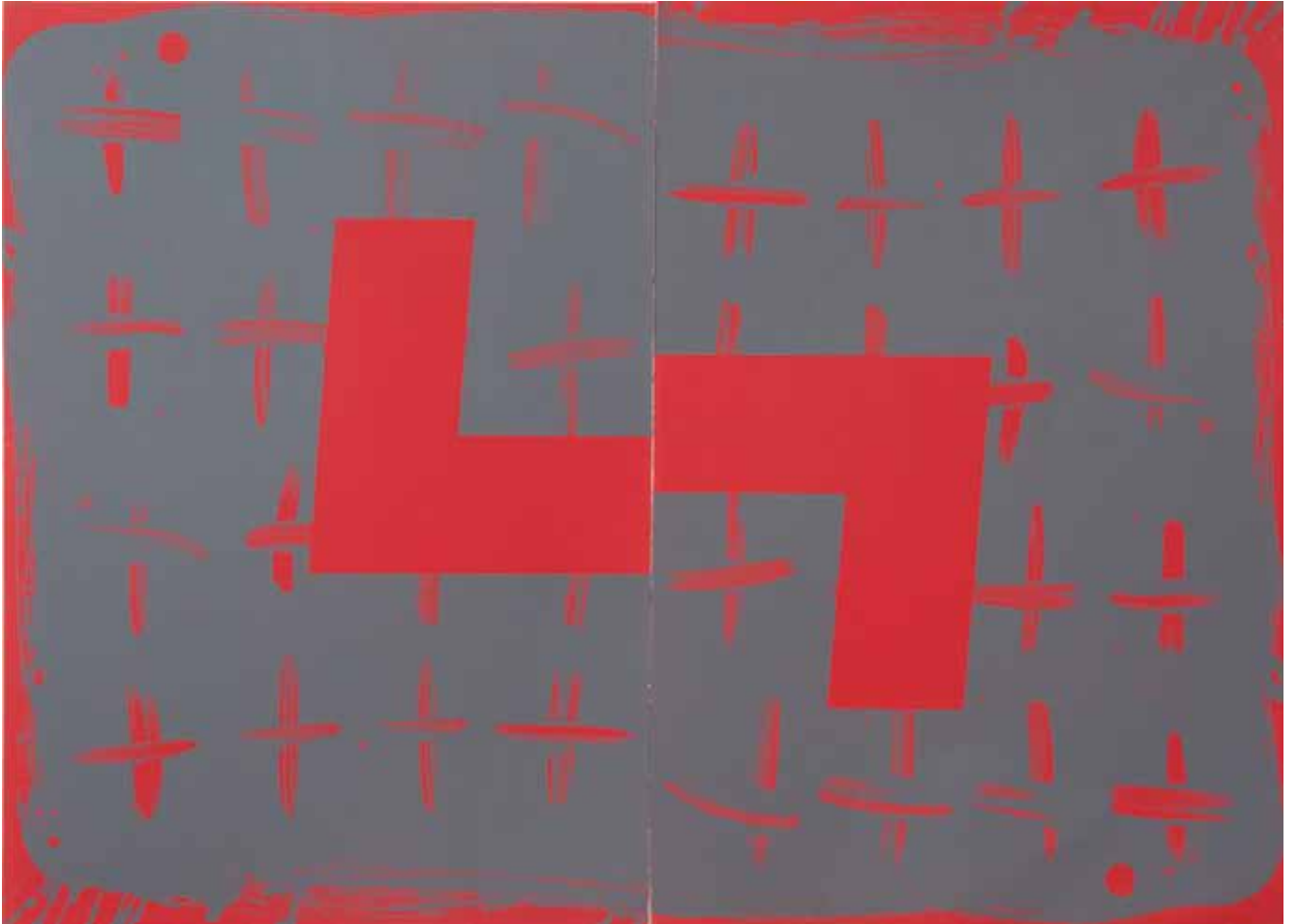

Jest dyplomantką w Pracowniach Miedziorytu i Litografii krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych (2002). Laureatka stypendium Miasta Krakowa (2004) i Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2005). W roku 2007 obroniła doktorat na Wydziale Grafiki ASP w Krakowie. Dwukrotnie zdobyła Grand Prix w konkursie na Grafkę Roku (Kraków 2003, 2005), a także liczne wyróżnienia w krakowskim konkursie na Najlepszą Grafkę Miesiąca i wyróżnienie w konkursie „Miasto i człowiek„ (Poznań, 2003). Na 6 i 8 Triennale Grafiki Polskiej w Katowicach (2006, 2012) zdobyła Nagrodę im. H. Chrostowskiej, a na 7 (2009) Wyróżnienie. W roku 2009 zdobyła Nagrodę im. L. Mianowskiego w Grand Prix Młodej Grafiki Polskiej na Międzynarodowym Triennale Grafiki w Krakowie. W konkursie na Grafkę Roku dwukrotnie zdobyła Grand Prix (2003, ASP Kraków; 2005, ZPAP Kraków).

www.fejkielgallery.com/ewelina-malysa.html

- | < **Matryca. Moduł I**, 2013
druk szablonowy, litografia, 56 x 56 cm
- | > **Matryca. Moduł XII**, 2013
druk szablonowy, litografia, 56 x 56 cm
- | << **Matryca. Moduł III**, 2013
druk szablonowy litografia, 56 x 56 cm

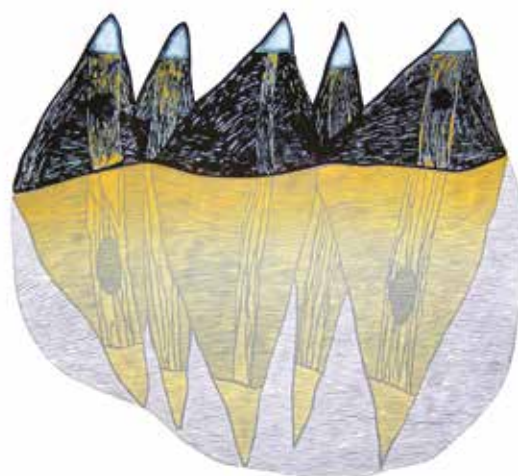
| **Supremacja 2**, 2011
litografia, 100 x 140 cm
dzięki uprzejmości Artystki

WIESŁAW SKIBIŃSKI (1961)

Absolwent Wydziału Grafiki krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Dyplom w 1988 roku w pracowni wkleśłodruku i filmu animowanego. W 1999 roku otrzymał Stypendium Kultury i Sztuki. Zajmuje się grafiką artystyczną, rysunkiem, malarstwem, ilustracją i filmem animowanym. Członek Grupy TE7EM i Grupy Inicjatywnej. Otrzymał nagrody i wyróżnienia za grafikę, a także za film animowany. Od 1985 roku bierze udział w licznych wystawach w kraju i za granicą. Miał wystawy indywidualne w Polsce, Niemczech i Japonii.

www.fejkielgallery.com/wieslaw-skibinski.html

| < **Makatka IV**, 2009
akwaforta, relief, 50 x 70 cm

| << **Halny**, 2009
akwaforta, linoryt, 90 x 65 cm

| > **Morskie Oko**, 2007
akwaforta, relief, 65 x 80 cm

| **Przełom II**, 2013
akwaforta, linoryt, cynkoryt, 66 x 85 cm
dzięki uprzejmości Artysty

| NATALIA BAŻOWSKA (1980)

Ukończyła Śląski Uniwersytet Medyczny (2005) oraz z wyróżnieniem Akademię Sztuk Pięknych w Katowicach (2012). W 2010 roku obroniła doktorat w Katedrze i Klinice Psychiatrii SUM „Ocena emocji wywołanych przekazem wizualnym u osób cierpiących na depresję”. W ostatnim czasie pracuje nad projektem dotyczącym bliskich relacji człowiek-natura (Miejsce Projektów Zachęty, Warszawa, 2015) Pokazywała prace na kilku wystawach indywidualnych m.in. w Rondzie Sztuki w Katowicach („Pokój do rozmowy ze zwierzętami”, 2011), Kronice w Bytomiu („Rodzisko”, 2012), Bunkrze Sztuki w Krakowie („Całe życie w stresie”, 2013). Brała także udział w kilkunastu wystawach zbiorowych (m.in. BWA Katowice „Replikantki” 2010r, Biennale Sztuki Młodych „Rybie Oko 7”, 2013; 41. Biennale Malarstwa „Bielska Jesień”, 2013; „Mleczne zęby” Baszta Czarownic, Słupsk, 2014, 12. Przegląd Sztuki „SURVIVAL”, 2014; 7. Triennale Młodych, Orońsko, 2014). W 2011 roku, jeszcze w czasie studiów w katowickiej ASP, wygrała konkursy „Artystyczna Podróż Hestii” oraz Przegląd Młodej Sztuki „Świeża krew”. W 2013 roku została zgłoszona do „Paszportów Polityki”. Interesuje ją człowiek, jego psychika i fizjologia. Jednocześnie obserwuje zachowań zwierząt w ich naturalnym środowisku w połączeniu ze zdobytą wiedzą medyczną umożliwiającą jej odnajdowanie podobieństw pomiędzy światem ludzi a zwierząt.

www.bazowska.com/

| *Znalezisko*, 2013

| *Poranek*, 2014
akryl na płótnie, 40 x 50 cm

| *Luna*, 2014,
film video, 81'17"
dzięki uprzejmości Artystki

RYSZARD PIOTROWSKI (1951)

Moja przygoda z fotografią zaczęła się wczesnie. Już w szkole średniej aparat fotograficzny, a raczej patrzenie na rzeczywistość w specyficzny, obrazowo-sytuacyjny sposób, stał się częścią mojej osobowości. Kamera towarzyszyła mi w czasie nauki na Wydziale Biologii UW, przez studia doktoranckie w Instytucie Badań Jądrowych, wreszcie w czasie pracy w Zakładzie Badań Polarnych PAN, której uwieńczeniem było założenie Polskiej Stacji Badawczej na Antarktydzie (wyspa króla Jerzego na Szetlandach Południowych). W roku 1979 zostałem przyjęty do Związku Polskich Artystów Fotografików. Dwa lata później wyjechałem do Stanów. W czasie wieloletniego pobytu za oceanem pozostałem warszawiakiem z urodzenia oraz przekonanych z powodzeniem godząc te pryncypia z „american way of life”. Udało mi się również z powodzeniem łączyć obowiązki rodzinne, zawodowe z moimi pasjami - fotografią, eksploracją świata i uprawianiem wędkarstwa muchowego. Odkryłem urodę zachodniej części Stanów i zjeździłem Zachodnie Wybrzeże od Meksyku po Kanadę poznając dzikie, często niezaludnione miejsca. Do Polski wróciłem w 2008 roku. Mieszkam i pracuję w Warszawie. Brałem udział w wielu wystawach zbiorowych, mam na koncie sześć wystaw indywidualnych, moje zdjęcia znajdują się w kolekcjach prywatnych, głównie za oceanem. Wciąż jestem przekonany, że życie się dopiero zaczyna a ciekawość jego dalszej części trzyma mnie w gotowości do dalszych poczynań.

www.zpaf.waw.pl/portfolia/337-fotografie-ryszarda-piotrowskiego.html

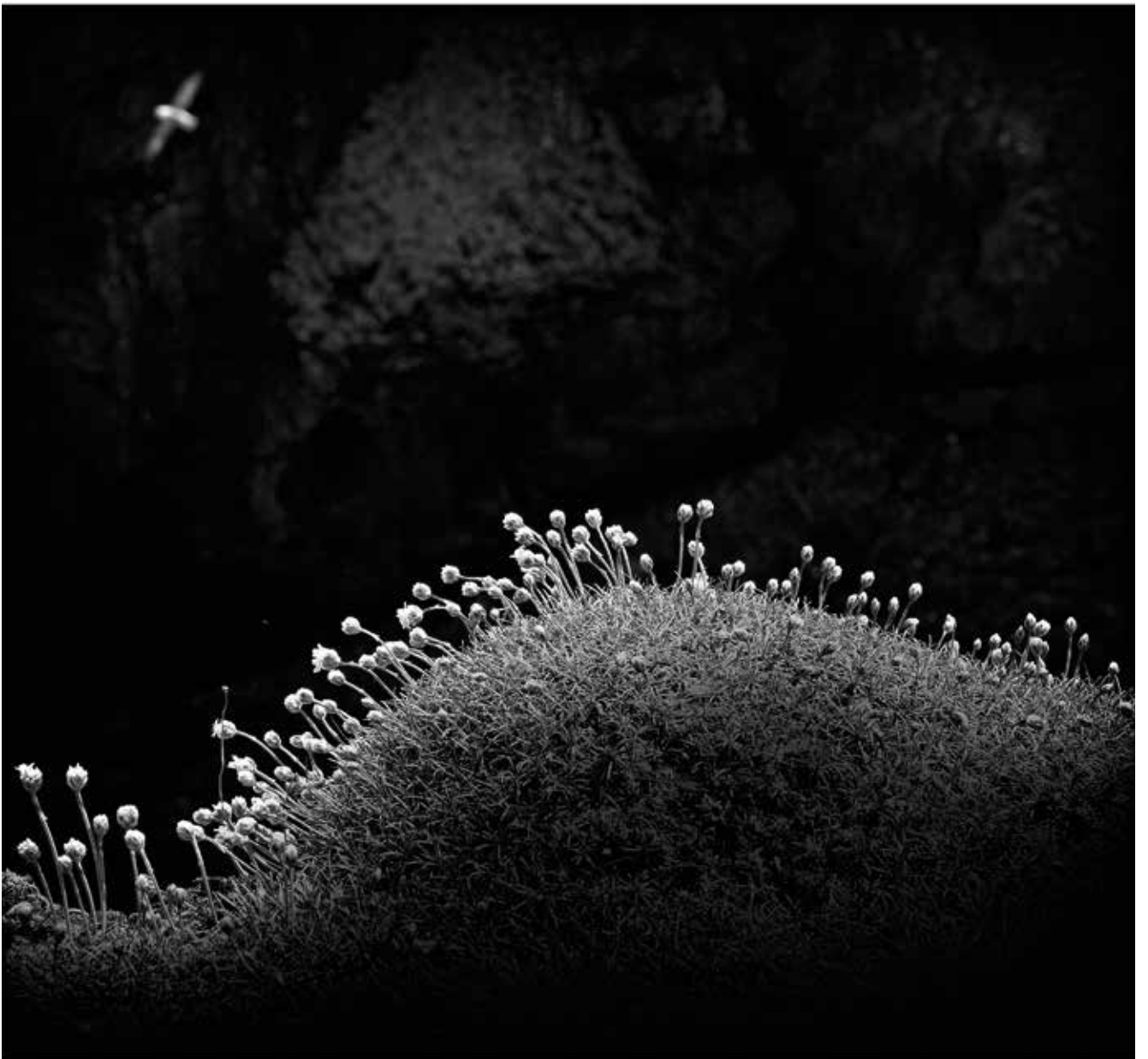

| < **Właścicielka konia**
fotografia

| << **Most we mgle**
fotografia

| > **Paryskie ptaki**
fotografia

| >> **Marszałek**
fotografia

| *Kwiaty i mewa*

fotografia, 61 x 66 cm

dzięki uprzejmości Artysty

| JOANNA BISKUP-BRYKCZYŃSKA (1973)

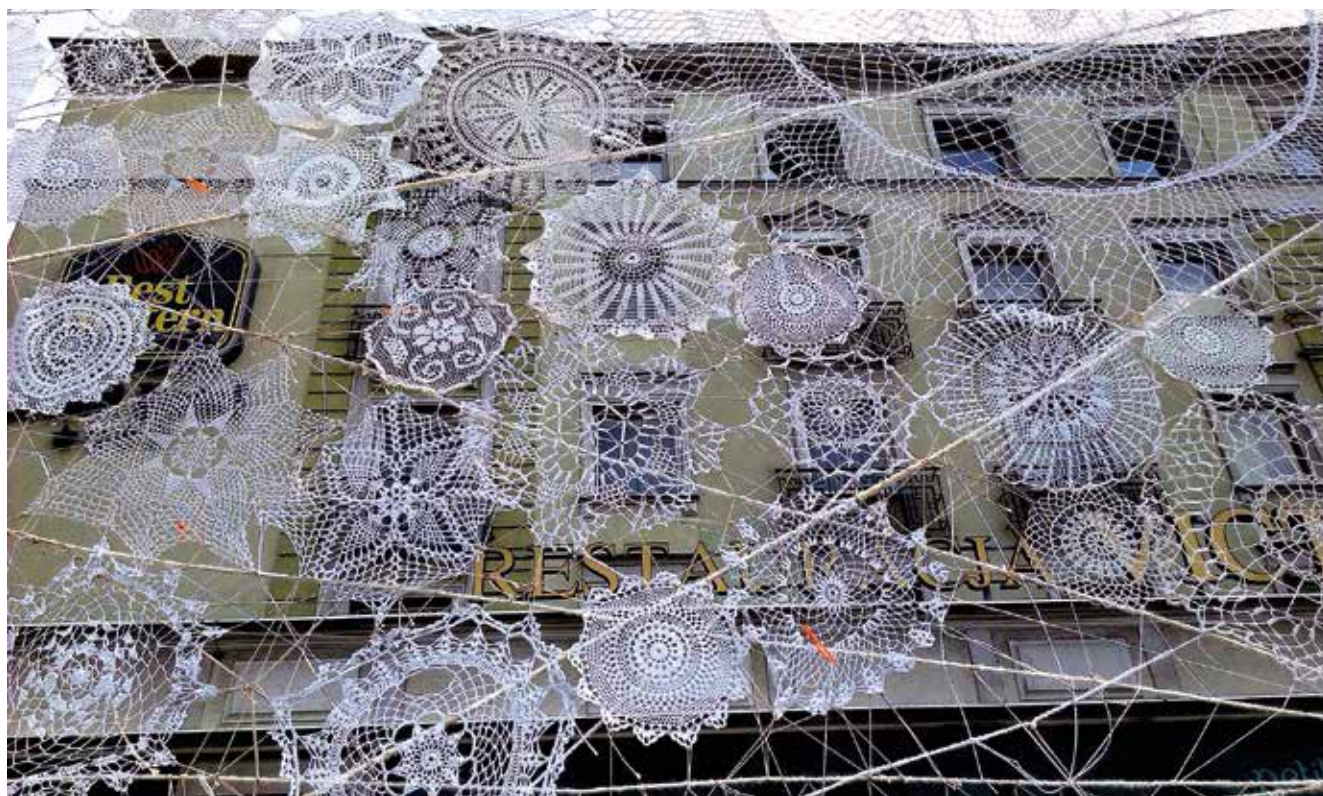

Absolwentka Akademii Świętokrzyskiej (2001), doktorantka ISP UJK Jana Kochanowskiego w Kielcach. Zajmuje się rysunkiem tuszem (ilustracja, satyra, komentarze do otaczającej rzeczywistości) i działaniami w przestrzeni publicznej (knitting grafitti, instalacje). Jest również cenionym kieleckim pedagogiem. lustrowała teksty w ogólnopolskim czasopiśmie psychologicznym „Charaktery”, dzienniku „Słowo Ludu”. Współpracuje z muzeami i instytucjami kultury w Kielcach przy warsztatach i ogólnopolskich projektach artystycznych. Pracuje w MDK i Szkole Społecznej im. M. Reja w Kielcach. Obecnie w kierownictwie produkcji filmu fabularnego „Wyklęty” w reżyserii Konrada Łęckiego. Laureatka wielu nagród: *Miastoszpeciel* – ogólnopolski konkurs fotograficzny, nagroda internautów, Warszawa 2014; „Miasto Kobiet” – ogólnopolski konkurs rysunkowy, wyróżnienie, Kraków 2014; Brązowy Krzyż Zasługi RP, 2013; Nagroda Prezydenta Miasta Kielce, 2013; Nagroda honorowa dla najlepszego nauczyciela prowadzącego w ogólnopolskich konkursach twórczości dziecięcej (Częstochowa 2012, 2013, Gorzów Wlkp. 2013, Radom 2014). Wystawy w Polsce i za granicą: Niemcy, Ukraina Czechi. Zdjęcia z wystaw i akcji na FB: Szopa Biszopa. www.facebook.com/szopabiszopa

| AGNIESZKA KUCHARSKA (1983)

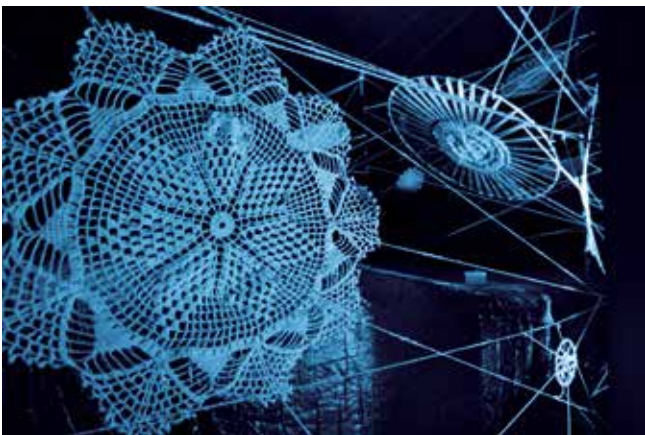
Absolwentka Instytutu Sztuk Pięknych UJK w Kielcach (2003-2008) Dyplom z grafiki warsztatowej. Instruktor wielu warsztatów artystycznych, współorganizator eventów. Jako pedagog współpracuje z wieloma ośrodkami kultury w Kielcach oraz Warszawie. Stypendystka w duńskiej szkole rzemiosł artystycznych Nimtofte. Ilustrowała książkę Ewy Ziółkowskiej-Darmas „Tajemnice Kasztanowej Alei”. Uczestniczka wystaw zbiorowych i autorskich. Autorka haftów i ozdób ślubnych. Wielka fanka rękodzieła i recyclingu. Realizacje w przestrzeni miejskiej: „7 km szczęścia” – instalacja, tkanina, Best Western Grand Hotel, Kielce 2014; „Konstelacje” – instalacja, tkanina, Best Western Grand Hotel, Kielce 2014 www.facebook.com/agnieszka.kucharska.3975

| *7 km szczęścia*, 2014

instalacja, koronki

Realizacja przed budynkiem Best Western Grand Hotel, Kielce

| **Prace ręczne** – z cyklu **Prażymy Ażurem**, 2015
instalacja, tkanina, dźwięki lasu, fot. Monika Cybulska
Realizacja w „Naszym Centrum Pompidou”, BWA Kielce

EULALIA DOMANOWSKA (1960)

Dyrektorka artystyczna Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Historyczka i krytyczka sztuki, kuratorka wystaw, nauczyciel akademicki. Ukończyła historię sztuki na Uniwersytecie Warszawskim oraz w latach 2004-2006 studiowała muzeologię, sztukę szwedzką, sztukę i gender, pedagogikę i etnologię na Uniwersytecie w Umeå w Szwecji. Współpracuje stale z czasopismami „Oro”, „Arteon”, „Format”, „Artluk”. Publikowała w innych czasopismach polskich: „Mare Articum”, „Obieg”, „Łucznicza”, „Magazyn A4”, „Art & Bussines”.

Zorganizowała ponad 60 wystaw na terenie Polski i krajów europejskich, m.in. w Centrum Sztuki Zamek Ujazdowski w Warszawie, Galerii XX1 i Salon Akademii warszawskiej ASP, Galerii Arsenał w Poznaniu, Galerii BWA w Bydgoszczy, Lublinie, Wrocławiu, Galerii Puszkinskaja 10 w St. Petersburgu, Rosja, Galerii Akademii w Marsylii, Centrum Sztuki Röda Sten w Göteborgu, Galerii Platform w Vaasa w Finlandii, Kunsthall w Bergen w Norwegii, Galerii RLBQ w Marsylii, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Galerii Manhattan w Łodzi i innych.

Sztuka z Orońska

– Czy to nie dziwne, że zmysł dotyku, tak nieskończenie mniej ceniony przez ludzi od wzroku, staje się w krytycznych momentach naszym głównym, jeżeli nie jedynym, kluczem do rzeczywistości.¹ –

Te słowa Vladimira Nabokova znakomicie charakteryzują problematykę jaka pojawiła się w rozważaniach teoretyków sztuki w ciągu ostatnich lat. Twórczość haptyczna² i apelująca do dotyku jest przykładem przemian, jakie przeszła sztuka w ciągu ostatniego półwiecza – od conceptualnej i minimalistycznej odwołującej się przede wszystkim do naszego intelektu po taką, która pobudza nasze zmysły.

Sztuką, która przede wszystkim działa na zmysł dotyku jest rzeźba, która zapewnia najbardziej prymarny i intymny kontakt z dziełem. Dzięki dotykowi możemy wyczuć takie własności jak: miękkość/twardość, ciepło/zimno, sztywność/giętkość, mokre/suche, śliskość/opór, lekkość/ciężkość itp. Możemy też wyróżnić specyficzne rodzaje dotyku: głaskanie, popychanie, obejmowanie, ściskanie itd.

Ten trop był jednym z kluczy wyboru rzeźb i prac przestrzennych do jubileuszowej wystawy w Galerii BWA w Kielcach. Pochodzą one z kolekcji Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, które współpracowało przy tym pokazie lub też wybrano prace artystów związanych z tą instytucją. Autorzy pochodzą z różnych generacji. Najstarszą zaprezentowaną na wystawie rzeźbą jest *Rysowana* z 1967 roku **Jana Berdyszaka**, który współtworzył CRP, był przewodniczącym Rady Programowej i pomysłodawcą wielu inicjatyw mających tam miejsce. *Rysowana* jest pracą, które nawiązuje dialog z dokonaniem lat 60. w rzeźbie w Europie i na świecie. Sam artysta odślawiał tak oto swoje intencje: *Odrzuciłem to, co było podstawą rzeźby-bryłę. Bryła jest zdeterminowaną przestrzenią, izoluje się od otoczenia, jest formą „zamkniętą”. W „Rysowanych” podjąłem jedna z pierwszych prób rozprawienia się z tradycją: bryłę-masę rzeźbiarską zamieniłem na gęstość. Struktury „otwierały” się na przestrzeń i zagęszczały się. Inna gęstość była widoczna z każdej strony. Z różnych punktów widzenia rzeźba inaczej integrowała się z przestrzenią; była otwarta, przenikała się z nią.*³

Haptyczna jest *Księżniczka Z Marii Pinińskiej-Bereś*. Wykonana z wypchanej gąbką i watą tkaniny w kolorze bieli i różu prowokuje do dotykania. Symbolika różu wiąże się z ciałem i kobiecością. Dzięki swej miękkości i krągłym formom rzeźba jest przesyciona erotyzmem.

Art from Orońsko

– It is strange that the tactile sense, which is so infinitely less precious to men than sight, becomes at critical moment our main, if not only, handle to reality. –
Vladimir Nabokov, “Lolita”

These words written by Vladimir Nabokov define precisely the issue critics have focused on recently. Haptic art, art pertaining to the sense of touch, is an example of changes that have taken place in art in last few decades – from the conceptual and minimal art referring mainly to our intellect, to the one stimulating our senses.

Sculpture is the art which affects mainly the sense of touch, enables the most primary and intimate contact with a work. Touching it we can feel and define the following features: soft/hard, warm/cold, rigid/supple, wet/dry, smooth/rough, light/heavy, etc. We can also distinguish various kinds of touch: caressing, pushing, hugging, squeezing, and others.

This trope seemed crucial to select sculptures and installations for the jubilee exhibition in the BWA Gallery in Kielce. The items are either taken from the collection of the Orońsko Sculpture Centre or made by the artists related to the Centre. The artists belong to different generations. The oldest sculpture presented is the one titled “Being Drawn” made in 1967 by **Jan Berdyszak** who was one of the co-founders of the Orońsko Sculpture Centre, head of the Programme Board, initiator of many art events taking place there. “Being Drawn” takes a dialogue with sculpture achievements of the 1960s in Europe and in the world. This is how the artist himself revealed his intentions: “I’ve thrown away what was the basis for sculpture, it means a solid. A solid is determined by the space, it is separated from the surrounding, it is a “closed” form. “Being Drawn”s are one of the first attempts to overcome the tradition: I’ve replaced solidness, this basic attribute of sculpture, with density (thickness). The structures were “opening” themselves to the space, were thickening. Different density could be seen from different side. Sculptures integrated themselves with the space in a way depending on a viewpoint, were open and permeated with space.”

“The Princess Z” by **Maria Pinińska-Bereś** is haptic, too. Made of white and pinkish textile stuffed with sponge and cotton wool provokes touching. The rose-pinkish colour is symbolic for flesh and femininity. Due to its softness and roundness the sculpture is imbued with eroticism.

¹ Vladimir Nabokov, *Lolita*, wyd. PIW 1991, s.343, tłum. Robert Stiller.
² Słowo „haptain” wywodzi się z języka greckiego i oznacza „złapać”, „przymocować” „przywiązać”, co sugeruje fizyczny kontakt z przedmiotem.

³ <http://www.art2day.uni.lodz.pl/wywiady5.html>, fragment wywiadu Magdaleny Brzozowskiej z prof. Janem Berdyszakiem.

Jednakże sam kształt układający się w gest „fuck off” nie- sie ze sobą potencjał ironiczny i krytyczny wobec norm i konwencji społecznych narzuconych kobietom. Tworzą- ca miękkie rzeźby na przełomie lat 60. i 70. artystka jest jedną z prekursorów sztuki feministycznej. Autorka naj- pierw destrukuje formę ciała, aby następnie złożyć, zszyć, zestawić coś na kształt ciała – zapętlonego, zamkniętego i ułomnego. Ewa Małgorzata Tatar pisała, iż: *Surrealistycz- na poetyka rewolucji obyczajowej realizowana była przez nią (Pinińską-Bereś przyp. aut.) przede wszystkim na trzech polach: interesującej ją ikonografii, czyli pewnego kanonu reprezentacji, z którym pracowała i który „przepisywała”, swoją sztuką próbując mu nadać nowe/inne znaczenia; formalnych rozwiązań jako konsekwencji myślenia o rzeź- bie i interesującej ją problematyce; a także zagadnienia przedmiotu rozumianego (...) zarówno jako przedmiot surrealistyczny, jak i psychoanalityczny obiekt. (...) Z prze- strzeni codzienności udało jej się wycharować niezwykle bajkowy świat, w którym pojawiają się księżniczki, krzywe wieże, a zwyczajne kształty przyjmują niepokojące, niekie- dy też erotyczne konotacje.*⁴

Zmysł dotyku od wieków jest w kulturze Zachodu nie- doceniany jako możliwość estetycznego doświadczenia, gdyż mamy wobec niego liczne uprzedzenia. Razem ze zmysłami węchu i smaku tworzy grupę tzw. niższych zmy- słów, którym zarzuca się m.in. przynależność do „zwie- rzęcego”, cielesnego aspektu natury człowieka. Łączy się go z przeżywaniem i seksualną reprodukcją, oskarża o efemeryczność doświadczenia czy informowanie wyłącz- nie o stanie ciała przedmiotu, a nie o świecie zewnętr- nym. Dowcipną i nieco perwersyjną wersją haptyczności, wpisującą się w powyższy tekst, a także w tendencje surrealistyczne jest interaktywny obiekt **Ryszarda Ługow- skiego** *Głaskacz* – zbudowany z maszyny do szycia marki Singer i lisiej kity umocowanej na pręcie. Widz może nią pogłaskać intymne partie kobiecego gipsowego torsu. Mechaniczna erotyczna przyjemność wywodzi się z dadaistycznej tradycji ironicznego traktowania maszyny. Przypomnijmy chociażby obraz „Parada miłości” Francisca Picabii, która wydaje się wykonywać „ruchy posuwisto- -zwrotne”. Urządzenie napędzane kołem ma też symbo- liczne zastosowanie odkurzacza do antycznych rzeźb.

Sensualny, „zwierzęcy” i pierwotny element dotyku odnaj- dziemy w filmie video *Luna* **Natalii Bażowskiej**. Autorka ukazuje w nim wzruszającą i niesamowitą relację przyjaźni z oswojoną wilczycą, która liże dziewczynę, kładzie obok szukając ciepła jej ciała. Pracę należy niewątpliwie powią- zać ze słynnym działaniem Josepha Beuysa „I like America and America likes me”, kiedy to artysta zamyka się na kilka dni w przestrzeni galerii z dzikim kojotem reprezen- tującym dla niego pierwotnych mieszkańców kontynentu – Indian i stara się nawiązać z nim relacje.

However the shape of “fuck off” gesture is highly ironic and critical of the social norms and conventions imposed on women. Creating soft sculptures at the turn of the 1960s and 1970s Pinińska-Bereś was one of the precursors to the feminist art. At first she destroys the form of the body, then puts, seams it together into a body-like form – loopy, closed, cripple. Ewa Małgorzata Tatar wrote: “She was developing the surrealist poetics of the social revolution within all three areas: iconography she was interested in, or a representation canon she was working with and which she used to “rewrite” with her art trying to give new/different meanings to it; forms and shapes as a consequence of thinking of sculpture and of issues she was interested in; also the problem of an object comprehended (...) as a both surrealist subject and psychoanalytic object. (...) She could transform the everyday space into a fabulous world of fairy tales with princesses, leaning towers, and ordinary shapes which have unsettling, often erotic connotations.”

For centuries the sense of touch has been underestimated in Western culture as a possible aesthetic experience, mainly due to numerous prejudices. Together with the senses of smell and taste it belongs to the group of so called inferior senses, which are considered a part of the “animal”, corporal aspect of human nature. It is associated with surviving and sexual reproduction, is accused of ephemeral experiences and informing only about the state of the subject’s body, not about the external world. “A Caresser” the interactive object by **Ryszard Ługowski**, constructed from a Singer sewing machine and fox tail fixed to a rod, is the witty and a bit perverse version of hapticness fitting well the above text, and surrealist tendencies as well. A visitor can caress with it the vulva of a woman’s gesso torso. Mechanical erotic pleasure comes from the Dadaistic tradition of treating machines ironically. Let’s remind here the “Love Parade” painted by Francis Picabia, which seems to move sliding-returning. The wheel driven device can also be used symbolically as a vacuum-cleaner for ancient sculptures.

A sensual, “animal” and primordial element of touch can be found in the film “Luna” by **Natalia Bażowska**. The author shows the extraordinary and very touching relation of friendship between a tame she-wolf and a girl – the animal is licking the girl, lies down beside her looking for the warm of her body. This work must be associated with the famous Joseph Beuys “I like America and America likes me” action, when the artist imprisoned himself for a few days in a gallery with a wild coyote representing for him aboriginal inhabitants of the continent, Red Indians, and tried to get into a relation with it.

⁴ Ewa Małgorzata Tatar, Ja - to ktoś inny. Sztuka Marii Pinińskiej-Bereś i surrealistycznie rozumiana korporalność, *Intertekst*, 18.03.2010, http://www.intertekst.pl/201_artykul.html, dostęp 21.03.2015.

Bażowska zastosowała *przemysłany montaż, wyestetyzowane kadry, (...) budując pomysłową narrację, która w zaskakująco ciepły i bezpretensjonalny sposób rozmontowuje pokutujące stereotypy na temat krwiożerczej natury (wilków przyp. aut.)*.⁵

Niezwykłym artystycznym manifestem jest *(Mój) korek do pępka Martyny Szwinty*. Niewielki odlew z żywicy o ciepłym kolorze umieściła ona troskliwie w pudełeczku wysłanym gąbką jak cenny jubilerski przedmiot. Michał Fopp zwraca uwagę na flirt artystki z naturalizmem, światem designu oraz starym problemem o tworzącym i stworzonym, o urodzonym i twórcy bez matki.⁶ Ta niewielka praca ma niezwykle potencjał interpretacyjny. Zawiera odniesienia do rozmaitych problemów jakie pojawiały się w historii sztuki, chociażby historii autoportretu, wspomnianego przez Foppa naturalizmu, sztuki hiperrealistycznej, sztuki tworzonej przez kobiety, itp. Nasuwa ona oczywiste skojarzenia z silikonowymi odlewami ciała Aliny Szapocznikow. *(Mój) korek do pępka* wpisuje się w różne dyskursy, ale jest także wyrazem niezależności autorki, która nie obawia się przedstawiać nam za pomocą fragmentu ciała, który możemy traktować jako początek wszystkiego. Współczesny krytyk sztuki, Michael Brenson zachęca widzów do odbierania rzeźb dotykiem. W eseju *Sometimes out of Sight. Never out of Mind. The Story of the Hand in Modernist Sculpture* dzieli się swoimi przemyśleniami: *Jest rzeczą niemożliwą, by jednoznacznie zdefiniować tożsamość oka i ręki określając ich wzajemną relację i sposób istnienia. Oko może mieć obiektywizujący chłód i dystans ułatwiający przemoc i eksploatację. Ale przyciąga i okrywa tajemnice. Dłoń może zmiażdżyć, podrzeć, przygniść i pochwytać, a także nadać kształt; w twórczości wielu nowoczesnych rzeźbiarzy taki gest może zarówno tworzyć jak i niszczyć, poczynając od Rodina. Dotyk opiera się na chwytaniu i braniu w posiadanie. Dotyk zakłada wielorakie okoliczności. Uznaje czułość i gotowość reakcji ze strony osoby dotykającej jak też ze strony obiektu dotykane. Gdy oko można kojarzyć z przestrzenią, ruchem i oddzieleniem, rękę należy utożsamiać z czasem, zatrzymaniem i łącznością. Dotykanie to intymność, bezpośredniość, empatia. Kryzys w rzeźbie wynika z dawania pierwszeństwa wrażeniom optycznym nad haptycznymi*.⁷

„Rewitalizacja Błędnego Koła Jacka Malczewskiego” stworzona przez **Marcina Berdyszaka** w 2013 roku składa się z dziewięciu zmodyfikowanych manekinów mężczyźni ubranych w stroje identyfikujące ich zawód. Wykonują oni gest sięgania jeden drugiemu do kieszeni. Pojawia się tu lekarz, artysta, kelner, bankier, mafioso, a nawet kanonik, który jako jedyny nie sięga do kieszeni lecz wyciąga rękę z pierścieniem do pocałowania.

⁵ Iwo Zmysłony, 7 Triennale Młodych, katalog wystawy, Centrum Rzeźby Polskiej, Orońsko 2014, s. 38.

⁶ Michał Fopp, Kunst, katalog 7 Triennale Młodych, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, 2014, s. 18.

⁷ za: Irma Kozina, W przestrzeni dotyku, red. Jacek Kurek i Krzysztof Maliszewski, Miejski Dom Kultury „Batory” Chorzów, 2009, s. 94-100,

Bażowska used “deliberate mixing, sophisticated scenes, (...) to construct an inventive narration which in a surprisingly warm and unpretentious way deconstructs common stereotypes showing wolves as blood-thirsty creatures”.

“(My) Navel Cork” by **Martyna Szwinta** is quite an unusual artistic manifesto. She put the not big flesh-coloured resin mould carefully into the small box padded with sponge, as if it was a precious jewel. Michał Fopp brings our attention to her flirtation with naturalism, with the world of design, as well as with the old issue of a creating and a created, of a born and an artist with no mother. This small work has huge interpretation potential. It contains references to various problems that appeared in the history of art, for example to the history of self-portrait, to naturalism mentioned above by Fopp, to hyperrealism, to women’s art, etc. The most obvious association is the one with silicon moulds of Alina Szapocznikow’s body. “(My) Navel Cork” belongs to various discourses, but it is also the manifestation of the author’s independence which is not afraid to show itself with the help from this part of a body we may consider the beginning of everything.

Michael Brenson, a contemporary art critic, encourages people to perceive sculptures touching them. In the essay titled *Sometimes out of Sight. Never out of Mind. The Story of the Hand in Modernist Sculpture* he writes: “It is impossible to identify the eye or hand with one way of relating or being. The eye can have an objectifying coldness and distance that facilitates violence and exploitation. But it obviously also attracts and reveals. The hand can pound, tear, smash, and grasp as well as create; in the work of a number of Modernist sculptors, beginning with Rodin, the same gesture can destroy and create. Touch, however, resists grasping or owing. Touch assumes multiple subjectivities. It acknowledges both the vulnerability and the responsiveness of the person doing the touching and of the person or object being touched. So while the eye can be generally associated with space, movement, and separation, the hand can be identified with time, staying, and connectedness. Touching is intimacy, immediacy, empathy. The crisis in sculpture resulted from considering optical impressions superior to haptic ones.”

“Revitalisation of Jacek Malczewski’s Vicious Circle” created by **Marcin Berdyszak** in 2013 is composed of nine male mannequins wearing cloths typical for their professions. Each of them is putting his hand into the pocket of the man before. There is a doctor, artist, waiter, banker, mafioso, even a canon who is not reaching inside the other’s pocket but stretches out his hand with a ring to be kissed.

Autor bazuje na historii polskiego malarstwa i sięga po ideę sprzed stu lat, aby powiedzieć coś o współczesnym społeczeństwie i podkreślić powtarzalność pewnych zjawisk. Jego praca niesie równie krytyczny ładunek co wielkiego poprzednika. Historia powraca, zatacza koło. Zamknięta kompozycja obrazuje sytuację bez wyjścia polegającą na wzajemnym pasożytowaniu. Przy czym autor przywołując tytuł i ideę Malczewskiego także wpisuje się w ten „kanibalizm”.⁸

Inne znaczenie niesie obiekt *Carpe Diem* Jacka Jagielskiego. Forma kojarzy się z przestrzenią sacrum, charakterystyczną dla doświadczeń starości. Białe trójnogie krzesło, które zamiast trzeciej nogi ma wmontowaną laskę i leżący przed nim biały dywan jest czystym, sterylnym i prostym do bólu obiektem. Mebel doskonały dla domu starców, gdyby tylko doceniono zawarty tu żart. Laska pasująca do dłoni użytkownika pełni rolę protezy, a krzesło staje się substytutem człowieka. Doskonały twór designu. Lakoniczna mocna forma, genialna w swojej prostocie, z lekką nutką humoru.

Czy idea może być groźna? Czy twierdzenia wypowiedziane przez artystów niosą za sobą ryzyko? Pytania te pojawiają się, kiedy mówimy o sile oddziaływania sztuki. Czy sztuka i artyści są w stanie zmienić społeczeństwo? Czy interwencje artystyczne lub dzieła sztuki, które odnoszą się do historii, tradycji, kultury czy ról genderowych mają wpływ na sposób naszego myślenia i – co nawet ważniejsze – na codzienne życie? *Taktyka używana przez oponentów często polega na ignorancji nieprzyjemnych idei czy twierdzeń, lub nie braniu pod uwagę ich głosów, czyniąc je w ten sposób niewidzialnymi* – pisał norweski kurator, Bjørn Inge Follevaag.

Powyższe słowa są na tyle ogólne, że mogą odnosić się do prac wielu innych artystów zaproszonych do jubileuszowej wystawy w Kielcach. Na pewno jedną z nich jest wspaniała suknia z krawatów udrapowana na kobiecym, tym razem, manekinie stworzona przez **Annę Nawrot**. Artystka tworzy instalacje używając często jako medium materiałów takich jak: suknie, prześcieradła, krawaty. Stają się one zapisem osobistych doświadczeń o podłożu biograficznym, a także szerzej komentowanych problemów związanych z kulturowym wizerunkiem płci i zagadnień gender. Wykorzystane materiały posiadają własne historie zamykające się w cyklu: użycia, porzucenia i odzyskania (często pochodzą ze sklepów z używaną odzieżą). Krawaty stanowią z jednej strony element męskiego stroju, są kulturowo przypisane do określonej płci. Jednak poprzez wykorzystanie ich w dekoracji manekinów nasuwają skojarzenia z pięknem kobiecym. Dzięki artystycznej kreacji następuje semiotyczne przesunięcie kulturowego stereotypu.

⁸ Zjawisko wykorzystywania prac innych autorów jest dziś powszechnym zjawiskiem. Poświęcona mu została m.in. wystawa „Kanibalizm? O zawłaszczeniach w sztuce” pokazywana wiosną tego roku w Galerii Zachęta w Warszawie.

The author based this work on the history of Polish painting and used the idea from before a century to tell something about the modern Polish society, and to emphasize the repetitiveness of some phenomena. His work is also critical to his great predecessor. The history comes back, makes a circle. The closed composition shows a dead-end situation of mutual parasitizing. However the author, recalling the title and the idea of Malczewski, himself takes part in this “cannibalistic” feast.

The “Carpe Diem” object made by **Jacek Jagielski** has different message. The form makes us think of the space of *sacrum* which is related to the experience of senility and old age. White chair whose one leg have been replaced with a walking stick and a carpet in front of it – this is a pure, sterile and extremely simple object. A piece of furniture perfect for an old people’s home, provided that the joke was appreciated. The walking stick fitting a user’s hand is an artificial limb, while the chair becomes the substitute of a human. An excellent product of design. A concise, powerful form, brilliant in its simplicity, and witty.

Can an idea be dangerous? Do statements uttered by the artists bring any risk? These question usually appear when we talk about the impact of art. Can art and artists change the society? Can artistic interventions or pieces of art referring to the history, culture, tradition or gender, influence our way of thinking, and, what is more important, our everyday live? “The tactic used by the opponents consists in ignoring the unpleasant ideas or statements, or just not counting their voices, thus making them invisible” - this is what Bjørn Inge Follevaag, a Norwegian curator once wrote.

These words are general enough to deal with many other works presented at the jubilee exhibition in Kielce. With no doubt one of them is the gorgeous dress made from ties and put on a female mannequin. The author of this work is **Anna Nawrot**, often using for her installations various textiles: dresses, sheets, ties. Then they become the record of her personal experiences underpinned with biography, as well as of the more widely discussed problems related to the cultural sexes and gender issues. The used materials have their own histories limited to the typical cycle: use it, throw it away, get it back (often they are bought in second-hand stores). A tie is an element of male attire, and culturally it is attributed to a specific sex. But used to decorate a mannequin ties bring associations with female beauty. Thus an artistic creation makes a semiotic shift of cultural stereotype.

Są też prace, które mają mniejszy związek z haptycznością. Zostały wybrane ze względu na rangę autorów lub idee, które reprezentują. Rzeźba **Mirosława Bałki** *Kain* wykonana w 1987 roku, a więc we wczesnym okresie twórczości artysty była przez krytyków sztuki włączana w nurt Nowej Ekspresji. Autor, nieco młodszy od przedstawicieli Nowych Dzikich, która pojawiła się w Polsce w latach 80., podobnie jak inni członkowie grupy „Neue Bieriemennost”⁹, poszukiwał ekspresyjnych środków wyrazu w rzeźbie. Obcowanie z *Kainem* rzeczywiście dostarcza niezwykłych emocji. Postać uszyta z czarnej tkaniny o jaskrawych czerwonych ustach patrzy na urnę stojącą przed nią, w domyśle – urnę z prochami Abła. Użyta materia przywodzi na myśl nauczyciela Bałki, Jana Kucz, a cała postać emanuje pierwotną niepokojącą energią i siłą przywodzącą na myśl afrykańskie rzeźby wykonane z hebanu tworzone na terenie Tanzanii.

Zupełnie inna w wymowie jest *Lady Snow* duetu **Kijewski & Kocur**, czyli **Marka Kijewskiego** i **Małgorzaty Malinowskiej** realizowana między 2006 a 2011 rokiem (częściowo już po śmierci Kijewskiego). Nie wielka biała postać z bajki braci Grimm pochyla się dmąc w trąbkę. Umiejscowiona w kręgu światła lśni w ciemności, podobnie jak rozsypany wokół niej pył. Poetycka, skupiona, wymaga osobnego miejsca, w którym widz odrywa się od rzeczywistości i wchodzi jakby w inną przestrzeń. Dokonuje się transgresja, możliwa tylko w szczególnych stanach. Postać z bajek Disneya oczarowuje, choć to nie magia a bohaterka pop kultury.

Z jednego z dolnych pomieszczeń galerii emanuje intrygujące czerwone światło. Stwarza je neon *Drzwi bez tytułu* **Jarosława Perszko**. Lekko uchylone, stają się zaproszeniem do wejścia w symboliczną przestrzeń sztuki bądź w konkretną fizyczną przestrzeń galerii. Są symbolem otwartości będącej pożądanym stanem kontaktu. Projekt stworzył artysta w 2014 roku na Festiwal „Piękne kłamstwa” odbywający się w ogrodach Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie, który od ośmiu lat współorganizuje wraz z Galerią XXI i Mazowieckim Instytutem Kultury. Neony stały się popularnym i coraz bardziej docenianym medium po akcji przywracania ich w Warszawie zainicjowanej przez MSN i Muzeum Neonów.

Na koniec chcę podziękować Pani Dyrektor Stanisławie Zacharko za zaproszenie mnie do współkuratorowania jubileuszowej wystawy BWA w Kielcach, a także mojemu koordynatorowi Jarosławowi Pajkowi za pomoc. Galerii zaś życzę wielu kolejnych znakomych wystaw, które sprawią, że będzie ważnym miejscem na artystycznej mapie Polski.

Eulalia Domanowska

There are here works that are not so haptic. They have been chosen due to the rank of the authors or significance of ideas. The sculpture by **Mirosław Bałka** titled “Cain” was made in 1987, it means in the early period of his career, and the critics labelled it as belonging to the New Expression. The author, a bit younger than the New Savages who appeared in Poland in the 1980s, like other members of the “Neue Bieriemennost” group, was looking for new ways of expression in sculpture. A figure sewn from black textile, with brightly red mouth, is looking at the urn standing in front of it – presumably containing the Abel’s ashes. The used material makes us think of Jan Kucz, Bałka’s teacher, while the whole figure emanates a primordial alarming energy and power recalling African sculptures made of ebony in Tanzania.

The “Lady Snow” by **Kijewski & Kocur** (Tomcat) duet, or **Marek Kijewski** and **Małgorzata Malinowska**, being made from 2006 till 2011 (partially after Kijewski death) brings yet another message. A small white character from a Brothers Grimm fairy-tale is leaning while blowing the trumpet. Placed in the ring of light it shines in the darkness, like the dust scattered all around it. Concentrated, poetical, it needs a separate place where a spectator gets rid of reality and enters another, different space. An act of transgression possible only in special states occurs. The character from Disney fairy-tales enchants you, though this is not magic, but a heroine of pop culture.

An intriguing red light is oozing from one room of the gallery downstairs. It is produced by the neon light “A Door with No Title” by **Jarosław Perszko**. Ajar invites to enter either the symbolic space or the real physical space of the gallery. They symbolize openness being the desired state of contact. The project was completed in 2014 at the “Beautiful Lies” Festival taking place in the gardens of the University Library in Warsaw, which I have been organizing for eight years together with XXI Gallery and Masovian Institute of Culture. Neon lights have become quite popular and more and more appreciated medium after the action to restore them in Warsaw initiated by MSN and Neon-light Museum.

In the end I’d like to thank Stanisława Zacharko, the head of BWA in Kielce, for the invitation to be the co-curator of the jubilee exhibition in Kielce, and Jarosław Pajek, my coordinator, for his help. I wish the BWA Gallery a lot of excellent exhibitions which will make this venue a really important point on the map of art in Poland.

Eulalia Domanowska
tłum. *Radosław Nowakowski*.

⁹ Grupa działała w Warszawie w latach 1985-87. Oprócz Mirosława Bałki należeli do niej również Mirosław Filonik i Marek Kijewski.

*Ul. Leśna 7 – Siedziba BWA w Kielcach
w latach 1979-2013*

50 LAT BWA W KIELCACH 5.03.1965 – 5.03.2015

Biuro Wystaw Artystycznych w Kielcach powstało stosunkowo późno i było poprzedzone wieloma latami starań kieleckiego środowiska plastycznego. Zostały one uwiecznione sukcesem dopiero w 1965 roku, kiedy to 5 marca, Uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Kielcach, zostało powołane do istnienia. Jak wszystkie BWA, stało się częścią sieci państwowych galerii z centralą – Centralnym Biurem Wystaw Artystycznych – w warszawskiej Zachęcie. Jego organizatorem i pierwszym dyrektorem został Bruno Kulczycki, który prowadził BWA do 1976 roku. Od 1 listopada 1976 r. powierzono tę funkcję dyrektorowi Marianowi Ruminowi (ur. 1947), historykowi sztuki, absolwentowi Uniwersytetu Warszawskiego, który wówczas zajmował się sztuką w kieleckim Muzeum Narodowym. Marian Rumin pełnił ją przez 35 lat – do 28 września 2011 roku.

Od 1 marca 2012 r., w wyniku konkursu na to stanowisko, dyrektorem została Stanisława Zacharko-Łagowska (ur. 1958), absolwentka historii sztuki Uniwersytetu Jagiellońskiego, krytyk sztuki i artysta fotografik, związana zawodowo z BWA od 1985 r.

Wystawa w holu gmachu WRN, 1972, fot. Jan Siudowski

Wystawy w Empiku, ul. Rewolucji październikowej, obecnie Warszawska. Archiwum BWA w Kielcach

W pierwszych latach działalności BWA w Kielcach było rzeczywiście biurem: bez własnego zaplecza technicznego i galerii; tułało się po wynajętych lokalach, wystawy organizując w przestrzeniach różnych instytucji i placówek upowszechniania kultury, miejskich i wojewódzkich. Kolejno jego tymczasowymi siedzibami były: Wojewódzka Rada Narodowa, Wojewódzki Dom Kultury, Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych, Klub Międzynarodowej Prasy i Książki, znów Wojewódzki Dom Kultury. Pierwszą – prowizoryczną – dłużej funkcjonującą galerię urządzono w pomieszczeniach KMP i K przy ulicy Szkolnej w Kielcach. Dopiero w roku 1979 zaczęto organizować

Wejście do pierwszej sali Galerii Piwnice. fot. Paweł Pierściński

Wystawa dyplomów kieleckiego „plastyka” w Galerii Piwnice, ul. Leśna 7, fot. Paweł Pierściński, 1981

Wernisaż w Galerii Piwnice, 1987. Od lewej T. Jakubik, dyrektor Marian Rumin, Cz. Łagowski, Jerzy Piątek, J. Pierścińska

Galerii na Piętrze fot. Stanisława Zacharko

wystawy w świeżo wyremontowanym lokalu Pracowni Sztuk Plastycznych przy ul. Leśnej 7, nadbudowanym nad zabytkowymi piwnicami, które zostały zaadaptowane na przestrzeń wystawową. Galeria „Piwnice”, wynajęta przez BWA od PSP, funkcjonowała z dala od zaplecza. Biuro i magazyny, wynajmowane od Wojewódzkiego Domu Kultury, przeniesiono tu dopiero w 1994 r., kiedy to decyzją Józefa Płoskonki, ówczesnego Wojewody Kieleckiego, wykupiono cały budynek przy ul. Leśnej 7 od warszawskiego PSP i przekazano w użytkowanie BWA. Po zagospodarowaniu się w nowo pozyskanych przestrzeniach, została zorganizowana na górnej kondygnacji kolejna, kameralna galeria – „Na Piętrze”, w której przez pierwszy rok eksponowana była stała wystawa sztuki kieleckich artystów, oraz niewielka komercyjna Galeria Sprzedażna.

Struktury BWA z czasem poszerzyły się: w 1984 r. powołano pierwszą zamiejscową filię – Galerię „U Jaksy” w Miechowie, która, oddzielona od BWA po reformie administracyjnej kraju w 1999 r., stała się załącznikiem obecnego BWA w Miechowie (od początku organizowana i prowadzona przez

Filia BWA – Galeria Zielona
al. Mickiewicza 7, Busko-Zdrój

Galeria Zielona – Wernisaż Leszka Kurzei
1999 r., od lewej L. Kurzeja [1933-2013],
i Bogdan Ptak

Galeria Fotografii
ul. Rewolucji Październikowej 8

Galeria Fotografii, od lewej: H. Pieczul, J. Buczkowski, Kazimiera Piątek,
T. Jakubik, M. Rumin, P. Pierściński, J. Siudowski

Galeria Fotografii BWA / ZPAF
ul. Planty 7

obecną dyrektorkę, Krystynę Olchawę). W 1988 r. powstała druga filia: Galeria „Zielona” w Busku Zdroju (od chwili powstania kieruje nią artysta malarz Bogdan Ptak). Ceniona zarówno przez mieszkańców, kuracjuszy jak i lokalne władze Miasta i Gminy Busko-Zdrój (współfinansujące utrzymanie galerii), nadal pozostaje w strukturach BWA w Kielcach.

Od 1977 r. BWA wspólnie z Okręgiem Świętokrzyskim Związku Polskich Artystów Fotografików prowadziło Galerię Fotografii BWA/ZPAF, założoną z inicjatywy Pawła Pierścińskiego, znanego kieleckiego

fotografika, twórcy Kieleckiej Szkoły Krajobrazu. Galeria funkcjonowała początkowo przy ul. Rewolucji Październikowej (obecnie Warszawska) potem ul. Paderewskiego i ul. Planty 7 – aż do końca 2013 r., kiedy została zlikwidowana, wraz z przeniesieniem się BWA do nowej siedziby.

Remont budynku przy ul. Kapitulnej 2

zewnętrzny wygląd – jako część konserwatorsko chronionego widoku na Pałac Biskupi i Wzgórze Katedralne – został zachowany w niemal niezmienionym kształcie, natomiast wewnątrz przebudowano całkowicie: rozbudowano o trzecią kondygnację (dawny strych), wyposażono w nowoczesną infrastrukturę techniczną i dostosowano do specjalistycznych potrzeb galerii sztuki współczesnej.

Pierwszy gość w nowej siedzibie BWA –
Prezydent Wojciech Lubawski, 6.11.2013

Uroczyste otwarcie nowej siedziby BWA,
ul. Kapitulna 2 – wernisaż wystawy KAPITAŁ SZTUKI. Od lewej: B. Pałka-Koruba –
Wojewoda świętokrzyski; dyr. J. Kowalczyk;
W. Lubawski – Prezydent Miasta Kielce,
M. Bielecka, M. Rumin, dyr. S. Zacharko,
10 marca 2013

Dyrektor Stanisława Zacharko-Łagowska
prezentuje album Kapitał sztuki, twórcy /
instytucja / kolekcja

W 2011 roku została podjęta decyzja o remoncie i adaptacji na potrzeby BWA budynku dawnego przedszkola przy ul. Kapitulnej 2, pochodzącego z końca XIX wieku. Jego

BWA otrzymało swoją nową siedzibę 6 listopada 2013 r. Społeczną akcją *Prze prowadzamy BWA!*, zorganizowaną 9 XI (przeniesienie księgozbioru metodą „z ręki do ręki”) rozpoczęto przeprowadzkę i urządzenie się w nowych przestrzeniach.

Oficjalne otwarcie galerii odbyło się 10 marca wernisażem wystawy „KAPITAŁ SZTUKI twórcy/instytucja / kolekcja”, oraz promocją wydawnictwa pod tym samym tytułem, w którym została po raz pierwszy opracowana historia kieleckiego środowiska plastycznego. Od tego czasu, w comiesięcznym rytmie (tydzień na zmianę wystawy i ok. 3 tygodnie jej ekspozycji), pokazywane są tu kolejne wystawy i prezentacje różnych form sztuki.

Aktualnie BWA w Kielcach prowadzi stałą działalność wystawienniczą w Kielcach w Galerii Górnej, Galerii Dolnej i tzw. Naszym Centrum Pompidou (pomieszczenie wentylacji) przy ul. Kapitulnej 2, oraz w Busku-Zdroju w Galerii Zielona przy ul. Mickiewicza 7. Wychodzi ze swoimi akcjami także w przestrzeń publiczną miasta oraz orga-

Devebere – projekt architektury tymczasowej, autorzy: Maciej Siuda i Rodrigo Garcia Gonzalez przed Galerią BWA, 2014, fot. Rodrigo Garcia Gonzalez

Koncert S.O.L.O Tomasza Dąbrowskiego w Galerii Górnej 2014

Wernisaż wystawy Międzynarodowego Biennale Krajobrazu

Krajobrazu. Od 2015 r. – na bazie zorganizowanego przez BWA w 2013 r. Przeglądu Litografii Polskiej – we współpracy ze Stowarzyszeniem Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie rozpocznie się organizacja Międzynarodowego Konkursu Litograficznego LITHO – KIELCE 2015.

Most Kultury – Wernisaż Marka Wawro, Pałac Sztuki, Lwów 2014, fot. Archiwum BWA

kultury (w latach 2012-2014), Ośrodkiem Kultury i Sztuki we Wrocławiu przy organizacji wystaw dolnośląskich artystów, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Galerią Sztuki Współczesnej w Przemyślu, ASP w Krakowie i innymi, w tym także z właścicielami prywatnych zbiorów sztuki.

nizuje wystawy prac ze swojej kolekcji dla terenowych placówek kultury. Ofertę wystawienniczą wypełniają prezentacje indywidualne artystów znanych i cenionych, ale też młodych, zdolnych i aktywnych twórczo, kuratorskie wystawy zbiorowe – zarówno organizowane przez BWA jak i pozyskiwane z innych ośrodków, podobnie jak międzynarodowe wystawy pokonkursowe. Dopiewniają ją efemeryczne akcje plastyczne i performatywne, w tym solowe koncerty muzyczne.

We współpracy ze Świętokrzyskim Okręgiem ZPAF od 2014 r. organizowane jest – w nowej formule DEFINICJA PRZESTRZENI/SPACE-DEFINITION – reaktywowane po 15 latach fotograficzne Międzynarodowe Biennale

BWA w Kielcach aktywnie współpracuje z innymi galeriami i ośrodkami kultury w Polsce i poza jej granicami, np. z Konsulatem Generalnym RP we Lwowie, we współpracy z którym zrealizowanych zostało na terenie Lwowa 11 edycji projektu Most

Realizacja wystaw ściśle powiązana jest z działalnością Wydawnictwa BWA, w którym opracowywane są, zarówno merytorycznie jak i graficznie, towarzyszące im katalogi, foldery oraz zaproszenia, plakaty i banery. Zakres prac Wydawnictwa BWA obejmuje również aktualizację strony internetowej BWA www.bwakielce.art.pl, kont BWA na portalach społecznościowych oraz wszelkie działania z zakresu PR.

Bardzo intensywnie rozwija się działalność edukacyjna, kierowana głównie do dzieci i młodzieży. W jej ramach realizowanych jest wiele atrakcyjnych, opartych zarówno

Spotkania ze sztuką na wystawie: 50/50/50 fot. Archiwum BWA

na teorii jak i praktyce, programów edukacyjnych i oświatowych na bazie aktualnych wystaw, oraz zajęć związanych z historią sztuki, plastyczną stroną świąt oraz wydarzeń związanych z kulturą innych narodów. Organizowane są warsztaty i konkursy artystyczno-fotograficzne. Odbywają się spotkania autor-skie, wykłady i projekcje multimedialne. Rozrasta się Kolekcja Dzieł Sztuki BWA w Kielcach, składająca się z dwóch części: zbioru dzieł artystów świętokrzyskiego środowiska plastycznego, oraz prac tych, którzy w BWA niegdyś prezentowali swoją twórczość. Część świętokrzyska jest systematycznie uzupełniana (w miarę posiadanych środków), oraz poszerzana o przykłady twórczości artystów związanych pochodzeniem z ziemią kielecką.

Biblioteka BWA fot. Archiwum BWA

Obecnie (stan na 31 XII 2014) Kolekcja zawiera 652 obrazów, 366 grafik, 120 rysunków, 69 rzeźb i 59 prac w innych technikach (ceramika, tkanina, książka artystyczna), głównie artystów kieleckiego środowiska plastycznego, a także 2109 fotografii – zwłaszcza artystów Kieleckiej Szkoły Krajobrazu.

Wernisaż wystawy dorocznej Związków ZPAP, ZPAF, ZPAR, PSEP 2014
 fot. Archiwum BWA

Dostępna jest także podręczna biblioteka BWA ze zbiorem książek o sztuce (ok. 2000 pozycji), w której można również korzystać z książek artystycznych: znakomitego kieleckiego przedstawiciela tego rodzaju sztuki, Radosława

Nowakowskiego czy fotograficznych almanachów Kieleckiej Szkoły Krajobrazu.

Interdyscyplinarny Konkurs Plastyczny Przedwiośnie 37, 2014
 fot. Archiwum BWA

Od początku istnienia BWA harmonijnie współpracuje z nim lokalne środowisko plastyczne. Jednym z elementów tej współpracy są wystawy doroczne twórczości artystów zrzeszonych w kieleckich oddziałach związków

twórczych: Związku Polskich Artystów Plastyków, Związku Polskich Artystów Rzeźbiarzy, Związku Polskich Artystów Fotografików, Polskiego Stowarzyszenia Edukacji Plastycznej i Stowarzyszenia Twórców Form Złotniczych (od 2015 r. pod wspólnym tytułem Kapitał sztuki – suplement). Od 38 lat realizowany jest interdyscyplinarny konkurs dla artystów PRZEDWIOŚNIE promujący najcenniejsze osiągnięcia świętokrzyskich oraz związanych z województwem świętokrzyskim artystów (poprzez pochodzenie, edukację artystyczną i przynależność do kieleckich związków twórczych). W nowej siedzibie BWA znalazło się też miejsce dla Świętokrzyskiego Okręgu ZPAF, Kieleckiego Oddziału Stowarzyszenia Historyków Sztuki i Kieleckiej Delegatury PSEP.

Rodzajem deklaracji wierności tej zasadzie jest też wystawa 50/50/50 – złożona z 50 reprezentatywnych dzieł autorstwa 50 znakomitych polskich artystów – takich, którzy jeszcze nie mieli w BWA w Kielcach wystawy, a której to wernisażem w dniu 6 marca 2015 r. uczczony został pierwszy dzień 51-go roku istnienia Biura Wystaw Artystycznych w Kielcach.

Stanisława Zacharko – Łagowska

Wernisaż wystawy 50/50/50, 2015
 fot. Archiwum BWA

Priorytetem całej działalności BWA w Kielcach jest wysoki poziom artystyczny wystaw oraz prezentacja, promocja i upowszechnianie sztuki współczesnej w pełni różnorodności form, tendencji, stylów i technik, począwszy od tradycyjnych środków wyrazu po najbardziej nowoczesne.

The Art Exhibition Bureau (this is the literal translation of the Polish name *Biuro Wystaw Artystycznych - BWA*) in Kielce was founded relatively late (comparing to the others in other towns) and was the result of long and persistent efforts of local artists. The aim was achieved only in 1965, when on 5 March the resolution to found an art gallery was passed by the Voivodeship Council Board in Kielce. Like all other BWAs in Poland, it belonged to the network of state owned art galleries with *Zachęta* Art Gallery in Warsaw as the headquarters. The first head and organiser of the BWA gallery in Kielce was Bruno Kulczycki who was running it up to 1976. On the 1st of November this post was given to Marian Rumin (born in 1947), an art historian graduated from the Warsaw University, who had been supervising the department of modern art at the National Museum in Kielce. Marian Rumin was the head of BWA for 35 years, till 28 September 2011.

Since 1 March 2012 Kielce BWA has been run by Stanisława Zacharko-Łagowska (born in 1958), an art historian graduated from the Jagiellonian University in Kraków, art critic and photographer, who was appointed as its head by open competition; she had been an employee of the gallery since 1985.

During early years of its activity BWA was really a bureau: it had neither a gallery nor technical facilities. It was roaming from one rented space to another, and used to organise exhibitions in different culture venues belonging either to the city or to the county (or voivodeship). Here is the abridged itinerary: The Voivodeship Council, Voivodeship Culture Centre, Fine Arts High School, International Book and Press Club, and again Voivodeship Council. A part of the space of the International Book and Press Club at *Szkolna* Street was used as the first BWA gallery; although this venue was also a temporary one, it gave a chance to work more consistently for a few years.

In 1979 the BWA began to exhibit art in a new venue – just renovated seat of the Warsaw PSP (*Pracownie Sztuk Plastycznych – Fine Arts Studios*) at *7 Leśna* Street; the old cellars under the new building were transformed into an art gallery. Thus the “Cellars” Art Gallery was created, nevertheless the space was rented from the PSP, so there were no rooms for offices, storage and technical facilities. In 1994, *Józef Płoskonka*, a Kielce voivode, decided to buy the whole building at *7 Leśna* Street and give it to BWA – for the first time in its history the Bureau was not scattered all over the town, but got the space of the whole building for exclusive use. Making the most of it, the second gallery was opened soon, a smaller one, located on the first floor, hence its name “*Na Piętrze*” (On The First Floor); in the first year of its existence an exhibition of local art was presented there. A small Sale Gallery appeared, too.

The Kielce BWA was expanding. In 1984 it got its first branch: “*U Jaksy*” (At *Jaksa*) Art Gallery in *Miechów*, which was the germ of the present BWA in this town (as a result of the administration reform in Poland in 1999 *Miechów* does not belong to the Kielce voivodeship now); The gallery was organised and has been run since the

beginning by *Krystyna Olchawa*. In 1988 another branch appeared: the “Green” Art Gallery in *Busko-Zdrój* (since the beginning has been run by *Bogdan Ptak*, a painter). It is appreciated and esteemed by the inhabitants, visitors and patients (*Busko-Zdrój* is a very well known spa and resort), as well as by the local authorities supporting it financially. The “Green” Gallery has remained the branch of Kielce BWA.

Since 1977 BWA together with the Polish Photographers Union (Kielce Branch) was running the BWA/ZPAF Photo Gallery, founded by *Paweł Pierściński*, a renown Kielce photographer who created Kielce Landscape School. In the beginning the gallery had its seat at *Revolucji Październikowej* Street (now *Warszawska* Street), then *Paderewskiego* Street and finally at *7 Planty* Street, till 2013; it was closed down when BWA moved to its new seat.

In 2011 it was decided to renovate the edifice at *2 Kapitulna* Street, built in the end of the 19th century, and to adjust it to the needs of BWA. Its external look couldn't be changed at all for it is a part of probably the most attractive vista in the city: the Bishop's Palace and Cathedral Hill, but its interior has been changed totally: one floor has been added and thus offices, studios and library replaced the former loft, while the galleries have got modern equipment necessary for presenting various pieces of art.

BWA got this new seat on 6 November. The social action *Let's move BWA!* which took place three days later and consisted in transporting the library from the former seat to the new one applying from-hand-to-hand method launched the process of moving to the new edifice. The new gallery was officially initiated on 10th March with the opening *The Capital of Art – artists/institution/ collection* exhibition, and with promotion of the book titled the same and being the first attempt to present the recent history of local art. Since then new exhibitions have been presented in monthly rhythm (one week for dismantling and arranging, three weeks for displaying, approximately).

Presently BWA regularly makes exhibitions in Kielce, at *2 Kapitulna* Street (in the Upper Gallery, Lower Gallery and in so called *Our Centre Pompidou* (ventilation room)), and in *Busko-Zdrój*, at *2 Mickiewicza* Street (Green Gallery). However its activity is not limited to these two venues only – it arranges different art actions within the public urban space, presents works from its collection in various cultural venues in the region. The basis for the BWA work is the idea of diversity. To show the contemporary art in its abundance – hence a visitor can find here solo exhibitions of very well known and renown artists, as well as of young ones, talented, in the beginning of their artistic careers, group exhibitions curated either by BWA itself or by people from other culture centres, sometimes as if “imported”, also international post-competition shows. This programme is complemented with performances, actions and solo concerts.

Since 2014 BWA cooperates with the local branch of the Polish Photographers Union organising the International Landscape Biennial Space – Definition on the basis of the former Biennial reactivated after 15 years, however in a new format. In 2015 an International Lithography Competition Litho – Kielce 2015 will take place; it will be organised together with the International Print Triennial in Krakow, on the basis of the Review of Polish Lithography organised by the Kielce BWA in 2013.

The BWA in Kielce cooperates with other art galleries and culture centres in Poland and abroad. So far 11 editions of Most kultury (The Bridge of Culture) (2012-2014) took place in Lviv (Ukraine) – the project was developed together with Polish Consulate General in Lviv. BWA cooperates also with The Art and Culture Centre in Wrocław, Polish Sculpture Centre in Orońsko, Contemporary Art Gallery in Przemyśl, Academy of Fine Arts in Kraków and others, as well as with private collectors of art.

Exhibiting is the basis for what the BWA Press does. The Press prepares all necessary publications accompanying the events taking place in the gallery: catalogues, leaflets, invitations, posters and banners. It keeps updated the BWA website (www.bwakielce.art.pl) and social network accounts, and is responsible also for public relations of any kind.

The BWA in Kielce has always been very keen on education, focusing mainly on children and young people. There are many attractive educational programs dealing with both theory and practice of art in relation with ongoing exhibitions; there are also programs referring to the history of art, and the culture and art of other nations. There are many art-and-photo workshops and competitions. Numerous lectures, encounters, meetings and multimedia events take place, too.

The Kielce BWA Art Collection keeps growing; it is composed of two parts: works made by the local artists, and works made by the artists who presented their works here. The first part has been successively supplemented (this process depends on funding), and complemented with works by artists who were born here but live somewhere else.

At the moment (meaning 31 December 2014) the Collection has 649 paintings, 365 prints, 116 drawings, 69 sculptures and 59 items of other techniques (ceramics, tapestry, artist's book), mainly by local artists, and 2109 photographs, mainly by the artists belonging to the Kielce Landscape School.

The BWA Library has gathered almost 2000 books on art, also artist's books made by Radosław Nowakowski, an excellent local book-artist, as well as photographic almanacs of Kielce Landscape School.

Since the beginning BWA collaborates harmoniously with local artists. One of the elements of this collaboration are the annual exhibitions of works by members of several local artists unions: Polish Artists Union, Polish

Sculptors Union, Polish Photographers Union, Polish Association for Art Education, Goldsmith Form Makers Association (since 2015 having the common title Capital of Art – a supplement). For 38 years the interdisciplinary Przedwiośnie (Early Spring) competition has been taking place every year promoting the most valuable achievements of the artists related through origin, education and membership to Świętokrzyski (Kielce) region. The building at 2 Kapitulna Street, where BWA is a host, is also a seat of the Świętokrzyski Branch of Polish Photographers Union, Kielce Branch of Art Historians Association, and Polish Association for Art Education in Kielce.

High artistic quality of all art events, promotion of contemporary art in its full diversity and abundance of styles, trends, ways of expression, and techniques, from the most traditional to most modern ones – these are the priorities of BWA in Kielce.

A kind of declaration of faithfulness to this principle is the exhibition titled 50/50/50 – it is composed of 50 works made by 50 excellent Polish artists who have never had solo exhibition in the BWA in Kielce. The exhibition was opened on 6 March 2015, on the very first day of the 51 year of the existence of Art Exhibition Bureau in Kielce.

Stanisława Zacharko – Łagowska
tłum. *Radosław Nowakowski.*

Przyszłą działalność Biura Wystaw Artystycznych w Kielcach – poza bazą dorobku 50-letniej działalności, doświadczeń, branżowych kontaktów oraz profesjonalizmu i zaangażowania zespołu pracowników – określają możliwości, jakie otworzyło uzyskanie nowej, znacznie obszerniejszej i nowoczesnie wyposażonej siedziby przy ul. Kapitulnej 2 – w ścisłym centrum Kielc, pomiędzy ulicą Sienkiewicza, otwierającą się na Plac Artystów a Wzgórzem Katedralnym, na krawędzi Parku Miejskiego.

Jej trzykondygnacyjny budynek zawiera:

– na kondygnacji -1 (*półpiwnice*) – **szatnię** (*otwartą i samoobsługową z szafkami*), **Galerię Dolną** (*o powierzchni ok. 200 m², złożoną z 6 piwniczek: pięciu równoległych, wśród których trzy, wyposażone w telewizory, spełniają rolę video-boxów, oraz jedną porzeczną, o powierzchni ok. 50 m²*) oraz **magazyny** (*zbiorów dzieł sztuki oraz magazyn do przechowywania wystaw czasowych i sprzętu do realizacji wystaw*) wewnętrzną **kotłownię gazową i toaletę**.

– na kondygnacji 1 – (*półpiętro*) – **portiernię** (*gdzie można nabyć bilety wstępu i wydawnictwa BWA*), **Galerię Górną** (*złożoną z dwóch sal wystawowych: małej – ok. 50 m², i dużej – ok. 200 m² – mogących funkcjonować niezależnie*), **Kawiarnię** (*centrum edukacyjno-oświatowe*) – *wewnętrzna, samoobsługowa kawiarnia dla gości galerii z dostępem do pism o sztuce i katalogów*), **toaletę**.

– na kondygnacji +1 – (*piętro*) – **kąciak wypoczynkowy** dla gości (*z roślinami ozdobnymi*), **toalety, magazyn** (*zbiorów na papierze i archiwum BWA*), **pomieszczenia biurowe, bibliotekę** (*dostępną dla publiczności*), **przestrzeń socjalną** (*z miejscem do korzystania z książek z biblioteki*), **pokój gościnny** (*dla gości galerii*) i **Nasze Centrum Pompidou** (*przestrzeń techniczna, z urządzeniem do wentylacji, wykorzystywana do celów ekspozycyjnych*).

Kondygnacje skomunikowane są ze sobą dwiema klatkami schodowymi, poziomy z przestrzeniami wystawowymi – także windą towarowo-osobową, dostępną z zewnątrz dla osób niepełnosprawnych. Całość budynku jest wentylowana i klimatyzowana, otoczona zielenią, z własnym parkingiem.

BWA prowadzi również od 20 lat działalność w swojej filii – **Galerii Zielona w Busku-Zdroju** (*pięć sal wystawowych w amfiladowym układzie o pow. ok. 200 m², biuro i zaplecze*) współfinansowanej przez Miasto i Gminę Busko-Zdrój.

Besides the achievements of the last five decades, gathered experience, professional contacts, professional skills and passion of the employees, the future activity of Art Exhibition Bureau (BWA) in Kielce is determined by the new venue, much bigger than the previous one, well equipped with modern devices, and located at 2 Kapitulna Street, in the heart of the city, between the Sienkiewicza Street, Cathedral Hill, Artists' Square, at the edge of the city park.

The edifice has three levels:

– level – 1 (basement and cellar): open cloakroom with self-service and lockers; Down Gallery (200m²; 5 small parallel cellars, three of them with TV-sets are used as video-boxes, 1 big transverse cellar of nearly 50m²); storerooms (for the collection, for temporary exhibitions, for various technical devices); gas boiler room and toilet

– level 1 (ground floor): reception desk (where a visitor can buy tickets and BWA publications); Upper Gallery (consisting of two separate rooms: small – 50 m², and big – 200m²); Café (education centre – self-service café with the access to art magazines and catalogues), toilet

– level 1+ (first floor): recreation area for visitors (with decorative plants), toilets, storeroom (BWA files, works on paper), offices, library (accessible to the public), social area (with a reading corner), guest room and Our Centre Pompidou (a ventilation room used also for exhibiting)

The three levels are joined by two staircases and the passenger/freight elevator accessible from outside to the disabled. The building is air conditioned, surrounded by trees, with its own car park.

For 20 years BWA has had its branch – The Green Gallery (Galeria Zielona) in Busko-Zdrój (suite of five exhibiting room of almost 200m² and back rooms) supported financially by the City and Borough of Busko-Zdrój.

Różnorodność przestrzeni wystawowych pozwala na aranżację każdego niemal rodzaju sztuki – i w pełni wykorzystujemy tę możliwość w naszej działalności. Pragniemy prezentować naszej publiczności sztukę na najwyższym poziomie artystycznym; w całym bogactwie jej konwencji, stylów, technik i indywidualnych rozwiązań twórczych. Oprócz promocji sztuki współczesnej i twórczości artystów, poprzez organizację wystaw, eventów i druk wydawnictw, bardzo ważne są dla nas działania edukacyjno-oświatowe, uwrażliwiające na sztukę dzieci i dorosłych oraz podnoszące ich kompetencje w jej odbiorze. Pielęgnowujemy cenną dla nas współpracę z lokalnym środowiskiem artystycznym i promujemy najcenniejsze jego dokonania. Chcemy – jako nowoczesna instytucja kultury – być częścią promocji naszego miasta, województwa oraz współczesnej sztuki polskiej, w kraju, i poza jego granicami. Mamy ambicje tworzenia i współtworzenia ważnych wydarzeń artystycznych: konkursów i przeglądów plastycznych, projektów i wystaw kuratorskich. W oparciu o to, co już osiągnęliśmy, nową infrastrukturę techniczną – i życzliwość naszego Organizatora, Miasto Kielce – chcemy kształtować i rozwijać naszą branżową tożsamość.

Zapraszamy do współpracy: zarówno artystów, kuratorów, instytucje kultury, związki twórcze – oraz wszystkie kreatywne osoby, którym bliska jest sztuka współczesna.

I serdecznie zapraszamy do naszych galerii i do udziału w naszych działaniach: WSZYSTKICH!

Stanisława Zacharko-Łagowska
dyrektor BWA w Kielcach

The diversity of spaces makes it possible to arrange almost any kind of exhibition, and we are trying to make the most of this possibility. Our wish is to present to visitors the art of the highest quality in the whole abundance of styles, conventions, techniques and individualities. Besides promoting the modern art and contemporary artists through exhibitions, events and publications, we focus also on education trying to make both children and adults more competent when perceiving art. We cherish the cooperation with local artists so precious to us, and promote their achievements. We want – as a modern culture institution – to take part in promoting our city, voivodeship, and contemporary Polish art in our country and abroad. Our ambition is to initiate and co-initiate important culture events: art competitions, art festivals, various curator's projects and exhibitions. Basing on what we have achieved so far, and on the new possibilities given by the new seat, as well as on the sympathy and generosity of the City of Kielce, we would like to strengthen and extend our professional identity.

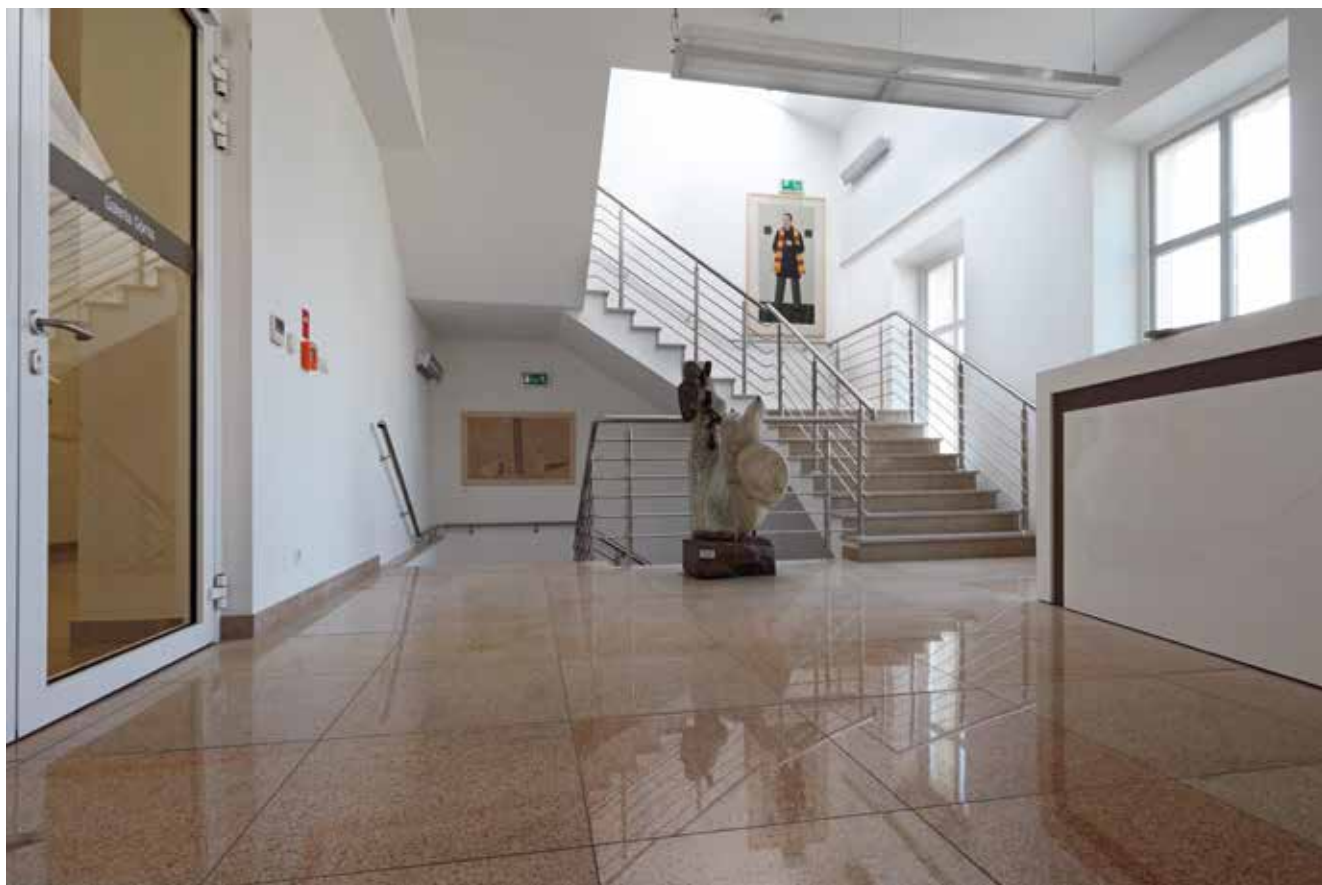
We invite artist, curators, culture institutions, artists' unions and groups, all creative people who love modern art to cooperate with us.

We kindly invite ALL to our galleries and to take part in our actions and events.

Stanisława Zacharko-Łagowska
dyrektor BWA w Kielcach
tłum. *Radosław Nowakowski*.

| *Hol wejściowy, portiernia*

| Korytarz Galerii Górnej

| Duża sala Galerii Górnej

| Mała sala Galerii Górnej

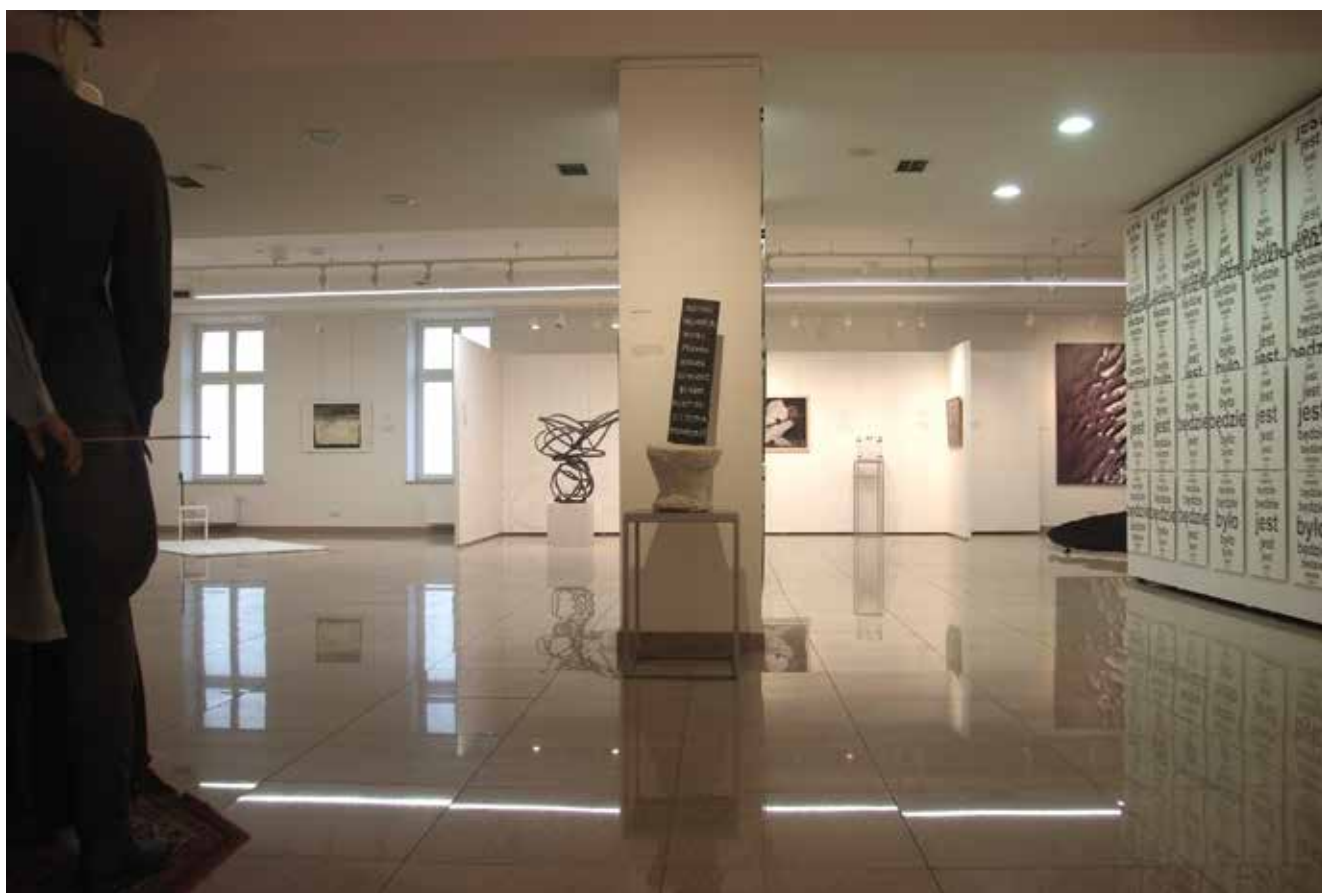
| Duża sala Galerii Górnej

| Duża sala Galerii Górnej

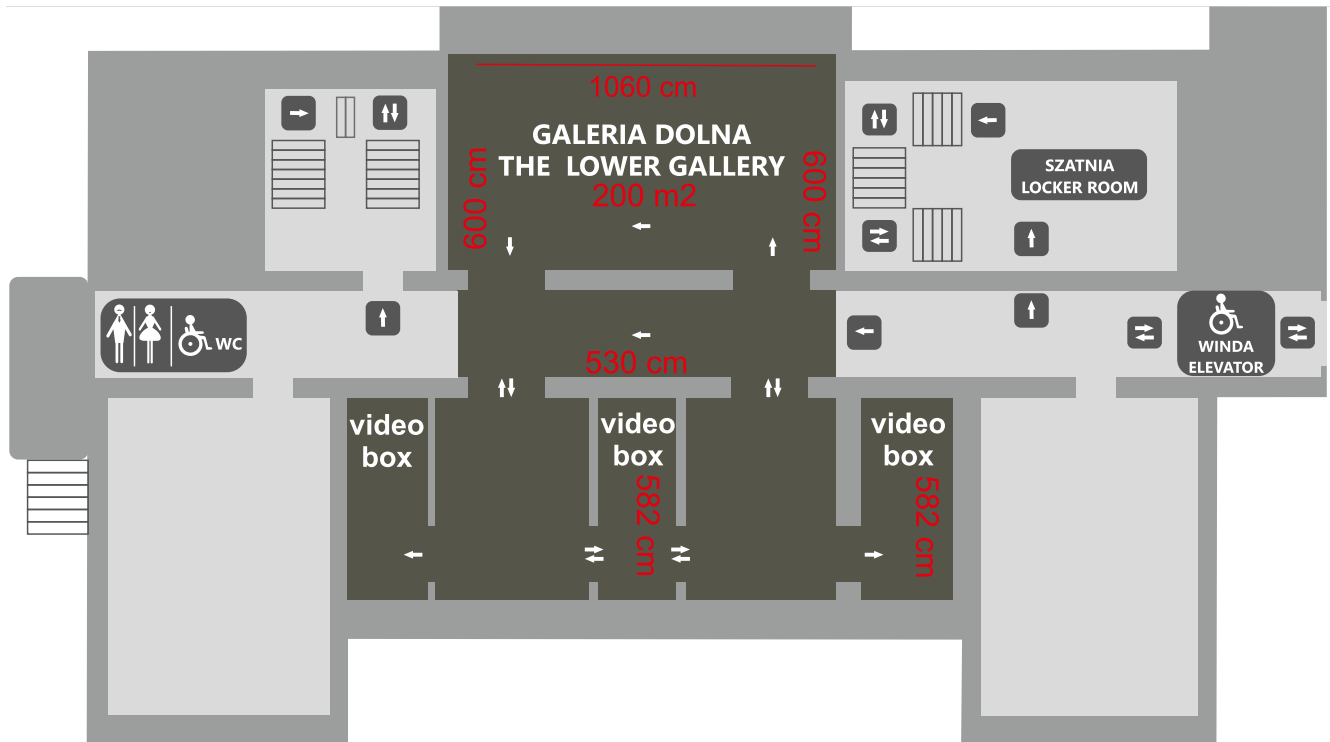
| Duża sala Galerii Górnej

| Duża sala Galerii Górnej

| Wejście do Galerii Dolnej, szatnia

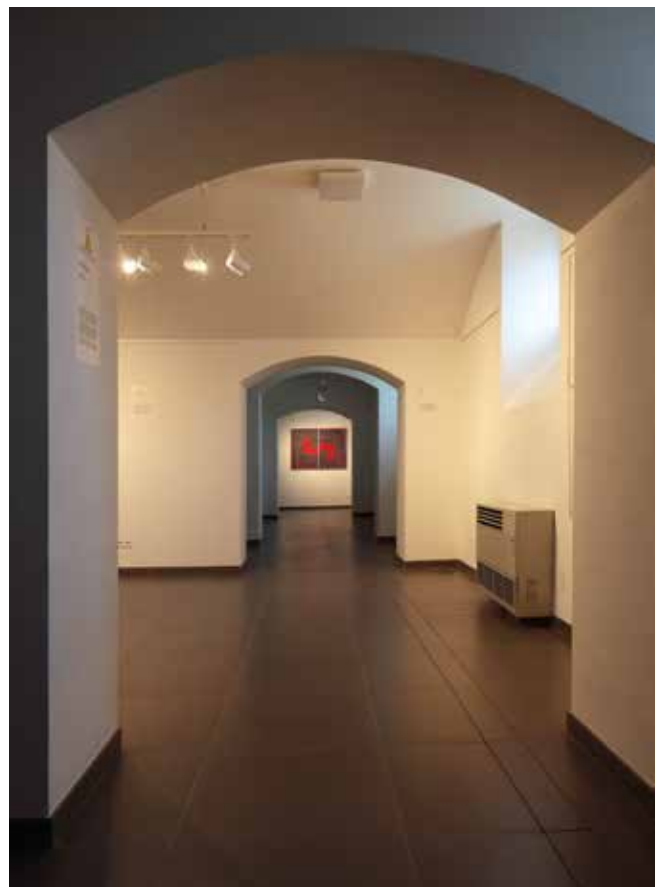
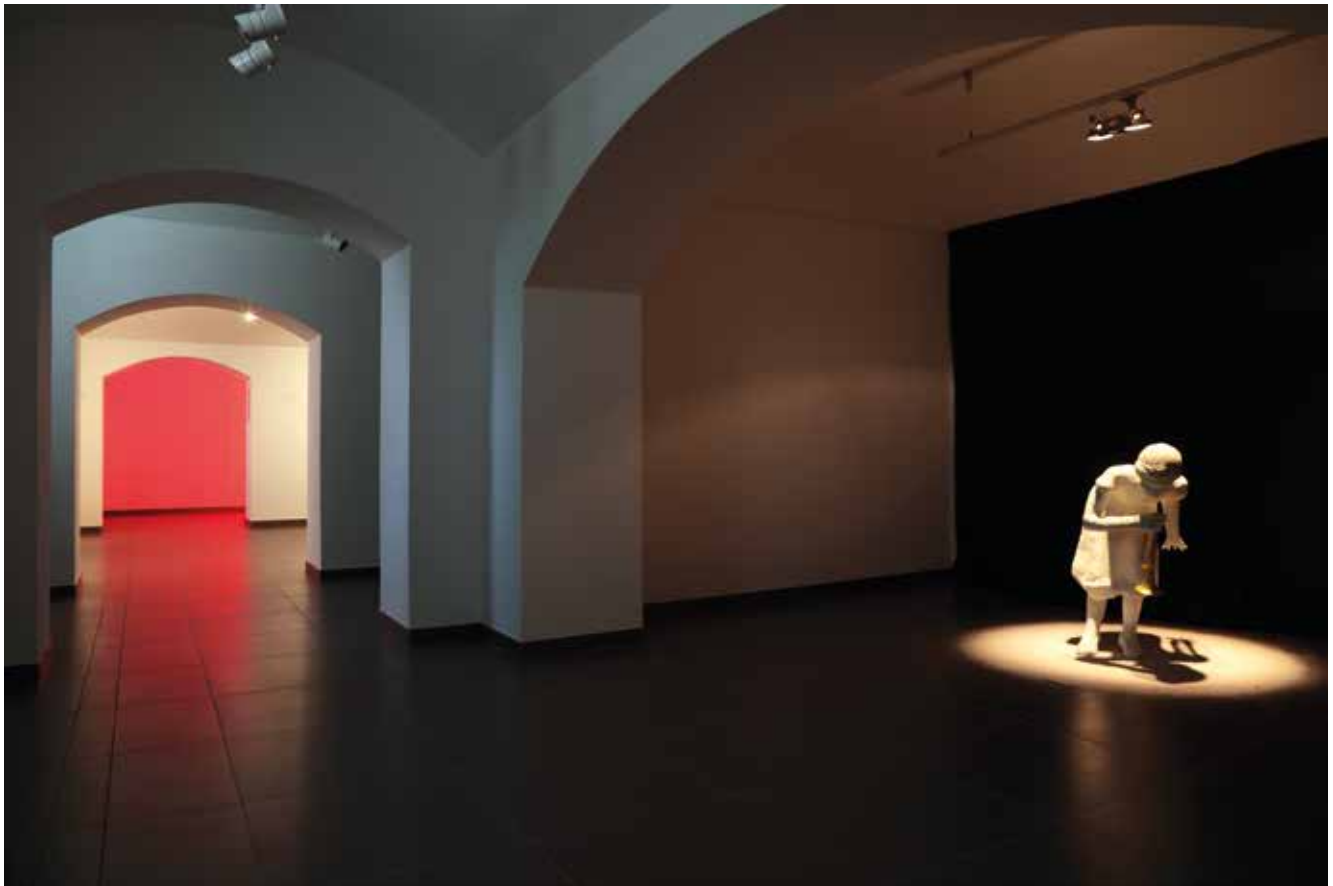

| *Galeria Dolna*

| *Galeria Dolna*

| *Galeria Dolna*

| *Kącik wypoczynkowy*
| *Pokój gościnny*

| Przestrzeń socjalna
| Pokój gościnny

| *Nasze Centrum Pompidou*

BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH W KIELCACH

dziękuję wszystkim Osobom i Instytucjom, które przyczyniły się do powstania wystawy i wydawnictwa 50/50/50

DZIĘKUJEMY:

ARTYSTOM

Kuratorom

P. P. . Dorocie i Tomaszowi Tworkom

P. P. Joannie i Bogusławowi Gradkom

P. Annie Drózdź

P. Marii Katarzynie Grzywacz

Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku

Biuro Wystaw Artystycznych w Sandomierzu

Muzeum Narodowemu w Kielcach

P. Barbarze Elżanowskiej-Rutherford

Galerii Piekary w Poznaniu

P. Krzysztofowi Zajęcowi

DZIĘKUJĘ

Zespołowi Pracowników Biura Wystaw Artystycznych w Kielcach
za rzetelną, profesjonalną i pełną zaangażowania pracę
na rzecz naszej instytucji, naszej Publiczności i naszego Miasta

Dyrektor

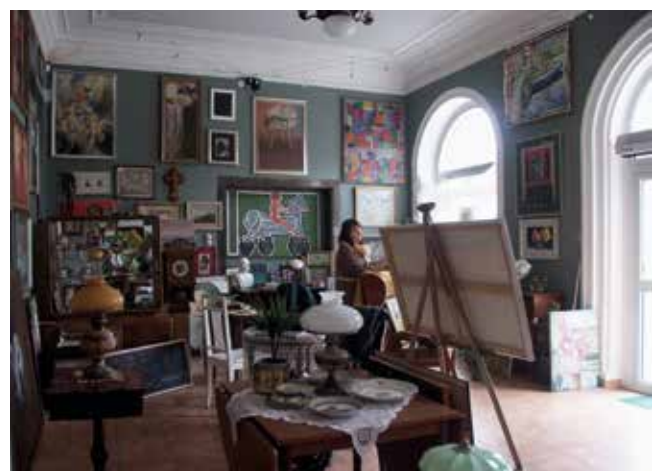
Stanisława Zacharko-Łagowska

Galeria Sztuki Gradka

powstała w 1998 roku z pasji do sztuki jej założycieli. W ofercie galeria ma: malarstwo dawne i współczesne czołowych polskich artystów, porcelanę oraz meble.

Celem Galerii jest promocja oraz sprzedaż prac artystów znanych, o utrwalonej pozycji na rynku sztuki, jak również młodych twórców, których działania w szczególny sposób wyróżniają się na tle aktualnych dokonań artystycznych.

**Galeria Sztuki Gradka
ul. Sienkiewicza 10/12a
Kielce 25-333
galeriagradka@op.pl
m. 509 156 130**

BRISTOL ★★★★★
BUSKO - ZDRÓJ

71 komfortowych pokoi
42 gabinety zabiegowe
ultranowoczesne Centrum Medical & SPA
krystalicznie czyste powietrze
jonizacja przestrzeni hotelowej
basen oczyszczany nanosrebrem
bieżnia antygrawitacyjna Alter G
z technologią NASA

**GDZIE TERAPIA JEST SZTUKĄ,
A SZTUKA TERAPIĄ**

BRISTOL
★★★★

ART & SPA SANATORIUM

ul. 1 Maja 1, 28-100 Busko-Zdrój
www.bristolbusko.pl, info@bristolbusko.pl
(41) 330 30 33, 885 55 66 44

ISBN: 978-83-941673-0-1

50/02/50